

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 12. juni 2003**

Torsdag den 12. juni 2003 kl. 16.00**Dagsorden (fortsat fra 11. juni 2003):**

- 264/03 Godkendelse af Årsberetning for ligningen af selskaber mv.
 - 265/03 Etablering af 4 servicecentre
 - 267/03 Københavns Kommunes arbejde for at fremme kønsmæssig ligestilling
 - 268/03 Indkøbspolitik for Københavns Kommune
 - 269/03 Regnskab 2002 for Metroselskaberne
 - 270/03 Københavns Kommunes grønne regnskab 2002
 - 271/03 Halvårsstatus for boligpolitisk strategiplan
 - 317/03 Dispensation fra Lov om butikstid (lukkeloven)
 - 316/03 Betaling af vandarealleje for badesteder
 - 301/03 Borgerrepræsentationens studieture
 - 320/03 Københavns Kommunes fremtidige værdigrundlag
 - 321/03 Det tidligere plejehjem Borgervænget
 - 319/03 Særanmodning
 - 282/03 Medlemsforslag om Øksnehallen
 - 300/03 Medlemsforslag om fleksible åbningstider
 - 331/03 Medlemsforslag om afholdelse af Ungdomspolitikdag
 - 330/03 Medlemsforslag om området Christiania
 - 306/03 Indkaldelse af stedfortræder
 - 314/03 Meddelelse om midlertidige valg
 - 332/03 Meddelelse om midlertidige valg
 - 339/03 Meddelelse om midlertidige valg
 - 263/03 Ligningsplan
 - 266/03 Salg af ejendom
 - 297/03 Valg af leverandør
 - 302/03 Aftale
 - 303/03 Foranstaltninger
 - 252/02 Ny aftale
 - 277/03 Stiftelse
 - 257/03 Status for forhandlinger
 - 278/03 Nyt domicil
 - 336/03 Personalesag
-

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften eller goddag igen. Mødet er genoptaget.

Jeg gør opmærksom på, at vi efter dette ordinære møde har et ekstraordinært møde, der skal gennemføres, jf. indkaldelsen fra i aftes.

Jeg skal sige, at der til dette møde er indkommet afbud fra Klaus Bondam og Majbritt Mamsen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

71) BR 264/03. Godkendelse af Årsberetning for ligningen af selskaber mv.

Indstilling om at godkende den af Skatteforvaltningen udarbejdede årsberetning for ligningen af selskaber mv. og fonde for perioden 1. januar 2002 til 31. december 2002 (bilag 1) og Beretning om revisionen af Københavns Kommunes beretning om ligningen af selskaber mv. og fonde for 2002 (bilag 2).

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

72) BR 265/03. Etablering af 4 servicecentre

Indstilling om, at der etableres 4 servicecentre i løbet af 2004 i overensstemmelse med nærværende indstilling, at der udlægges de i nærværende indstilling beskrevne opgaver til servicecentrene, at servicecentrene lokaliseres centralt i Indre By samt på Østerbro, i Sundby og i Vanløse, at servicecentrene forankres under Økonomiudvalget, at Økonomiforvaltningen indgår servicekontrakter med samtlige forvaltninger og at der i øvrigt indgås en fælles driftskontrakt mellem Økonomiforvaltningen og de forvaltninger, som udlåner medarbejdere til servicecentrene, at servicecentrene evalueres inden udgangen af 2007, at de 4 servicecentre under ét bemannes med ca. 50 medarbejdere, som udlånes af forvaltningerne. Den nærmere bemanning af servicecentrene fastlægges efter aftale med de respektive forvaltninger, at der afsættes 20 mio. kr. til etablering, fordelt med 1 mio. kr. i 2003 og 19 mio. kr. i 2004, idet der anvises kasse-mæssig dækning under Økonomiudvalgets bevilling: Økonomisk forvaltning, drift (funktion 6.51.1) for udgiften i 2003. Udgifterne til etablering i 2004 søges indarbejdet i budgettet for 2004, at der i rammerne for 2004 søges indarbejdet 3,95 mio. kr. til drift, mens der i rammerne for 2005 og fremefter søges indarbejdet 10 mio. kr. til årlig drift, idet forudsættes, at servicecentrene i øvrigt bemannes med udlånte medarbejdere fra forvaltningerne, samt at der med nærværende indstilling er gjort op med forslagene BR 74/01, BR 179/01 og BR 298/01.

(Udvalget vedrørende Demokrati- og Serviceudvikling)

Sven Milthers (F): Det, der kalder mig herop, er jo, at vi synes da godt lige, vi fra SF's side ville forklare, hvorfor vi er lidt skeptiske over for det forslag, der ligger nu. Det har vi jo sagt før, så det skal ikke blive nogen lang gentagelse af det, der er sagt.

Men vi føler os ikke særlig overbevist om, at det forslag, der ligger nu, om servicecentrene, hænger helt sammen med den måde, man bedst muligt betjener borgerne. Vi synes, der er en række uafklarede ting.

Jeg vil godt sige, at det, der specielt er uafklaret nu, er forholdet for personalet selv i forhold til det, der hedder den delte instruktionsbeføjelse. Der skal man være meget opmærksom på, når nu man selv har siddet i Udvalget for Demokrati- og Serviceudvikling. Jeg har i hvert fald først nu set det notat, der blev fremlagt i Økonomiudvalget, om, hvordan man forestiller sig, man skal holde styr på og have kontakt med det personale, der er ansat i servicecentrene.

Det vil sige, at vi skal ind i selve sagsmaterialet på side 22 i den samlede materialesamling, hvor der er en opdeling over, hvordan instruktionsbeføjelsen skal foregå, hvor fem af de ni punkter ligger i den pågældendes fagforvaltning, mens fem ligger ovre hos lederne af servicecentrene.

Nu er der nogle af os, der har prøvet at være ansat sådan med, skal vi sige delt ledelsesansvar, dels delte relationer til forskellige enheder. Der vil jeg altså godt sige, at det ikke virker overbevisende, for nu at sige det mildt, den opdeling, man har lavet, af, hvordan man egentlig skal sørge for at sikre, at der er den nødvendige tilknytning til fagforvaltningen og samtidig er en sammenhæng ovre i servicecentrenes daglige ledelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Der er en række af de opgaver, der er lagt til servicecentre, som dybest set hænger ekstremt snævert sammen med nogle af de elementer i personalepolitikken, som er lagt ovre i fagforvaltningen. Så hvordan det skal bringes til at fungere, vil jeg godt tillade mig at sætte et meget stort spørgsmålstegn ved.

Det er et af eksemplerne på, at vi sådan meget sent i processen får nogle nye problemstillinger op, som viser, at det ikke er ordentligt gennemarbejdet.

Derfor vil vi altså også denne gang stemme imod etableringen på det grundlag, der ligger nu. Det er ikke tegn på, at vi ikke ønsker at forbedre servicen, men vi mener, der er for mange uklare punkter til, at det er klart til beslutning.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er ædelt at ville borgerne i byen det godt. Det er ædelt at fortælle dem, hvor fantastisk vi har opbygget Københavns Kommune og alle de tilbud, vi giver borgerne. Men det er ikke særlig ædelt at fremsætte et forslag, som ikke er gennemtænkt, og som i sin konsekvens kun har, at vi skal spille penge, og at der opstår uklarheder.

Sven Milthers var inde på et af de konkrete forhold, at vi nu skaber en administrativ enhed, hvor det i virkeligheden er ganske uoverskueligt, hvem der er ansvarlig for hvad. Det betyder i virkeligheden også baglæns i de enkelte udvalg. Vi skulle jo ellers have lært noget om via alle de andre verserende sager, som vi i øjeblikket har under undersøgelse, at man ikke skal skabe uklare strukturer.

I går var vores ordfører på sundheds- og omsorgsområdet inde på det forslag, vi også behandlede i går, om pensions- og omsorgskontorerne. Det er jo så blandet sammen med det her servicecenterhal-løj. Den kritik, som lå i den forbindelse, skal jeg ikke gentage.

Det viser sig bare her, at jeg er 100 pct. sikker på, at hvis man i dag lod som ingenting og sagde: Godt, hvordan skulle vi egentlig tage og forbedre vores information og borgernes adgange til kommunen? så var der ikke nogen, der ville drømme om at fremsætte et sådant forslag om servicecentre. Det er en gammel arv, og for at sige det ligeud vel en arv, da Socialdemokraterne manglede et svar på, hvad de ville med demokratiet i kommunen, og så opfandt man dyret i åbenbaringen, der hed et servicecenter.

Nu er mennesker jo ikke bare biler, der skal til undersøgelse, det handler om levende sager. Man kan jo se her, og det er i virkeligheden måske det mest alvorlige af det hele, at af alle de sagsområder, som ligesom skal henvises til eller er til stede i servicecentre, er der ganske få, hvor man i virkeligheden kan få færdigbehandlet sin sag. Hele fidusen var jo, at borgerne i virkeligheden kun skulle gå ét sted hen, men altså man burde have været så venlig her i indstillingen at oplyse alle de sagskomplekser, hvor de ikke kan færdigbehandle. Det er faktisk det, der fylder.

Mange af de her ting handler om formularer etc., som lige så godt kunne have ligget på posthuse, medborgerhuse, biblioteker, stået på en enkelt lille hylde. Det er ét element.

Det andet er, at parallelt med den her servicecentersnak udvikles den elektroniske borgerbetjening jo voldsomt. Demokrati- og Serviceudvalget vil endnu en gang her på mødet mandag, i hvert fald til høring, have et forslag desangående, en udvidelse af den elektroniske mulighed for borgerne selv at gå ind og gøre noget direkte.

Det er slet ikke kombineret ind eller tænkt ind i forhold til dette relativt dyre projekt, fordi det jo kun er et pilotprojekt, det er jo netop ikke udfoldet til hele byen. Vi må formode, at når man evaluerer i 2007, ja, så enten lukker man den her dyre fejltagelse ned, eller også skal det spredes til hele byen.

For nu at drysse lidt ekstra salt i såret: Hvis man kigger på side 21 for at se, hvordan fædre og mødre har tænkt klart, så kan man se, at der er 4 servicecentre. Når man så kigger på bemanningen i de 4 servicecentre og hvilke fagforvaltninger, de kommer fra, så vil man pludselig opdage, at der er 3 forvaltninger, som kun skal levere 1 medarbejder til 4 servicecentre.

Hvordan kan det hænge sammen? Jo, de bliver placeret i Indre By, og det kan da være ganske glimrende, men det må jo så alt andet lige betyde, at i de 3 andre servicecentre kan de ikke levere den samme service, som man kan i Indre By. Hvad er nu meningen med det her? Betyder det, at alle bor-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

gere i hele København nu skal til Indre Bys servicecenter for at blive betjent? Det er jo det, der er konsekvensen.

Altså det er ikke særlig klart. Det kommer til at koste en masse penge, det kan man forvisse sig om og læse igennem, tomgangsleje, indretning af lokaler, køb af møbler. Det er det, der er sikkert ved denne vedtagelse, som et flertal vil banke igennem nu. Der er ikke noget med perspektiv i forhold til, at nogle borgere overhovedet får en bedre behandling af kommunen.

Jeg skal genfremsætte de forslag, som Ø havde i forbindelse med behandlingen i Økonomiudvalget. Det er de forslag, der står på første side. Det første:

»At udvikling af servicecentre standses nu af hensyn til Københavns Kommunes økonomiske situation.«

Alternativt, hvis det falder:

»At etablering af servicecentre afventer budgetforhandlingerne og prioriteringerne heri, bl.a. i forhold til it-området, digitalisering m.v.«

Borgmester Winnie Berndtson: Til Sven Milthers vil jeg i virkeligheden bare sige en enkelt ting: Hvis Borgerrepræsentationen havde detailbehandlet enkelthederne i børneplanen med den detailbehandling om enkeltmedarbejderes ansvarskompetence, som Sven Milthers ønsker afklaret i forhold til denne sag, så havde vi enten ikke været færdige med mødet i aftes, eller også havde vi besluttet ikke at vedtage den plan.

Men vi har besluttet at vedtage den plan, for det er nemlig et meget ædelt formål, og politikerne har meget klart givet besked om, hvad vi vil med den plan, og så skal den nok blive gennemført, og så skal vi nok få fjernet de knaster, der er, undervejs.

Sådan er det også med servicecentre. De tjener et ædelt formål. Vi har ikke prøvet det før, og der skal nok dukke nogle ting op undervejs, som bliver svære. Men den fuldstændig entydige melding fra politikerne er, at det ikke længere skal være københavnernes problem, at vi har forvaltninger. Det kunne vi selv tage på os, så der bliver en entydighed i forhold til københavnernes, og så finder vi ud af at arbejde på tværs. Det er jo det, der dybest set er meningen.

Jens Kjær Christensen bliver ved med at sige, at det her er en undskyldning for ikke at ville demokrati. Uanset hvor mange gange Jens Kjær Christensen siger det, så er det en klokkeklar beslutning for dem, der deltager i Demokrati- og Serviceudvalget og i de her debatter, at ét er demokrati, noget andet er service. Sådan har vi arbejdet hele vejen igennem med to adskilte sager, det gør vi stadig væk. Så det her har ikke etammerslag med demokrati at gøre, men det har rigtig, rigtig, rigtig meget med ordentlig service at gøre.

Det er nok også derfor, at det måske, kan man sige, det der med det tværgående, at det også er her, det kløjes og går galt, når det er Jens Kjær Christensen. Han kan ikke forstå, hvordan et servicecenter, der ikke er bemandet med en medarbejder fra hver af de 7 forvaltninger, kan betjene københavnernes. Det er jo, fordi Jens Kjær Christensen ikke kan forestille sig, at der findes medarbejdere i denne her kommune, der er vant til at levere information fra forskellige kommunale forvaltninger, men det er jo dybest set vores håb, at det kommer til at kunne lade sig gøre.

Så derfor er det jo ikke så vigtigt, at der sidder én fra hver forvaltning. Det er til gengæld vigtigt, at det personale, der er i servicecentre, får backup og får uddannelse til at varetage de tværgående funktioner. Det er jo det, de kan i så mange andre byer ude i verden. Det er det, de kan i stort set hver en kommune i resten af dette land. De er ikke ansat i hver sit afsnit eller hver sin forvaltning. De er ansat i servicecentret, og de er, tro det eller lad være, faktisk i stand til at levere service fra meget forskellige forvaltningsområder, fra det sociale område over til kultur- og fritidsområdet. Men det lader sig gøre, vil jeg bare sige.

Så hvis man vil entydigheden for københavnernes, så må vi lære at arbejde anderledes på tværs. Det skal nok blive svært, men det tjener et ædelt formål, at vi flytter os og gør det lettere for københavnernes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Borgmester **Søren Pind**: Jeg må ærligt sige, at når jeg hører socialdemokrater tale om tværgående samarbejde, så bliver jeg med god grund altid bekymret. Det bliver aldrig tværgående, det bliver bare socialdemokratisk, og det er selvfølgelig ikke helt det samme.

Men jeg vil egentlig starte et andet sted. Det var ikke et udvalgsmøde, hvor vi forhandlede det her. Det var faktisk et almindeligt møde, og der må man sådan set godt citere fra. Jeg var lidt bekymret for, hvad der skulle foregå på bygge- og teknikforvaltningens område, og det endte med, at Klaus Bondam fortalte mig, at det skulle være ligesom i Berlin, at det var tykke kvinder i nærheden af de 60, der bare skulle sidde og besvare spørgsmål og ellers ekspedere videre bagud i forvaltningerne.

Det har jeg så tænkt lidt over, og så kan jeg huske, at det, Mona Heiberg og Peter Skaarup og jeg foreslog i sin tid, var, at der skulle arbejdes videre med en slankere udgave af servicecentre. Så var det, jeg kom til at tænke på, om det egentlig var i modstrid med hinanden, men det tror jeg ikke, det er.

Men det, jeg egentlig bare vil sige i aften, er, at jeg har tænkt meget over den bemærkning, og jeg håber meget nødig, at det egentlig skulle være det indtryk, der i den københavnske befolkning blev efterladt af det, vi egentlig ønsker at gøre med vores servicecentre. Jeg ser meget nødig, at det bliver sådan en socialdemokratisk drøm anno 1950, hvor der er sådan en indgang, hvor der sidder nogle støvede folk. Man kommer ind, og så er de der bare, og man ved egentlig ikke rigtig, hvad man skal der.

Jeg håber, det bliver et levende sted. Jeg håber, det bliver et sted, hvor borgerne, som også Winnie Berndtson berørte det, vitterlig kan få løst de dagligdags problemer, de er stillet over for, men hvor vi samtidig er sikre på, at myndighedsopgaverne bliver håndteret ordentligt og professionelt i de respektive forvaltninger.

Derfor vil jeg sige til Enhedslisten og SF i aften, at vi selvfølgelig vil holde meget nøje øje med, om det her vil være noget, som borgerne vil bruge. Altså vi vil måle det her, om det er en succes eller ej. Det tror jeg egentlig også andre vil.

Hvis ikke det er det, jamen så vil vi være villige til at afskaffe dem igen, det skal ingen være i tvivl om. Det synes jeg da skal siges her i aften også, at hvis resultatet er, at folk ikke bruger dem, hvis resultatet er, at de ikke kan levere de ydelser, hvis resultatet er, at folk egentlig er ligeglade, så er der ikke nogen grund til, at vi har dem.

Jeg tror dog på, at det her kunne være en måde at åbne kommunen op på, og derfor skal det forsøges. Men det skal selvfølgelig ikke bare være et forsøg eller en gennemførelse, som kører igennem for enhver pris, hvis ikke det duer.

Men alt i alt synes jeg, det her er et o.k. stykke arbejde. Vi vil nøje følge det og så se, om det virkelig er noget, som holder vand.

Abderrahman Ben Haddou (D): På lige fod med Socialdemokraterne og Venstre støtter CD det oplæg om etablering af de her 4 servicecentre, der ligger.

Formålet er jo først og fremmest, og det er det, jeg synes er vigtigt i denne aftale, at forsøge på, og det er rigtigt, som det blev sagt, at forbedre servicen for københavnere. Der ligger ikke nogen politisk interesse i, at man vil opnå noget særligt for ens eget parti. Jeg synes, det er det, der gør denne aftale til noget specielt.

Jeg er enig med de røster, der har været fremme, at selvfølgelig kan det her også komme ud for problemer, ligesom vi også havde store problemer med bydelsrådene. Men der er dog den forskel, og det hørte vi Jens Kjær Christensen sige heroppefra, at man er bekymret over, så mange penge, der blev brugt på de her servicecentre, at det var spild af penge.

Men det gjorde man jo også med bydelsrådene, og det var oven i købet langt flere penge, man brugte, og så oven i købet forskellen, der ligger i det her, det er, at skulle der opstå problemer, så kan vi, de enkelte partier, som er med i denne aftale, gå ind og justere de fejl, der kan opstå omkring denne aftale. Det kunne vi ikke så let gøre i forhold til de problemer, der opstod med bydelsrådene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Så nævner Enhedslisten også noget med digitalverdenen. Nu bliver Enhedslisten lige pludselig de modernes parti: Hvor er de svage grupper? Fordi det, der er problemet, er jo, at de allersvageste i vores samfund ikke altid følger med i it-udviklingen, og der er servicecentre netop også til for den type af borgere, som ikke har adgang til it.

Så alt i alt, det her er et forsøg på at gøre noget bedre for københavnernes. Derfor er der intet, der kan tale imod, at man forsøger at forbedre servicen for københavnernes.

Ole Hentzen (C): Jeg skal bare bekræfte på De Konservatives vegne, at vi også er med i, at det her forsøg – jeg vil gerne betone *forsøg* – sættes i gang. Hvis formålet med forsøget, nemlig den bedre og tværgående service, ikke bliver løst, så er jeg sikker på, at vi også er iblandt dem, der straks med et flertal vil afmontere det igen.

Jeg blev næsten lidt højstemt, da jeg hørte borgmester Winnie Berndtson sige, at det var medarbejdere, der sådan kunne det hele på tværs og informere. Jeg tænkte: Åh gud, er vi endelig nået dertil, at vi kunne afmontere Kommune Information på midten af Rådhuspladsen og så slippe af med »den sorte bæ« samtidig, så var det måske en ekstra chance med de der guruer, der kan det hele på tværs. Jeg hørte det ikke bekræftet, men skulle det endelig være, så råb endelig op, fordi vi er jo altså stadig interesseret i at få den afmonteret, sådan så hele byen også kunne få noget ud af det her serviceløft.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Til Ben Haddou og til vores grundlæggende kritik vil jeg sige, at vi tænker nemlig meget på de svage medborgere her i byen. Sagen er jo, at mange af deres sager netop ikke kan færdigbehandles i et servicecenter, så de skal alligevel andre steder hen. Det er jo det, der er pointen, eller rettere sagt, det er det, der er mangel på pointe i servicecenterideen, som den foreligger.

Så altså det bliver svært at sælge det budskab, at nu laver vi noget, der gør tingene enklere, hvor man alligevel skal flere steder hen. Man må jo forudsætte, at det frontpersonale eller de folk, der er i de enkelte forvaltninger, som er eksperter på de enkelte delområder, er dem, der ved, og det er også sådan og vil være sådan fremover, at de kan behandle sagerne og rådgive og behandle borgerne bedst. Og sådan vil det fremover være.

Borgmester Winnie Berndtson er inde på, at vi har ingen fantasi, fordi vi synes, det er mærkeligt, at i Indre By er der en kulturmedarbejder, en bygge- og teknikmedarbejder og en miljø- og forsyningsmedarbejder. Min påstand var, at hvis man placerer medarbejdere derfra, jeg forudsætter med den specielle viden, de har fra deres respektive 3 områder, så får man ikke en tilsvarende kapacitet på de 3 andre servicecentre – undskyld.

Det er, som om Winnie Berndtson leger, at alle de her mennesker, som nu bliver flyttet ud, er sådan nogle tomme, rene tavler, og dem kan man så i løbet af et lille, kort kursus proppe alt ind i. Det er jo ikke det, der er realiteten, for pokker. Så derfor er der altså de facto en stor forskel på centret i Indre By og så de andre.

Så vil jeg sige til Søren Pinds synspunkter, at jeg ved ikke, om det her er en socialdemokratisk drøm – eller mareridt, måtte det ende som og udvikle sig til, eller om det er sådan en Venstre-udvendig-fleksibilitets-fiks ide. Den her sag har faktisk meget sammenhæng med to sager, vi har senere i aften, hvor Venstre virkelig er på banen. Hvorfor kommer der ikke, Martin Geertsen, et forslag her om, at servicecentre holder åbent hele døgnet? Skal vi ikke tage den diskussion med det samme? Tak.

Men det, jeg hæfter mig mest ved, er, at det, Søren Pind og også Ole Hentzen er oppe og tilføje, er det, der refererer til det 6. »at« i sagen, som ligger. Det er der, hvor der står: »at servicecentre evalueres inden udgangen af 2007«. Jeg skal på Enhedslistens vegne takke mange gange for, at der står »inden«. Det vil sige, at så snart vi opdager, at det her muligvis ikke var den rigtige vej, så er der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

bestemt ingen grund til at vente til 2007. Sådan må man opfatte det, og hvis ingen af de herrer går op og kommenterer det synspunkt, så må det forstås på den måde.

Borgmester Winnie Berndtson: Nu kan man jo få meget spøjst ud af denne sag, og jeg ved, Ole Hentzen ville have været rasende, hvis Demokrati- og Serviceudvalget havde foreslået, at vi tog bygningen på Rådhuspladsen og fjernede den, fordi nu havde vi ikke længere brug for Københavner Information, for det er nemlig absolut ikke Demokrati- og Serviceudvalgets kompetenceområde at stille den slags forslag ... (*Afbrydelse*). Nej, Demokrati- og Serviceudvalget gør ikke alt. Det gør lige præcis det, der står i det kommissorium, som udvalget har fået. Så hvis det forslag skal stilles, så skal det nok stilles i et andet udvalg.

Jeg vil ikke sige, at bygningen på Rådhuspladsen er en af de lokaliteter, vi har kig på til det servicecenter, der skal ligge i Indre By. Men ellers er jeg fuldstændig enig i, at det handler om at få gang i det, der handler om det tværgående, og ikke bare den tværgående front, men også meget gerne på sigt det tværgående bagudliggende.

Så må jeg altså sige, Jens Kjær Christensen, uanset at Jens Kjær Christensen måske synes, det er uretfærdigt, at jeg synes ikke, der er meget fantasi fra Jens Kjær Christensens side. Hvorfor skulle man, hvis man f.eks. har en sag, er i kontakt med et lokalcenter, har en sagsbehandler, gå op på servicecentret for at få en aftale? Det forstår jeg ikke. Den aftale laver man da med den sagsbehandler, som man kender. Hvorfor i himlens navn skulle man vende servicecentret? Det forstår jeg da overhovedet ikke et kvæk af. Det er overhovedet ikke det, der er meningen.

Men det, der er meningen, er at tage fat på det, som Jens Kjær siger i sit første indlæg, nemlig at de her blanketter kunne da ligge hvor som helst, og det er lige præcis det, de gør i dag. De der blanketter ligger hvor som helst. Det kan godt være, vi ved cirka, hvor de ligger, men det er der altså 500.000 københavnere, der har grumme svært ved at finde ud af i øjeblikket.

Så det her er et forsøg på at gøre noget ved det og tage udgangspunkt i det, der er københavnernes behov, og måske ikke det, der så meget er vores politiske tænknings kasseverdens behov. Vi ved jo ikke, om det kan lade sig gøre, vi ved jo ikke, om det er det her, der løser de problemstillinger, men det er det, vi tror på. Troen bygger naturligvis også til en vis grad på, at det er søren sjaskeme da prøvet andre steder, og det er lykkedes, og det lader sig gøre, og de er glade for det.

Jeg er enig i, at vi er i gang med at udvikle noget, vi er i gang med at prøve noget af. Der er indlagt en evaluering, og hvis det her ikke giver nogen som helst af de effekter, vi tror på, så skulle man da også være grumme dum at lade det fortsætte, i stedet for at prøve noget nyt af. Det er også den indgang, vi har til det.

Til det, Søren Pind siger, om det her nu er den brede eller den slanke, og det er de tykke i Berlin – undskyld det var et citat af Klaus Bondam, ja, om det er den ene eller den anden slags, så vil jeg bare sige, at der jo er en grund til, at det er mig, der er ordfører for det her, så det er nok en lidt slankere udgave, end hvis det havde været overborgmesteren.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Det er slet ikke den boldgade, jeg lige skal repetere lidt til Winnie Berndtson, men når det her udvalgs formand går på talerstolen og siger, at det aldrig kunne komme på tale, at det fra den kant af ville blive foreslået, at man ville rive bygningen ned, så vil jeg bare sige, jeg har fra den kant af set et udkast, hvor man havde stjålet samtlige medborgerhuse i Københavns Kommune, men det er måske lidt ukendt for formanden.

Karin Storgaard (O): Dansk Folkeparti var jo med sammen med Venstre og Socialdemokratiet til i 2001 at stille dette forslag om, at vi skulle arbejde videre med en slankere udgave af servicecentre. Der har også i den forbindelse været nævnt kvikskranker, ligesom man har i andre kommuner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Men vi synes, at det forslag, vi er blevet enige om, er et godt forslag, og lad os dog prøve det. Vi håber selvfølgelig, det kommer til at fungere. Det ville være godt, for det, borgerne har efterspurgt i efterhånden flere år, er, at man kan henvende sig ét sted. Det er rigtigt, at man nu kan få blanketter og alle de der ting, som man ellers ikke aner, hvor man skal hente, og man skal gå et sted om det ene og et andet sted om det andet, det samme sted.

Det er jo som sagt et forsøg, hvor det i første omgang er 4 centre, man opretter i 2004, og så kører man forsøget frem til 2007. Det er klart, at hvis tingene ikke fungerer, hvis folk ikke kommer, borgerne ikke kommer på centrene, hvis de står i lange køer ud på gaden og intet fungerer, og medarbejderne heller ikke synes, det er en god ide, jamen så tror pokker, så er der vel heller ikke nogen politikere, der synes, at vi skal fortsætte med det.

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig forstår SF's og Enhedslistens holdning. Det er ligesom om, at efterhånden som tingene strammer til, så begynder de at blive lidt nervøse og synes ikke rigtig, at de kan være med. Og der er, synes jeg i hvert fald, flere ting, de gør opmærksom på, end de har gjort tidligere i vores udvalg. Det er lidt kedeligt, fordi jeg synes, det er vigtigt, at det er så bred en beslutning som muligt. Nu er det også godt, at der under alle omstændigheder er et stort flertal for det, men det ville da være rart, hvis SF og Enhedslisten kunne være enige med os andre.

Men som sagt, jeg synes ikke, man skal være så nervøs. Det er et forsøg, og vi kan til hver en tid tage det op og vurdere det og sige: Det her går ikke, det må vi lave om.

Abderrahman Ben Haddou (D): Til Jens Kjær Christensen: Ja, jeg mente selvfølgelig ikke, at servicecentre skal servicere de hjemløse og løse problemer på narkoindsatsområdet osv. Det er ikke servicecentrenes opgave. Det er ikke det, der menes med, at de også servicerer svage grupper i samfundet.

Det, jeg mente med det, er, at vi ikke kan komme uden om, at ikke alle københavnere er lige højt uddannet og har således ikke lige adgang til it. Der mente Enhedslisten, at mange af de her opgaver let kunne klares via it. Der taber man, siger jeg bare, en del borgere i København. Det gør man ikke, hvis man har netop servicecentre.

Der kan jeg nævne sådan noget som, at der på pladsanvisningsområdet er en hel masse serviceopgaver, på børneydelsesområdet, på ældreydelsesområdet, på boligstøtteområdet eksempelvis. Altså hvorfor skal man op på et socialcenter og bruge en masse af sin kostbare tid som ældre borger eller som børnefamilie for at få udfyldt et skema?

Jeg synes, socialrådgiverne på socialcentre hellere skulle få mere tid til at beskæftige sig med de enkelte borgers sociale problemer, og så lad os løse de her formularopgaver, administrative opgaver via servicecentre. Det er det, jeg synes er humlen i det her, nemlig at forsøge på at gøre det nemmere for den menige københavnere at færdes i det sociale system.

Der ligger ikke kun det her med, at folderne bare ligger fremme. Der ligger også i det her, at man bliver rådgivet i forhold til, hvordan det skal udfyldes, hvor man skal henvende sig efterfølgende i f.eks. lokalcentre eller socialcentre, som nogle kalder dem. Det er en god måde at servicere københavnere på, i hvert fald forsøge på det. Om det lykkes eller ej, er jo det, vi skal evaluere efterfølgende.

Man kan også sige, at det her ikke er det samme som det, som Enhedslisten og SF taler varmt for, nemlig bydelsrådene. Det mente man løste de demokratiske, nærdemokratiske problemer, og samtidig løste bydelsrådene nogle af de her serviceopgaver i sin tid.

Men vi ved jo også, at kendsgerningen fra valget om ja eller nej til bydelsrådene var, at mange, f.eks. ældre borgere og svage borgere, i det københavnske samfund, sagde klart nej til bydelsrådene, fordi de oplevede, at de fik en anden vare end det, de efterspurgte. Her er et forsøg på at levere det, som vi håber er det, københavnere efterlyser, nemlig bedre service.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

For min skyld må det gerne gå den anden vej, den modsatte vej, faktisk at vi får flere servicecentre i København efter 2007, således at københavnernes virkelig får service i nærområdet. Det synes jeg er meget vigtigt.

Bente Møller (Ø): Jeg synes, det er forrygende at opleve den socialdemokratiske ordfører beskylde Enhedslisten for fantasiløshed. Hvor meget fantasi er der i at lave nogle servicecentre, som vi i Herlev Kommune, da jeg var ansat derude, lavede i 1981. Da hed det »Expressen«.

I Herlev Kommune var det en rigtig god idé. Alle fagforvaltninger var samlet på Rådhuset, og Expressen blev lavet i forbindelse med kassen på Rådhuset, og det var medarbejdere fra fagforvaltningen, der havde skiftevagter dernede. Det vil sige, man bevarede sin faglighed et vist antal dage om måneden deroppe, hvor man kunne få fyldt ekspertviden på, og så var man på omgang med kolleger nede og sidde i Expressen. Det vil sige, der sad altid nogle dernede, der kunne klare ret meget.

Sådan bliver det jo ikke her. Altså det kan godt være, at det nogle gange er irriterende, at vi har flere forvaltninger, men hvilken glæde har den ældre medborger over 67 år, der har kontakt til sundheds- og omsorgsforvaltningen, af, at nu kan vedkommende gå ind i et servicecenter, hvor man også kan få kontakt til familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen? Altså familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen vil jo slet ikke snakke med dem. Den vil jo flukks henvise dem til sundheds- og omsorgsforvaltningen.

Da man i 1976 satte bistanstloven i kraft på det sociale område, havde man afskaffet revalideringen og Mødrehjælpen og Børneværnet og Kontoret for offentlig forsorg, og de af jer, der er lige så gamle som jeg, kan huske reklamen med labyrinten med de mange skriveborde, der nu blev afløst af det store, åbne rum, hvor der sad én mand ved et skrivebord i midten. Nu skulle vi gå ét sted hen, hvis vi havde brug for rådgivning, vejledning eller serviceydelser på det sociale område, og der kunne vi så få det hele. Der ville sidde fantastisk veluddannede medarbejdere, der var eksperter i førtidspensionsansøgninger, i rådgivning i forbindelse med arbejdsløshed, i hjælpemidler, i handicapkompensation, i revalidering, i børneværn osv.

Og hvad var resultatet? Resultatet var, at fordi alle skulle kunne alt, så blev det faglige niveau lavere, og det varede heller ikke ret lang tid, før kommunerne begyndte at specialopdele.

Det har vi jo også i København. Da jeg startede her i 1979 som nyuddannet socialrådgiver, kunne jeg det hele: sygedagpenge og folkepension og førtidspension og kontanthjælp og tvangsfjernelse af børn og forebyggende foranstaltninger og stomiposer til den, der havde brug for det, og armproteser til den anden og vejledning om ændring af boliger for folk med bevægelighedshandicap. Vel kunne jeg da ej. Folk fik da en lousy vare, fordi alle mine kolleger var nemlig lige så flade, fordi de skulle være brede, som jeg var, så der var ingen ekspertviden til stede nogen steder. Rigtig slemt blev det, da man nedlagde særfor sorgen, som jeg i øvrigt syntes var glimrende, for så skulle vi også til at være eksperter i psykisk udviklingshæmmede og psykisk syge.

Jeg er rigtig, rigtig glad for, at vi i dag i Københavns Kommune har en familie- og arbejdsmarkedsforvaltning, der har et koncept, der hedder: Her er vi brugerrettede. Brugere skal opleve en rød tråd. De skal ikke være i kontakt med mange forskellige. Men vi skal samtidig holde fast i, at de får den fagligt bedste behandling, og derfor deler vi vores forvaltninger op i børnefamilieteam, i voksenteam for voksne med særlige behov, i almen service for borgere, der kommer og skal aflevere sygedagpengeskemaet, søge boligsikring eller andre ting, og som ikke vil have en kontinuerlig kontakt, og et arbejdsmarkedsteam.

Det er den måde, vi sikrer, at medarbejderne har en viden, der gør, at de kan levere den bedst mulige vare. Det er det, som de københavnere, der har mest kontakt med sundheds- og omsorgsforvaltningen og familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, altså de to socialforvaltninger, kunne man nærmest kalde dem, har brug for.

Så er der nogle, der har en sporadisk kontakt, som formentlig kan få opfyldt deres behov i et servicecenter. Men det, vi gør ved at oprette servicecentre, er, at vi tager ressourcer fra lokalforvaltning-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

gen, fra de borgere, der har den hyppige kontakt, for i servicecentret at give en serviceforøgelse til de borgere, der har en kontakt hvert andet eller hvert femte år. Det er skammeligt.

Mogens Lønborg (C): Tanken bag dette forslag er indlysende rigtig. Den er også udtryk for en moderne opfattelse af, hvordan man indretter en kommune, nemlig at man møder borgeren så tæt på borgeren som muligt. Så det vil jeg egentlig ikke sige så meget om. Det er helt oplagt, at vi skal forsøge det her.

Men det er også klart, at det giver en udfordring til hele organisationen og specielt samspillet mellem centrene på den ene side og fagforvaltningerne på den anden side.

Det, der er helt afgørende, er, at det her ikke fører til mere bureaukrati, men meget gerne skulle føre til mindre bureaukrati. Det er sådan, at det skal evalueres senest inden udgangen af 2007. Det, jeg bare vil sige her fra talerstolen, og som jeg vil bringe videre, er, at jeg synes, det er afgørende, at man allerede fra starten af så at sige gør sig klart, hvordan den evaluering skal gennemføres. Altså man skal så at sige have udviklet et evalueringskoncept. Det kan ikke nytte noget, at når man nærmer sig år 2007, så siger man: Nå ja, for resten, der er noget her, vi skal have evalueret, og så kigger man sådan i bakspejlet. Det er vigtigt, at man ved en sådan evaluering løbende følger processen, registrerer forskellige ting, sådan at man, når vi er fremme ved 2007, kan lave en ordentlig evaluering.

Borgmester Martin Geertsen: Det, der kalder mig herop, er to ting.

For det første for at bekræfte Ole Hentzens udlægning af forhistorien om, hvordan denne indstilling er kommet til at se ud, som den gør. Det er fuldstændig korrekt, at i det første oplæg, som var en tur igennem kultur- og fritidsforvaltningen, lagde man faktisk op til at fjerne kultur- og medborgerhusene fra kultur- og fritidsforvaltningen og lægge dem op i økonomiforvaltningen. Så betragtningen om en socialdemokratisk model large scale er ikke skudt helt forbi.

Så vil jeg sige til Jens Kjærs opfordring til Venstre, at den føler jeg mig personligt meget fristet af, altså det med at holde døgnåbent på servicecentre, faktisk meget fristet endda. Men det, der blokerer mig, er jo en anden tilgang, Jens Kjær. Det er, at med hensyn til det forslag, som Jens Kjær rigtigt refererer til, som er på senere her i dag, som handler om fleksible åbningstider i forvaltningerne i al almindelighed, institutionerne i al almindelighed, er jeg helt sikker på, at det bliver vedtaget, at man får undersøgt, hvordan man kan have mere fleksible åbningstider i de funktioner, som sådan er borgerrettede. Det forslag, som selvfølgelig bliver vedtaget, omfatter selvfølgelig også servicecentre – eller hvad?

Jeg har jo kunnet høre på den socialdemokratiske ordfører i det her spørgsmål lidt forskellige betragtninger om det med fleksible åbningstider. I Berlingske Tidende en meget positiv tilgang til mere fleksible åbningstider i kommunens institutioner, senere i MetroXpress havde den socialdemokratiske ordfører lukket sig sammen om, at det ikke kunne lade sig gøre.

Man kan i hvert fald sige, og jeg vil også sige som Venstremand, at meget af succesen med servicecentre jo afhænger af, hvorvidt de overhovedet har åbent, Winnie Berndtson. Det kan jo ikke nytte noget, at vi har servicecentre, som skal være udadrettede og borgervenlige og i det hele taget komme københavnere i møde, hvis det er sådan, at man har præcis lige så restriktive åbningstider på de nye servicecentre, som man har på kommunens institutioner i øvrigt.

Så jeg vil bare bekræfte min borgmesterkollega Søren Pinds betragtninger om, at hvis det er sådan, at Winnie Berndtson her lægger op til meget, meget restriktive åbningstider, og at virkeligheden kommer til at se sådan ud, så er da klart en af de ting, som vi vil måle servicecentrenes succes på, om de har åbent, når borgerne har mulighed for at besøge dem.

Jeg skal bede borgmester Winnie Berndtson om at bekræfte, at den første udmelding i Berlingske Tidende om, at hun var positiv over for mere fleksible åbningstider i kommunens institutioner, er den rigtige opfattelse i Den Socialdemokratiske Gruppe.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 3. runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Først til Ben Haddou igen. Vi er jo sådan set, tror jeg, i virkeligheden i vores omsorg og sociale indgang fuldkommen enige. Men det, Ben Haddou jo lige glemmer, er, at denne sag er blandet sammen med P & O-sagen, som vi havde i går, og der går man jo som bekendt ned fra 13 til 11 fysiske indgange. Så hvordan hr. Ben Haddou kan fremstille det som et fremskridt for alle de svage medborgere, han gerne vil sørge for har det godt, kan jeg ikke forstå.

Martin Geertsen havde trods alt ikke modet til at foreslå det, han mener, at de næsten har dobbelt åbent, hvordan man så ellers skulle gøre det. Men se, det mærkelige i dette forslag er jo, at forudsætningen er, at det er de medarbejdere, der er i kommunen i dag, der skal løfte opgaven, det er de samme medarbejdere.

Hvordan man med det mindste kendskab til arbejdsmarkedspolitik, overenskomstforhold, arbejdstidsregler i virkeligheden kan forestille sig eventuelt døgnåbent, uden at det koster væsentligt ekstra penge, forstår jeg ikke. Forudsætningen er jo, at det er udgiftsneutralt, hvad dette spørgsmål angår.

Det er jo en helt anden sag i det øjeblik, undskyld mig udtrykket, det kan enhver idiot komme og foreslå, man ansætter nogle flere folk. Ja, så er det jo klart, at så kunne alle kommunale institutioner, der eksisterer, holde længere åbent. Det siger da sig selv.

Men det er altså ikke det, Venstre er gået ind på her med Socialdemokratiet. Det er den samme økonomi. Det skal jo lige kombineres med det, som vi hører fra Winnie Berndtson, denne fantastiske faglighed, der er til stede, og så hele døgnnet. Det kan jo ikke lade sig gøre. Det kan ikke hænge sammen det her. Det er sludder og vrøvl.

I øvrigt står der, som om det var noget særligt for servicecentre, at servicecentre skulle være »en betjening med udgangspunkt i et fælles servicekoncept« – det kunne være Mogens Lønborg, der havde sagt det, men nu kommer det værste – »hvor borgerne mødes med respekt, ligeværdighed, dialog og tillid«. Når man skriver det her, er det så, fordi man mener, at det ikke finder sted i lokalcentre eller andre institutioner i kommunen? Er det det, der er det særlige ved servicecentre, altså at vi behandler folk svinsk og uhøfligt og ikke gider høre på dem i resten af kommunens institutioner?

Jeg tror ikke, man skal forsøge at svare på det her vrøvl, som er skrevet ned her.

Borgmester **Winnie Berndtson**: Til lige præcis det sidste med alt det der vrøvl med dialogen og åbenheden og alt det der vil jeg sige, at det er et citat fra kommunens værdigrundlag. Det kan godt være, kommunens værdigrundlag er noget ævl og noget bævl og noget vrøvl, jeg ved da også, at Enhedslisten har synspunkter i forhold til, hvorvidt man skulle revidere det eller ej, men medarbejderne og resten af os synes faktisk, at det værdigrundlag, vi har, sådan set er udmærket. Det er et citat fra kommunens værdigrundlag. Det er ikke så svært at svare på.

Jeg må sige, at nu rækker min fantasi ikke længere, og det indrømmer jeg da gerne, og så skal jeg lade være at beskyldte andre for deres fantasi. Men Jens Kjær Christensen mener, at hvis man kigger på opgaverne, så skal servicecentre udlevere blanketter, og det er der jo ikke meget i, dem kan man få et andet sted.

Til gengæld mener Bente Møller, at det, at 50 medarbejdere skal udlevere blanketter, får fagligheden til at forsvinde i hele kommunen. Det hænger måske ikke helt sammen. Der er jo trods alt en sjat medarbejdere tilbage, som ikke får frataget al deres faglighed, må man vel trods alt sige.

Det mest interessante kunne måske i virkeligheden også have været, hvis Enhedslisten havde besvaret de spørgsmål, som har været stillet undervejs, nemlig hvad er det så, vi skal have, eller det måske mere grundlæggende spørgsmål: Mener Enhedslisten, at det, vi har i dag, er godt? Mener de, det er god borgerbetjening?

Til Martin Geertsen vil jeg gerne bekræfte, at det om åbningstiderne, som ikke lige er her, men som dog trods alt har noget med servicecentre at gøre, er den rigtige udlægning af Berlinske. Jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

har også sagt, at jeg synes, at Martin Geertsens forslag kunne tyde på, men det er jo, fordi jeg ikke har hørt Martin Geertsen selv sige noget om det, men kun har læst forslaget, en vis uvidenhed, når det handler om åbningstiderne i kommunens institutioner. Jeg synes, det er forkert at sige, vi har nogle meget restriktive åbningstider, når vi f.eks. har søndagsåbne biblioteker, som vi jo har, fordi borgerne rent faktisk bruger dem.

Jeg synes, at det, der skal være parametrene på åbningstiden, ikke skal være en eller anden filosofi omkring, hvornår vi tror, nogle har tid til at gå et eller andet sted hen, men skal være en prøve på, hvornår de rent faktisk gør det.

Når jeg siger det på den måde, så er det, fordi vi jo har haft en vision om at åbne op nogle steder, f.eks. på børnepasningsområdet, hvor vi troede, det skulle være længere om aftenen, vi skulle have flere natbørnehaver, vi skulle have aftenbørnehaver osv. Men de bliver ikke efterspurgt, for det er faktisk ikke det tilbud, forældrene ønsker.

Så vi har faktisk været ude på nogle områder, hvor vi ville gå videre end det, der er behov for, og den erkendelse synes jeg også, man skal være parat til at tage, nemlig at det er ikke, når vi tror, folk har behov, men det er der, hvor de rent faktisk besøger dem.

Berlingske Tidendes udlægning var jeg ikke ked af; den synes jeg var korrekt.

Så vil jeg sige til det om medborgerhusene, at Ole Hentzen fik sagt, sådan som min hukommelse siger det, at det er Demokrati- og Serviceudvalget, som har foreslået det. Men det har Demokrati- og Serviceudvalget ikke.

Min reaktion, da jeg så det udkast som formand for Demokrati- og Serviceudvalget, var, at det ikke er et element i servicecentrene at forholde sig til, hvad medborgerhusenes fremtid skal være, så derfor mente jeg, at det skulle ud. Det har jeg sagt til forvaltningen, inden jeg tog på ferie, hvor Jens Kjær Christensen så i øvrigt ringede til mig og spurgte, hvad det var for noget. Dengang sagde jeg også til Jens Kjær Christensen, at den passage havde jeg også læst og sagt til forvaltningen, at det mener jeg ikke skal ind i servicecentrene. Det må man søreme tage stilling til ovre i Kultur- og Fritidsudvalget.

Mikkel Warming (Ø): Problemet med Winnie Berndtsons indlæg var, at hun i stedet for at høre efter, hvad Jens Kjær Christensen sagde, startede debatten om værdigrundlaget. Den tager vi gerne nu og senere på dagsordenen.

Pointen ved at drage de ord frem er jo netop at sige: Jamen er det noget særligt, for det er jo sådan, det fremstår ved servicecentrene? Skulle de ting, som er nedfældet i værdigrundlaget siden efteråret 1998 for hele kommunen, være noget særligt for servicecentrene? Det vil altså sige, at forslagsstillerne, forligskredsen, som jo har udviklet dette koncept i en række år sammen uden at blande os andre ind i det – vi har heller ikke haft lyst – ikke mener, at det værdigrundlag, man vedtog, Socialdemokratiet og de borgerlige sammen, i efteråret 1998, gælder, efterleves i resten af kommunen? Det taler da snarere for at igangsætte en proces og skifte det ud, i stedet for at klynge sig til som politiker, at man synes, det er godt nok.

Noget af det, som den proces, man dog satte i gang her for snart et år siden, viste, er jo, og så siger vi det pænt, at der er delte meninger om, hvorvidt der er behov for et nyt værdigrundlag.

Enhedslisten stillede følgende 2 alternative ændringsforslag:

1. "At udvikling af servicecentrene standses nu af hensyn til Københavns Kommunes økonomiske situation."
2. "At etablering af servicecentre afventer budgetforhandlingerne og prioriteringerne heri, bl.a. i forhold til IT-området, digitalisering mv."

1. ændringsforslag blev forkastet med 32 stemmer imod 15.
For stemte F, 1 medlem af B (Inger Marie Bruun-Vierø) og Ø.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Imod stemte A, V, B med undtagelse af 1 medlem (Inger Marie Bruun-Vierø), C, O og D.

2. ændringsforslag blev forkastet med 33 stemmer imod 14.

Før stemte F og Ø.

Imod stemte A, V, B, C, O og D.

Indstillingen – som anbefalet i Udvalget for Demokrati- og Serviceudvikling – blev herefter godkendt med 33 stemmer imod 14.

Før stemte A, V, B, C, O og D.

Imod stemte F og Ø.

=====

73) BR 267/03. Københavns Kommunes arbejde for at fremme kønsmæssig ligestilling

Indstilling om at godkende vedlagte udkast til en overordnet politik for ligestilling mellem kvinder og mænd.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

74) BR 268/03. Indkøbspolitik for Københavns Kommune

Indstilling om, at forslaget til revideret Indkøbspolitik for Københavns Kommune tiltrædes.

(Økonomiudvalget)

Borgmester **Winnie Berndtson**: Da sagen var til behandling i Økonomiudvalget, spurgte jeg økonomiforvaltningen, hvordan det kunne være, at man ikke under de her energimærkede produkter havde sat et krav ind om, at vi kun købte A-mærkede produkter.

Det fik vi af økonomiforvaltningen en forklaring på, der bl.a. bestod i, at der var noget med nogle konkurrenceregler i EU. Det har økonomiforvaltningen så senere fundet ud af, at der ikke er, fordi A-mærkningsordningen faktisk er en obligatorisk EU-ordning, så derfor strider den sådan set ikke imod nogen som helst konkurrenceregler.

Men man har fundet eksempler, og de eksempler er jeg sådan set enig i, på, at der kan være situationer, hvor man, hvis man køber A-mærkede, produkter skal ud i nogle ombygninger og andre investeringer, som gør, at sådan noget kan blive forfærdelig, farlig dyrt. Det her med at forholde sig ordentligt og energirigtigt og miljøfornuftigt osv. til tingene skal jo ikke blive sådan det rene galimatias, og det skal ikke opleves som chikaner af enkeltinstitutioner. Så derfor synes jeg, at man skal tage fat der, hvor det batter noget, og de store indkøbsmængder.

Økonomiforvaltningen har fastholdt, at man i selve det, der er indkøbspolitikken, det, der er optrykt som bilag 2 på side 30, der handler om miljø- og energihensyn, fastholder en formulering om, at man i videst muligt omfang indkøber A-mærkede produkter. Det åbner en ladeport for at gøre alt muligt andet, og det er fuldstændig uden grund at åbne den ladeport.

Der ligger på jeres borde omdelt et ændringsforslag til indkøbspolitikens afsnit 6, der siger, at vi erstatter det med, at:

»Ved indkøb af elforbrugende produkter skal der stilles samme krav til produkternes energiforbrug, som Elsparefondens A-klub stiller.«

Elsparefondens A-klub har sådan en mærkning af forskellige elartikler, som gør, at én gruppe har A-mærke, og andre har andre mærkninger. Men det gør, at man blandt store grupper af elforbrugende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

produkter altid køber A-mærkede produkter, fordi det er det eneste rigtige og fornuftige miljømæssigt og økonomisk at gøre. Så derfor vil jeg foreslå, at man skifter det her afsnit ud med det, jeg netop har læst op, og som skulle være omdelt på jeres pladser.

Jeg skal også sige, at familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, uddannelses- og ungdomsforvaltningen, miljø- og forsyningsforvaltningen og Vej & Park allerede er medlemmer af Elsparefondens A-klub og derfor i dag nemt lever med de regler, der er, så det tror jeg sagtens, resten af kommunen også kan. Og så har vi nogle meget præcise regler til vores indkøbsafdeling på dette område.

Borgmester Winnie Berndtson (A) stillede følgende ændringsforslag:

I Indkøbspolitikens afsnit 6 om Miljø- og energihensyn ændres formuleringen

"Ved indkøb af el-forbrugende produkter skal der tages hensyn til produkternes energiforbrug, f.eks. ved i videst mulig omfang at indkøbe A-mærkede produkter."

til

"Ved indkøb af el-forbrugende produkter skal der stilles samme krav til produkternes energiforbrug som Elsparefondens A-klub stiller."

Ændringsforslaget blev godkendt.

Den således ændrede indstilling blev herefter godkendt.

=====
75) BR 269/03. Regnskab 2002 for Metroselskaberne

Indstilling om, at det meddeles Ørestadsselskabet, at Københavns Kommune ikke har bemærkninger til årsregnskaberne for Ørestadsselskabet, Frederiksbergbaneselskabet og Østamagerbaneselskabet 2002.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====
76) BR 270/03. Københavns Kommunes grønne regnskab 2002

Indstilling om, at Københavns Kommunes grønne regnskab 2002 tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Carl Christian Ebbesen (O): Det, der sådan set bringer mig herop, er diskussionen om partikelfiltre. Det undrer mig meget, at Københavns Kommune kan træffe en beslutning på dette område, altså om, at vi skal have partikelfiltre på kommunens egne maskiner, og at opgaven så ikke bliver udført.

Jeg synes, jeg savner en forklaring på det, men når der nu ligger et grønt regnskab, som bringer det her op, så bringer det selvfølgelig også den principielle beslutning op om, om de beslutninger, der rent faktisk træffes her i Borgerrepræsentationen, er noget, som man har tænkt sig at føre ud i livet, og også, om man, når de her beslutninger bliver truffet, så gør det med en hensigt om, at de kan føres ud i livet. Nu kan jeg så se, at aftalen er udskudt til, jeg tror, det er 1. april næste år.

Min hensigt med at gå herop er blot at spørge den ansvarlige borgmester, hvorfor denne opgave ikke er ført ud i livet. Og til alle os andre: Når vi træffer de her beslutninger, så skal de også træffes på en måde, så vi er sikre på, at vi kan føre dem ud i livet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Borgmester **Winnie Berndtson**: I forhold til partikelfiltre hedder det ikke »den ansvarlige borgmester«, men »de ansvarlige borgmestre«, fordi det er hele kommunen, der skal gennemføre dette, og det burde have været gennemført i samtlige forvaltninger.

Der er ikke nogen, det er mere pinligt for end andre, at det rent faktisk ikke er gennemført, da det jo kan hænge sammen med, som Carl Christian Ebbesen også siger, at der måske ikke er givet de rigtige anvisninger eller de rigtige retningslinjer for, hvordan man gør det her. Det kunne jo være, de trængte til nogle redskaber. Så har denne forsamling jo også besluttet, at alle forvaltninger skal udarbejde handleplaner for montering af partikelfiltre på kommunens køretøjer. De handleplaner er på vej i fagudvalgene nu, fordi de skal straks afleveres.

Indstillingen – som anbefalet af Økonomiudvalget – blev godkendt.

=====

77) BR 271/03. Halvårsstatus for boligpolitisk strategiplan

Indstilling om, at vedlagte halvårsstatus tages til efterretning samt at vedlagte boligbarometer tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

78) BR 317/03. Dispensation fra Lov om butikstid (lukkeloven)

Indstilling om, at tiltræde vedlagte forslag fra Københavns Erhvervsråd om gennemførelse af forsøg med dispensation fra lukkeloven og fremsende forslaget til økonomi- og erhvervsministeren.

(Økonomiudvalget)

Borgmester **Martin Geertsen**: Det, der egentlig får mig herop, er, at jeg i går blev beskyldt for at være så pokkers sur.

Jeg vil gerne afkræfte, at jeg altid er sur, og sige, at præcis i denne sag er jeg meget, meget glad. Jeg vil gerne rose overborgmesteren for at være væltet omkuld i denne sag og have bøjet sig for det pres, som Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti og Venstre har udøvet på overborgmesteren, så han nu i aviserne nærmest har stjålet vores retorik. Vi er meget, meget stolte over, at overborgmesteren har lyst til at anvende borgerlig-liberal retorik i diskussionen om lukkeloven, og vi ønsker overborgmesteren al muligt held og lykke med at fremme denne sag over for økonomi- og erhvervsministeren. Det er godt gået, overborgmester.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Jeg vil starte med at fortælle, at SF's Gruppe i denne sag er frit stillet.

Jeg repræsenterer den del af gruppen, der synes, det er et dårligt forslag. Det er efterhånden sådan en omsiggribende tendens herinde, at hvis man bare pakker ting ind i undersøgelser og forsøg, så kan man tillade sig stort set hvad som helst, for hvem kan sige nej til et større videngrundlag? Man kunne så spørge sig selv, om det videngrundlag ikke kunne findes i forvejen, hvis man undersøgte det, der eksisterer i dag.

Der står, at den her meget store undersøgelse skal holdes inden for eksisterende økonomiske rammer, men hvad forestiller man sig? Hvor meget koster det her? Hvor er seriøsiteten, validiteten af en sådan undersøgelse, når man forestiller sig, at man på grundlag af 6 måneders undersøgelse f.eks.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

kan kortlægge, hvad det vil betyde for generationsskiftet i detailhandelen eller for tilgangen af elever til detailhandelen? Det er en meget stor undersøgelse, man lægger op til på et meget spinkelt grundlag.

Men bag det ligger selvfølgelig, at der er nogle, som mener, det er livets salt, hvis vi bare kan handle ind hele tiden, altså så længe forretningerne har åbent, så er vi alle sammen glade, så får vi sådan en levende by. Det kan man jo se andre steder – eller kan man? Fordi det, jeg synes, man ser andre steder, hvor der er en liberal lukkelov, er, at det er de store kæder over det hele. Så nu er det snart lige-gyldigt, hvilken by man tager til, for det er de samme butikker. Er det et levende bybillede? Der er ingen tvivl om, at det her er dyrt for de små handlende; de har ikke samme muligheder for at holde åbent.

Der er straks lidt mere idé i det af Martin Geertsen stillede forslag, som kommer senere, om fleksible åbningstider. Altså det kunne der måske være noget i i en ændret form.

Men at man får en levende by af at kunne shoppe, af at kunne gå i Magasin sådan nærmest døgnet rundt, tillader vi os at sætte spørgsmålstegn ved.

Det er også sådan, at det går rent faktisk ud over en masse mennesker. Det går ud over familieliv, det går ud over de børn, som får svært ved at få en rytme, hvis forældrene skal arbejde på meget skiftende arbejdstider. Det er rigtigt, at det er der andre erhverv, som også bliver nødt til, men man kan sige, at nødvendigheden af at kunne komme på hospitalet måske er en anelse større end at kunne komme i Magasin.

Jens Kjær Christensen (Ø): I Enhedslistens Gruppe er vi altid frit stillet ... (*Munterhed*). Det er da ikke noget at grine ad. Det er da et sundt princip, som jeg håber, alle demokratiske partigrupper praktiserer med fleksibel etc.

Vi har sandsynligvis i vores gruppe mange nuancerede synspunkter på det ene og det andet, når det angår handelsliv og hvad deraf følger. Vi har sikkert også mange forskellige opfattelser af, hvad man bruger handelslivet til, og hvad det er for nogle konkrete ting, vi overhovedet beskæftiger os med, køber.

Men der er nogle grundlæggende forhold, som vi i hvert fald er enige om, og det er også det, som er fastholdt i den kommuneplan, som er vedtaget, at det er en hovedopgave for Københavns Kommune at sikre, at der eksisterer et bredt, varieret handelsliv i alle bydelene. Jeg behøver ikke at gentage det.

Men vi kan frygte, hvis man åbnede op – for at sige det på en anden måde: smadrede lukkeloven, for dette projekt handler om at fjerne lukkeloven og gøre alt totalt frit, det er det, der er projektet, og det er jo fair nok, det har Venstre prøvet et par gange, nu er Socialdemokraterne også kommet med i den kurv – at det ville betyde nogle forrykninger reelt imellem bydelene, også i forhold til City. Derfor ønsker vi ikke at gå ind i dette eksperiment, som i øvrigt efter al sandsynlighed ikke er andet end en politisk provokation, fordi man næppe får tilladelse til at lave et sådant forsøg.

Den anden del er, som Charlotte Wieth-Klitgaard var inde på før, at der er opridset en lang række spørgsmål, som skal indgå i evalueringen, og hvis man kigger de spørgsmål igennem, så siger man til sig selv: Hvordan pokker skal man lære noget, så man kan besvare disse spørgsmål?

Mig bekendt, og jeg er bestemt slet ikke specialist på området, hvordan man kører regnskabsår i detailhandel, men hvordan skal man få nogle faktuelle oplysninger om omsætningsflytninger mellem bydele til City, eller hvordan det end måtte være, midt inde i et kalenderår med et halvt års prøveperiode? Hvordan? Det er jo et af de allerinteressanteste spørgsmål. Sker der det, at folk pludselig lægger pengene i en anden bydel i virkeligheden, i dette tilfælde i City, og hvordan vil man finde ud af det?

Det virker altså ikke særlig troværdigt. Det er en god evne at kunne stille spørgsmål, men når man laver et forsøg, så vil man som Mogens Lønborg også skulle stå til regnskab for at kunne forklare, hvad det var for en evalueringsform, man så ville anvende efterfølgende, for ellers bliver man ikke klogere af sådan et forsøg.

Godt, ikke mere om det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Til sidst vil jeg bare sige, som jeg har sagt før, at det der med at tage på indkøb kan være en ganske udmærket ting, det at købe varer kan være en ganske udmærket ting, men måske man skulle også som Borgerrepræsentation tænke på den inspiration, man giver videre til den københavnske befolkning, at man også skulle tage vare på sig selv, på sin kæreste, på sine venner og sin familie, så man ikke omdanner dette til et indkøbscirkus, som alle tendenser presser i retning af i det samfund, i den virkelighed, vi befinder os i. Vi stemmer imod.

Louise Frevert (O): Så kan jeg slå fast heroppefra, at det gør vi ikke, vi stemmer for, fordi vi mener, at det her er absolut et skridt i den rigtige retning, og det tror jeg også, forsamlingen er klar over. Oven i købet synes jeg, det skal være frit for forretningerne. Det er efter behov. Borgerne skal have mulighed for at gå ud og shoppe, når de har lyst til det.

Men det, der fik mig herop, er, altså igen har SF demonstreret deres dobbeltmoral, og det er jeg skuffet over, fordi jeg kommer med gode intentioner hver eneste gang og tænker, at der må være nye boller på suppen, men det er der åbenbart ikke.

Fordi SF's ordfører på området siger, at man ikke skal gå i Magasin, og det skal bare være åbent, man skal kun kunne shoppe mellem 8 og 16. Altså nu har jeg mødt SF's ordfører adskillige gange i Magasin efter kl. 16. Så jeg vil nok sige, at den form for dobbeltmoral, når man er oppe på talerstolen, synes jeg er meget irrelevant i en så god diskussion som denne her.

Abderrahman Ben Haddou (D): Jeg støtter også meget varmt Louise Frevert i hendes udtalelser. Det, der blev sagt før, om, at man skal tage hensyn til københavnerne, de bliver mere stressede, kan vi alle sammen nok være enige i. Men nu har arbejdsmarkedet også ændret sig; det er måske gået forbi SF. Altså en dansk lønmodtager er ikke den samme anno 2003 som i 1960'erne. Det er et helt andet arbejdsmarked og dermed også efterspørgslen. Altså kundernes efterspørgsel efter varer har ændret sig, købevanerne har ændret sig. Det er jo ikke kun i Danmark, det er faktisk overalt. Det, man kan sige om SF's holdning, er, at det efterhånden har udviklet sig til et konservativt parti på det område.

Jeg mener fuldt ud, at hvis man åbner op for friere åbningstider, så fremmer man ikke alene de københavnske forbrugeres muligheder for at handle mindre stresset, vil jeg sige. Jeg har det sådan, at når jeg kommer hjem nogle gange kl. 7 om aftenen, så er det altså dødlækkert, at der i dag er nogle forretninger, der har åbent til kl. 8, hvor jeg stille og roligt, ustresset og ikke behøver at stå i lange køer for at handle ind. Det tror jeg, mange familier rundt omkring i København værdsætter.

Derfor skal man prøve på nogle gange at se på, hvordan befolkningen i København reagerer, hvordan de handler i København i dag. Det er en klar kendsgerning, at uanset om man har været fremme og sige, at hvis man åbner et center, f.eks. talte man om, at Frederiksberg Centret i sin tid, da det åbnede, ville gå ud over de små erhverv. Det er slet ikke sket. Det eneste, der måske kan gå ud over de små erhvervsdrivende på Gammel Kongevej, skulle lige være den der trafikoplægning eller restriktion, man indførte.

Så jeg tror ikke, det ændrer ved noget, fordi det her drejer sig om, hvad folk, hvad familierne, hvad forbrugerne ønsker anno 2003. Der tror jeg, at langt de fleste ønsker friere muligheder for at gå ind og handle. Så jeg støtter fuldt ud det forslag, der foreligger.

Mona Heiberg (A): Allererst vil jeg sige til Charlotte Wieth-Klitgaard og også til Dansk Folkepartis ordfører, at jeg synes, det er glimrende, at de så tit går på indkøb i Magasin. Det går vist frygtelig dårligt, efter hvad man kan læse i avisen. Det kan være, vi skal lave sådan et mødested efter kl. 16 i Magasin, hvor vi kan mødes dernede for at støtte handelslivet i København.

Ud over det vil jeg selvfølgelig kvittere for borgmester Martin Geertsens meget, meget rosende ord til overborgmesteren, oven i købet med et smil på og slet ikke nogen ironi involveret i det. Det var ærligt fra hjertet ment, at det var godt, at overborgmesteren var gået med på dette. Retorikken vil jeg ikke kommentere på. Overborgmesteren taler for sig selv, tror jeg, og ikke med noget hjerte til venstre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

I forhold til Jens Kjær Christensen vil jeg sige, at det jo ikke er meningen. Jens Kjær Christensen behøver såmænd ikke at handle i flere timer, end han gør i dag. Det at skulle tage vare på sin familie og kæreste og alt det gode, gode forslag fra Jens Kjær Christensen, kan han såmænd også gerne gøre i fremtiden, men måske han kan tage vare på sin kone om formiddagen og så købe ind om aftenen. Alt så nu får vi nogle flere muligheder, fordi åbningstiden bliver udvidet.

Og så er vi jo ikke en lille landsby mere. København er en metropol, København er og skal gerne være en turistattraktion og et sted, hvor folk gerne tager hen. Det kan man i de andre store hovedstæder, de andre store metropoler i Europa. Der kan man godt tage ud og købe ind på forskellige tidspunkter. Vi skal såmænd bare køre over broen, Malmø har en helt anden lukkelov. Men lad os da hellere lægge pengene i København, det er da mere frugtbart, hr. Jens Kjær Christensen.

Indstillingen blev godkendt med 36 stemmer imod 9. 1 undlod.

For stemte A, V, 4 medlemmer af F (Sven Milthers, Jens Johansen, Frank Hedegaard og Bjarne Fey), B, C, O og D.

Imod stemte 4 medlemmer af F (Bo Asmus Kjeldgaard, Charlotte Wieth-Klitgaard, Heinrich Metz og Trine Schaltz) og Ø.

1 medlem af F (Hellen Hedemann) undlod.

=====

79) BR 316/03. Betaling af vandarealleje for badesteder

Indstilling om, at der gives en driftsbevilling på 400.000 kr. (ekskl. moms) til Kultur- og Fritidsudvalgets bevilling Kultur og Fritid konto 0.30.1 (tilskud til Københavns Idrætsanlæg) til betaling af vandarealleje til Københavns Havn A/S for de to kommunale badesteder i Københavns havn i 2003, samt at der som tillægsbevilling i 2003 gives en udgiftsbevilling på 400.000 kr. Kassemæssig dækning anvises på kommunens kasse (8.05.5, Bevilling Finansposter), idet udgiften i 2003 dækkes af det beløb, der er afsat til Trafik og Bolig (selvbudgetteringsmidler) og som overføres fra 2002 til 2003. (Økonomiudvalget)

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen og borgmester Søren Pind deltog ikke i behandlingen af sagen på grund af inhabilitet.

Monika Thon (B): I fortsættelse af i går vil jeg bare gøre opmærksom på, at de 400.000 kr. kunne ligge i vores lommer, hvis vi havde vandet i Inderhavnen.

Indstillingen blev godkendt.

=====

80) BR 301/03. Borgerrepræsentationens studieture

Indstilling om, at Borgerrepræsentationen anmoder de i bilag A nævnte medlemmer om at deltage i studieturen til Barcelona i perioden fra den 18. juni 2003 til 22. juni 2003, at Borgerrepræsentationen anmoder de i bilag B nævnte medlemmer om at deltage i studieturen til Lyon i perioden fra den 29. oktober 2003 til 2. november 2003, at Borgerrepræsentationen anmoder de i bilag C nævnte medlemmer om at deltage i studieturen til Genova og Torino i perioden fra den 19. november 2003 til den 23. november 2003, samt at Borgerrepræsentationen forhåndsgodkender, at der kan udbetales udgiftsgodtgørelse og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, såfremt der senere kommer ændringer i deltagersammensætningen.

(Overborgmesteren)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Indstillingen blev godkendt med bemærkning om, at Hanne Nielsen (A), som ved mødets start blev indkaldt som stedfortræder for Thor Buch Grønlykke, deltager i studieturen til Barcelona.

=====

81) BR 320/03. Københavns Kommunes fremtidige værdigrundlag

Indstilling om, at Københavns Kommunes værdigrundlag fortsætter i uændret form. (Økonomiudvalget)

Mikkel Warming (Ø): Vi har vel alle sammen den holdning, at værdigrundlag kan være vigtigt, kan være centralt. Og alle plusordene er vi også enige om jo, at det er vigtigt, at det er bredt forankret, at det kommer mere nedfra end oppefra, at det slår igennem i alt, hvad en kommune foretager sig.

Det nuværende værdigrundlag er det vores opfattelse i høj grad blev skabt oppefra. Vi var i hvert fald nogle, der ikke havde hørt om det, før det dukkede op i en budgetaftale tilbage i 1998-99.

Vi er i øvrigt også forholdsvis kritiske over for det. Ikke fordi der ikke står mange gode ting, for det gør der, selv om det tenderer til at beskrive kommunen København, fællesskabet København, ret meget som en virksomhed, og det er virksomhedsværdier, der lægges vægt på. Men det er især på grund af manglerne i værdigrundlaget, vi har nogle problemer med det nuværende. Hvordan kan en kommune have et værdigrundlag, uden at ordet demokrati optræder en eneste gang? Det synes vi er lidt mærkeligt.

I forbindelse med nogle hensigtserklæringer i budgetvedtagelsen for nogen tid siden er der blevet gennemført en debatfase, en idefase, det er fint nok. Den har afsløret forskellige holdninger. I de indlæg, der kom i forbindelse med fasen, var det sådan, at cirka halvdelen mente, der skulle ændringer i værdigrundlaget, og den anden halvdel af indlæggene mente, at det skulle der ikke. Jeg vil ikke gradbøje, hvor mange fagforeninger der mente, der skulle være ændringer, kontra hvor mange enkeltpersoner der mente, der ikke skulle ske ændringer. Det har jeg sådan set ikke lyst til.

Men på den baggrund ønsker et flertal, meget stort flertal må jeg så også erkende, ikke at gå videre med at lave et nyt værdigrundlag. Det synes vi er synd, for det kan gøres bedre, meget bedre end det grundlag, der ligger i dag. Derfor har vi genfremsat – det skulle være delt ud i går – Enhedslistens oprindelige forslag. Vi mener seriøst, det er bedre. Jeg vil lige sige, at det er mere moderne, det er mere demokratisk end det nuværende.

Bare tag et af punkterne, medarbejderes, ansattes ytringsfrihed. Vi ser en tendens i øjeblikket til, at offentligt ansatte holder deres mund, ikke blander sig i debatten, og vi ser en tendens til i øjeblikket, at de, der gør det, får problemer.

Farum er så nemt at tage frem, så det vil jeg faktisk lade være med, men i stedet pege på f.eks. Roskilde, hvor en skoleinspektør, der tager til genmæle mod en beskyldning om, at skolen lider af manglende faglighed, bliver fyret.

Vi synes, det er meget, meget vigtigt, at de ansatte i kommunen blander sig i debatten, gør opmærksom på, hvis der er problemer, ja nærmest har meddelelsespligt, hvis de mener, der er nogle ting, der foregår. Derfor mener vi, at ytringsfriheden, ytringsretten for kommunens ansatte bør nævnes i værdigrundlaget.

Derfor, hvis – hvad vi nok har en tendens til at tro – hele vores forslag stemmes ned, så vil vi godt stille et subsidiært ændringsforslag, som handler om at føje følgende linjer til kommunens eksisterende værdigrundlag:

»Medarbejdere og deres ledere har ret og pligt til at give deres mening til kende i debatten om kommunens og arbejdspladsens udvikling, og kommunen respekterer deres ytringsfrihed.«

Det skal jeg stille på vegne af Enhedslistens og SF's Grupper.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Borgmester **Søren Pind**: Det er jo meget beroligende, at venstrefløjens vil citere grundloven i vores værdigrundlag. Det er jo sådan set fantastisk, at vi nu skal stadfæste ytringsfriheden, som jo ellers er gældende. Jeg synes, det er noget pjat.

Der er ikke nogen tvivl om, og det skal jeg være den første til at gøre, at Roskilde Kommunes håndtering af det her er fordømmelig og forkert. Det er også stensikkert, at de vil få en sag på halsen, og det er også stensikkert, at de vil blive dømt.

Hvis denne kommune skal arbejde seriøst med sit værdigrundlag, så er det ikke noget med, at der dukker nogle sager op i medierne, og så skal vi lige pille ved dette og hint på noget, som i realiteten er kommunens grundlov.

Når man så dertil oven i købet vil gøre det til en pligt for alle medarbejdere konstant at udtale sig om alt, hvad de måtte finde kritisabelt i denne kommune, så synes jeg simpelt hen, grænsen er nået.

Jeg vil i øvrigt godt give ét eksempel på noget, som jeg synes var forunderligt, men som viser, at vi har en temmelig liberal adfærd i denne kommune heroverfor, nemlig en tidligere plandirektør, som ikke er tidligere på grund af det, han gjorde, men som efter at have arbejdet med en parkeringskælder under Kongens Nytorv i 2 år gik på forsiden af Jyllands-Posten København og sagde, at det var fandeme også det mest åndssvage projekt, han nogen sinde havde oplevet – undskyld, jeg citerer, formand. Dagen efter var parkeringskælderens naturligvis røget.

Jeg synes, man forsimples denne sag. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at relativere det, de gør i Roskilde, ved at lave et paradeforslag her i Københavns Kommune. Det er grundlovsfæstet, at selvfølgelig har man ytringsfrihed. Det, venstrefløjens vil, er at trække det endnu længere og nu pålægge en pligt. Men også selv om man måtte trække pligten, vil jeg simpelt hen være imod, at vi skal til at kopiere grundlovssikrede rettigheder ind i vores værdigrundlag. Der er nogle fine erklæringer i vores tilkendegivelser her, og det synes jeg, et flertal bør stå sammen om og fastholde, ligesom det står i indstillingen.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Det er sagt, at en af de største værdier i sådan et værdigrundlag er, at vi står fælles om det, og det giver en fælles forståelse.

Desto mere beklageligt er det, at man har en fornemmelse af en proces, som er blevet afmonteret, hvor man har været så forhippet på konsensus, at man har glemt at afdække, hvilke uenigheder der i virkeligheden eksisterer.

I forhold til det med, om vi vil have noget skrevet ind, som i forvejen er grundlovssikret, så kan man kun sige, ja grundlovssikret, men åbenbart ikke givet. Vi er ikke i Roskilde, men i København, men derfor er det alligevel på tide, at vi slår fast, at man har en ret til at ytre sig offentligt om sit arbejde. Man kan jo sige, at vi har ekstra brug for det i København, i så stor en kommune, hvor det til tider er så svært at få information ud til politikerne.

Per Bregengaard fik i forbindelse med hele morgenluknings sagen en meget fin tegning fra fritidshjemmene, hvor man ser en brevkasse, hvor hørings svarene bliver skubbet ind, og på den anden side af døren, hvor de her hørings svar bliver modtaget, er der så en skraldespand.

Det kan jo godt være, at man ved at indskrive dette, hvor man skriver, at man forventer, medarbejderne tager del, nemmere vil have noget at forholde sig til, så det ikke bliver opfattet som: Ja, ja vi har en formel høring, vi har en ret, men det, der sker med vores forslag, er, at det bliver dumpet i den nærmeste skraldespand.

Vi synes, det er væsentligt at få skrevet ind. Så længe det åbenbart ikke er givet, så bliver vi nødt til at gå ind og tydeliggøre det.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Mikkel Warming (Ø): Som sædvanlig ville det have klædt borgmester Søren Pind at sætte sig lidt ind i de ting, han udtaler sig om. Han får det til at fremstå, som om det her subsidiaire ændrings-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

forslag er kommet ud af den blå luft. Det er de to sidste linjer i Enhedslistens forslag til værdigrundlag, som vi faktisk mener, der er behov for at sætte fokus på, og derfor stiller subsidiært, fordi vi ikke går ud fra, at Søren Pind kan lokkes til at mene, at et værdigrundlag for Københavns Kommune skal indeholde noget om demokrati. Det går vi ikke rigtig ud fra; det har vi alt for lang erfaring med Søren Pind til at tro.

Vi mener det faktisk alvorligt, fordi det at kommunens ansatte blander sig, giver deres mening til kende, deltager i debatten, kvalificerer beslutninger, kvalificerer debatten, er med til at udvikle kommunen. Derfor mener vi, det er et vigtigt signal at have med, et vigtigt fokuspunkt i kommunens værdigrundlag.

Jeg ved godt, Roskilde virker ret åndssvag, men nu er det jo ikke den eneste sag, der er. Forskellige organisationer, der bekæmper korrupsion, mener faktisk, at der er problemer i Danmark, at der er for meget tavshed blandt offentligt ansatte og for mange eksempler på, at folk bliver fyret, hvis de åbner munden og udtaler sig for kritisk.

Det er ikke, fordi jeg mener, at København er det absolut værste eksempel på det her. Det ligger nord for, var jeg lige ved at sige, i øvrigt styret af Venstre. Farum, hvis der skulle være tvivl. Det er Roskilde i øvrigt også nu om stunder.

Så det, der er vores pointe med det her, er, at jeg mener faktisk, det vil styrke kommunen at få det med i værdigrundlaget.

Og den her tordentale om grundloven, tja altså, det virker bare, som om man ikke vil forholde sig til det og helst så, at folk holdt deres kæft. Men det minder jo meget om Venstres politik i det hele taget.

Borgmester Søren Pind: Altså jeg er bare nødt til at sige, hr. Mikkel Warming, at det, dette forslag går ud på, er at pålægge medarbejderne i København en pligt og at gøre det til en del af deres arbejdsopgaver at kritisere alt, hvad de falder over i Københavns Kommune. Det strider mod hele den fælles forståelse, der er mellem arbejdsgiver og arbejdstager, bl.a. skabt ved hovedaftalen i 1899. Det strider mod hele opfattelsen af, hvordan vores værdisystem er.

Jeg kan meget tydeligt genkende venstrefløjens sådan tvangstanker i det her. Det er ikke nok, at medarbejderne passer deres arbejde, det er ikke nok, at de går på arbejde og udfylder deres arbejdsopgaver – nu skal de også være kritikere, de skal være kritiske forbrugere på deres arbejdsplads.

Jeg siger: overhovedet ikke. Jeg vil meget gerne have konstruktiv kritik, og det har medarbejderne ret til. De kan gøre det via deres fagforeninger, de kan gøre det i forhold til hele det system, som er iværksat, bl.a. med de lederudviklingskurser, der er igangsat igennem talrige måneder i Københavns Kommune. Jeg vil overhovedet ikke være med til at vedtage en pligt for medarbejderne. Derfra og så til seriøst at indføje grundlovssikrede rettigheder i vores værdigrundlag, synes jeg er en værdirelativering af den anden verden.

Så jeg vil hverken acceptere, at vi gør det til en pligt eller til en ret, for retten har de allerede, og pligten antager karakter af tvang, og det medvirker Venstre under ingen omstændigheder til.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Jeg vil godt citere for Søren Pind, hvad der faktisk står:

»Medarbejdere og ledere har ret og pligt til at give deres mening til kende i debatten om kommunens og arbejdspladsens udvikling, og kommunen respekterer deres ytringsfrihed.«

Det er da for mig at se, at ingen kan tvinge folk til at sige noget, hvis de ikke har lyst, et signal, der hedder: I København værdsætter vi, at de ansatte blander sig. Vi vil gerne have jeres mening, vi vil gerne have, at I blander jer, vi vil gerne have, at I deltager og udvikler kommunen. Vi mener ikke, I bare skal sidde og tie stille; vi vil gerne have, at I blander jer. Det er det signal, vi lægger i det.

Så hørte jeg også Søren Pinds gennemgang af, hvad man kunne. Det var noget med, at det var lederne, det var fagforeningen, det var de dertil indrettede systemer. Gælder offentligt ansattes ytrings-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

frihed så også, hvis de går til politikere, hvis de går til aviserne? Det går jeg ud fra – eller hvad, Søren Pind? For det blev ikke nævnt i Søren Pinds opremsning, og deri ligger begrænsningen allerede: Hold dig på måtten eller ryg ud.

Bente Møller (Ø): Jeg har i min tid som politiker herinde haft to konkrete eksempler, hvor jeg ville have været glad, hvis medarbejdere havde turdet åbne munden, men hvor det har været tydeligt, at trygheden med hensyn til, at det kunne man tillade sig, ikke har været til stede.

Da det store økonomiske underskud var i sundhedsforvaltningen, det, der endte med en afskedigelse af direktør Poul Erik Daugaard, var der medarbejdere ovre i økonomikontoret ude i Sjællandsgade, der havde prøvet via den slagne kommandovej at give beskeder videre om, at det her skred. Nogle af dem havde i frustration over, at ingen tog deres besked alvorligt, faktisk lavet breve, som de havde liggende i kopi i skuffen, så de kunne holde deres egen ryg fri.

Jeg synes, det var skammeligt, at de ikke følte, at deres ansættelse var så sikker, så de kunne gå videre med så alvorlig en viden. Jeg synes, det kunne være vigtigt, at vi sendte dem et signal om, at vi faktisk gerne vil have de her informationer.

Nu sidder vi med en ny sag i Sundhedsudvalget, den med de manglende plejehjemstilsyn. Jeg tror, der er medarbejdere i sundhedsforvaltningen, der har været betænkelige over det her, som kunne have lyst til at komme af med den viden, og som igen ikke har været sikre på, at deres ansættelse var så tryk, så de turde gøre det.

Netop derfor kunne det være vigtigt at sende et signal om, at vi gerne vil have, at de blander sig, at vi synes, det er en værdi, de gør det. Det kan også være det, der gør, at de tør bryde hierarkiet, når det er nødvendigt.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 3. runde.

Borgmester Søren Pind: Jeg havde håbet, at fru Bente Møller havde nævnt ligkistesagen i sin gennemgang af de største sager, hun har oplevet i sin tid, hvor medarbejdere ikke kunne sige deres mening frit, men den fik vi så ikke på bordet. Det noterer vi os.

Det, jeg egentlig vil sige, er, at jeg tror, man misforstår begrebet ledelse, hvis det er sådan, man tror, at alternativet til den ledelse, vi har i Københavns Kommune i dag, er at pålægge medarbejderne en pligt til at udtale sig om dette og hint i Københavns Kommune. Det mener jeg er en komplet misforståelse.

Men jeg er jo så også nødt til at erkende og anerkende, at det falder fint i tråd med SF's og Enhedslistens forståelse af, hvordan man skal lede virksomheder, hvordan man skal lede et samfund, nemlig anarkistisk kaos. Det er fint nok for jer, men det kan ærlig talt ikke undre, at et stort flertal i Borgerrepræsentationen naturligvis blankt vil afvise sådan noget, som ender i det rene ingenting.

Mikkel Warming (Ø): Søren Pind brugte det gode, gamle debattrick, der hedder, at når den, man diskuterer med, siger nogle ting, det er meget svært at benægte, snakker man om noget andet.

Søren Pind forholdt sig jo ikke til Bente Møllers konkrete eksempel. Vil Søren Pind benægte, at de ting, Bente Møller sagde, var rigtige, at det havde været rart at få den viden frem, hvis der var medarbejdere, der havde haft den? Vil Søren Pind benægte det? Og at et signal via værdigrundlaget om, at kommunen gerne vil have, at medarbejderne, de ansatte, blander sig, havde været nyttigt i sådan en situation?

Søren Pind svarede heller ikke på mit spørgsmål, om den grundlovssikrede ytringsfrihed for ansatte i Københavns Kommune gælder til andet end at gå den slagne vej, gå til sin leder, gå til fagforeningen, sådan som Søren Pind beskrev det. Gælder den også en avis, gælder den også en politiker, eller hvad?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

(Kort bemærkning).

Borgmester **Søren Pind**: Jeg havde troet, at det var helt selvfølgeligt, at naturligvis gælder grundloven også i Københavns Kommune, og at den grundlovssikrede ytringsfrihed gælder på alle niveauer, uanset hvordan det er.

Jeg er bare også nødt til at sige til hr. Mikkel Warming, og det ved han, for det har vi talt om, at det naturligvis også er sager, hvor loyaliteten over for ledelsen spiller en rolle, og det synes jeg, man fra Enhedslistens side fuldstændig fornægter.

Jeg vil da ikke afvise, at Bente Møllers eksempel er rigtigt, og jeg mener også, der er den plads i Københavns Kommune, og jeg mener også, vi skal søge at værne om den plads. Jeg mener bare ikke, det er noget med, at man skal pålægge medarbejdere pligter og komme med hensygnende erklæringer, som relaterer sig til en grundlovssikret ytringsfrihed. Det synes jeg ikke er det rigtige.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Søren Pind siger, der er plads. Bente Møllers eksempel var jo netop, at det virkede, som om der ikke var plads ... (*Afbrydelse*). Ja, det virkede det da; der kom jo ikke nogen oplysninger.

For at sige det på en anden måde: Det, vi prøver på her, primært faktisk med hele vores forslag til nyt værdigrundlag, men så med det her subsidiære ændringsforslag, fordi vi faktisk mener, det er vigtigt og centralt, er at formulere pladsen, den plads, Søren Pind også mener, der skal være tale om åbenbart. Hvorfor kan han så ikke stemme for det?

Mogens Lønborg (C): Egentlig havde jeg ikke tænkt mig at deltage i debatten om det her forslag fra Enhedslisten, men gentagne indlæg fra Mikkel Warming får mig nu alligevel herop. Jeg synes, at man fornemmer nogle associationer til den verden, hvor Mikkel Warming stammer fra. Jeg synes, det er rystende at høre på.

Nu var Søren Pind faktisk ved at tage ordet lidt ud af munden på mig, for der var et ord, jeg gerne ville bede Mikkel Warming om at forholde sig til, nemlig ordet loyalitet.

Jeg går ud fra, at Mikkel Warming er af den opfattelse, at på enhver arbejdsplads er det meget afgørende også at have loyale medarbejdere. Det ord har ikke sneget sig ind i Enhedslistens oplæg til nyt værdigrundlag. Men jeg kunne godt tænke mig at høre Mikkel Warming, om det er en fejl, forglemelse, eller det er helt bevidst, at han ikke nævnte loyalitet over for – og der synes jeg, det er vigtigt lige at understrege to ting – ikke kun ledelsen, men også, hr. Mikkel Warming, det demokratiske system i København.

Hr. Mikkel Warming var meget ivrig for, at vi skulle styrke demokratiet. Det kan jeg ikke være uenig i. Men jeg synes, det hører med også at få ind, at når der er taget demokratiske beslutninger, f.eks. her i Borgerrepræsentationen, og det anerkender vel også Enhedslisten og Mikkel Warming er en udfoldelse af vores demokrati, så er der vel også en eller anden form for krav, pligt for medarbejderne til så at sige loyalt at anerkende, at et demokratisk flertal har besluttet sig for et eller andet.

Hvis Mikkel Warmings bemærkninger om pligt til at ytre sig også går på, at hver gang der er truffet en beslutning, som nogle medarbejdere i Københavns Kommune egentlig ikke synes om, så har de pligt til straks at gå i rette med de beslutninger, der er truffet her i Borgerrepræsentationen, så er vi langt ude.

Ordet loyalitet, Mikkel Warming, vil jeg gerne have, at du lige kommenterer, og hvor du ser det henne ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Man må ikke tale direkte til folk fra talerstolen.

Mogens Lønborg (C): ... i jeres indstilling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Jeg synes ikke, tiden er inde til at diskutere nyt værdigrundlag, men jeg konstaterer, at Enhedslisten dog lige er inde omkring noget med udnyttelse af ressourcerne. Skulle man endelig til at ændre på værdigrundlaget, og den dag kommer jo nok på et eller andet tidspunkt, så synes jeg måske, man skulle stramme den formulering og måske, når vi netop taler værdigrundlag, understrege, at det for enhver ansat i kommunen må gælde, at man udviser enorm ydmyghed over for at udnytte ressourcerne, da det er tvangsmæssigt opkrævede midler i form af skat, som vi disponerer over. En sådan værdi, der gennemsyrrer hele kommunen, tilbageholdenhed, sparsommelighed, fordi det er tvangsoptkrævede midler, vi har med at gøre, kunne være et flot nyt element i vores værdigrundlag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): En kort bemærkning til Mikkel Warming, og jeg vil sige, at det er Mikkel Warmings tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Mogens Lønborg fremhæver demokratiske beslutninger. Det er faktisk i Enhedslistens forslag til nyt værdigrundlag, at ordet demokrati optræder. Det gør det nemlig ikke i det værdigrundlag, der gælder. Vi siger, at Københavns Kommune er og skal være et demokratisk styret fællesskab.

Mogens Lønborg lægger meget vægt på begrebet loyalitet. Det eksisterer ikke i det eksisterende værdigrundlag. Det kunne være, Mogens Lønborg derfor mente, man faktisk skulle overveje at stemme imod indstillingen, så man kunne sætte gang i processen mod et nyt værdigrundlag igen.

Vi har til gengæld en formulering om, at samvirket i kommunen bl.a. skal funderes på gensidig respekt. Det opfatter vi nu som noget nær det tætteste, man kan komme det. Gensidig respekt står der ikke noget om i det eksisterende værdigrundlag.

Jeg har det lidt på den måde, at hvis Mogens Lønborg faktisk mener det, han siger, så er der så meget galt med det værdigrundlag, kommunen har i øjeblikket, at det bør laves om, og så bør han tage konsekvensen af det ved den afstemning, der kommer.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Nu har jeg snart hørt Mogens Lønborg tale om knappe ressourcer og sparsommelighed så mange gange, at jeg spekulerer på, om han egentlig ikke hellere ville være controller her i kommunen end politiker. Det er åbenbart væsentligere end visionerne.

Jeg synes også, at både Venstre og Konservative vrøvler. Er det ikke et udtryk for loyalitet og at tage medansvar og blande sig i de beslutninger, der skal udføres i en kommune? Det synes jeg er et af de fornemste udtryk for loyalitet at gå med ind og være med i en proces.

I forhold til, hvorvidt vi ønsker at lede på rent anarki eller snarere det modsatte, er det ikke snarere tværtimod sådan, at informationer er et af de vigtigste ledelsesinstrumenter, der overhovedet findes? Skal man kunne træffe gode beslutninger, så er man nødt til at kunne gøre det på det rette og på et så godt grundlag som overhovedet muligt og derfor kunne have de informationer, der skal være til stede. Derfor også dette forslag.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er meget mærkeligt, når de to gamle borgerlige partier, henholdsvis Venstre og De Konservative, pludselig ligesom aner et eller andet hul, og så lukker de op for al dampen og kaster sig frådende ind og glemmer et øjeblik at overveje, hvad det er, vi snakker om. Man antager, at i vores vokabularium eksisterer ordet loyalitet ikke. Hvor ved man det fra? Selvfølgelig gør det det.

Det, det handler om her, til Venstre og Konservative, er den evige diskussion om demokrati. Den er ikke afsluttet, aldrig bliver den afsluttet. Det er en evig diskussion. Derfor hjælper det ikke, at Mogens Lønborg ligesom præsenterer nogle tvangstanker om, at hver gang man siger noget andet end det, der eksisterer, ja, så er man på gal tur.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Til sidst vil jeg sige til Søren Pind, som også kastede sig ud i mange mærkelige betragtninger om, når Enhedslisten leder store virksomheder, hvordan vi så gør det, og i sin forvirring nåede Søren Pind helt ud til at beskrive Enhedslistens ledelsesmetoder. Jeg ved ikke, om det er Per Bregengaards, han refererede til, det tror jeg ikke.

Men borgmester Søren Pind refererede til, at det er kaos, det, Enhedslisten laver, og kaos er ingenting. Nu vil jeg have lov at læse op – det er meget interessant i øvrigt, nu skal du lytte, Søren Pind:

»Chaos føder uden endelig begrænsning, evigt tidløst, fordi tiden ikke eksisterer i chaos. Verden blev født af Chaos, men Chaos er stadig uden for himmel og jord, som er Cosmos' grundelementer.«

Det var grækernes opfattelse af kaos, og det er derfra, vi har ordet ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal lige sige til Jens Kjær Christensen, at når man citerer her fra Borgerrepræsentationens talerstol, så skal man sige, hvor man citerer fra.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er Politikens håndbog, side 19.

(Kort bemærkning).

Mogens Lønborg (C): Det er til Charlotte Wieth-Klitgaard. Bemærkningen om controller synes jeg egentlig var lidt interessant, fordi hvad er egentlig politikernes rolle? Er det ikke også at drage omsorg for, at skatteborgernes penge bliver anvendt på den mest effektive måde? Jeg forstår slet ikke, at optagethed af at få så meget ud af skatteborgernes penge som muligt, af at gøre så meget gavn for skatteborgernes penge som muligt, af at hjælpe så mange børnefamilier, af at hjælpe så mange syge som muligt ...

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Nu er vi lige ved at bevæge os noget uden for værdigrundlaget, Mogens Lønborg.

Mogens Lønborg (C): Og så får man at vide, at man hellere skulle være controller. Og implicit, at når man er optaget af at få så meget ud af borgernes penge som muligt, så har man ikke nogen visioner. Jeg synes ærlig talt, det er en fantastisk opfattelse af, hvad der er politikernes rolle.

(Kort bemærkning).

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Jeg er jo ked af, at Mogens Lønborg så ikke kunne give en forklaring på, hvordan det er, at vi ved at inddrage medarbejderne mere aktivt kommer til at bruge vores midler på en mere ufornuftig måde.

Enhedslisten stillede følgende ændringsforslag:

"Nyt forslag til

Værdigrundlag for Københavns Kommune

Værdigrundlaget for Københavns Kommune er vores fortælling om det, vi vil.

København er Danmarks hovedstad og samtidig en internationalt orienteret og multikulturelt præget storby, der rummer markante sociale og kulturelle forskelle.

København skal for alle være et godt sted at leve og arbejde. Københavns Kommune vil prioritere menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling og rummelighed på et socialt ansvarligt og økologisk bæredygtigt grundlag. Mangfoldighed betragtes som et væsentligt aktiv for byen og den enkelte arbejdsplads.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Københavns Kommune skal være et demokratisk styret fællesskab, hvor folkevalgte, borgere, medarbejdere, organisationer og byens virksomheder samarbejder om fælles anliggender. Samvirket i kommunen skal i alle henseender kendetegnes ved dialog, åbenhed, ligeværd, tillid og gensidig respekt. Kommunen skal sikre en god udnyttelse af alle ressourcer og kvalitet og effektivitet i løsningen af de mange opgaver.

Københavns Kommune skal være en attraktiv arbejdsplads med et udfordrende og sundt arbejdsmiljø, hvor medarbejderne har et personligt og fagligt engagement i fællesskabets anliggender. Arbejdspladsen skal udvikles ud fra fælles grundlæggende værdier. Initiativ, ansvarlighed, helhedsvurderinger, engagement og ansvar skal kunne udfolde sig og blive udnyttet i det daglige arbejde.

Medarbejdere og ledere har ret og pligt til at give deres mening til kende i debatten om kommunens og arbejdspladsens udvikling, og kommunen respekterer deres ytringsfrihed."

Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti stillede følgende ændringsforslag, som et subsidiært forslag til Enhedslistens ændringsforslag.

"Følgende linjer føjes til Københavns Kommunes værdigrundlag:

Medarbejdere og ledere har ret og pligt til at give deres mening til kende i debatten om kommunens og arbejdspladsens udvikling, og kommunen respekterer deres ytringsfrihed."

Ændringsforslaget fra Ø blev forkastet med 33 stemmer imod 15.

For stemte F, 1 medlem af B (Manu Sareen) og Ø.

Imod stemte A, V, B med undtagelse af 1 medlem (Manu Sareen), C, O og D.

Ændringsforslaget fra Ø og F blev forkastet med 33 stemmer imod 15.

For stemte F, 1 medlem af B (Manu Sareen) og Ø.

Imod stemte A, V, B med undtagelse af 1 medlem (Manu Sareen), C, O og D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 34 stemmer imod 5. 9 undlod.

For stemte A, V, B, C, O og D.

Imod stemte Ø.

F undlod.

82) BR 321/03. Det tidligere plejehjem Borgervænget

Indstilling om, at Borgerrepræsentationens tidligere beslutning om at sælge den del af matr.nr. 5614 Udenbys Klædebo Kvarter, København, der tidligere blev anvendt af Plejehjemmet Borgervænget, stilles i bero, således at ejendommen pr. 1. september 2003 overgår til fuld kommunal anvendelse. (Økonomiudvalget)

Karin Storgaard (O): Jeg vil bare give en forklaring til afstemningen, fordi det er sådan, at vi følger indstillingen, men i Økonomiudvalget har vi givet udtryk for, at vi skulle genoprette plejehjemmet på Borgervænget.

Først vil jeg sige, at Dansk Folkeparti selvfølgelig stadig væk har den holdning, at vi ikke skal nedlægge nogen plejehjem, og vi havde også gerne set, at det plejehjem var blevet bevaret. Det er helt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

rigtigt, som det blev udtalt, at det var et godt plejehjem. Men vi må se i øjnene, at tiden er forpasset til at genopbygge et plejehjem ude i Borgervænget, så derfor støtter vi indstillingen.

Borgmester Martin Geertsen: Denne sag handler jo om, at nogle og tres unge mennesker er havnet i den store socialdemokratiske trædemølle. Det er jo dybest set det, det handler om. I en by, som i den grad mangler ungdomsboliger, havde man jo fundet en fleksibel måde, hvorpå man kunne give nogle unge mennesker tag over hovedet.

De mennesker vil et politisk flertal, uanset hvor meget retorik man forsøger at proppe ned over denne sag, nu med overborgmesteren i spidsen smide på gaden. Det er ganske vist kun nogle og tres unge mennesker, men det er en symbolsk sag i forhold til den manglende fleksibilitet, som hersker i overborgmesterens univers.

Endnu mere skræmmende bliver det, overborgmester – inden overborgmesteren forlader salen – at efter at der har været kritik af den måde, som sagen er blevet håndteret på, så konkluderer overborgmesteren i Østerbro Avis og i en pressemeddelelse, at kritikken gør, at nu kan vi ikke gennemføre denne type forsøg eller løsninger længere.

Jeg sagde før, jeg var glad, og det er jeg fortsat, men jeg synes simpelt hen, det er topmålet af arrogance, det er simpelt hen magtfuldkommenhed, så det slasker og står efter, at komme med den slags betragtninger, at fordi man er udsat for kritik, så er det lige pludselig ikke noget, der kan lade sig gøre mere.

Til sidst vil jeg sige, så siger overborgmesteren, at Venstre skulle koncentrere sig om at skaffe boliger til de svagest stillede københavnere. Se, det medvirker vi meget, meget gerne til, og mit nummer er 33662320, og Søren Pinds nummer er 33662626. Overborgmesteren kan bare ringe, vi skal nok tage telefonen. Men problemet er jo, at det gør overborgmesteren ikke. Hver eneste gang, vi forsøger at ringe til overborgmesteren, og det er både bogstavelig talt og i overført betydning, så er der ingen, der svarer.

Ole Hentzen (C): Jeg vil prøve at holde mig til substansen i forslaget og ikke kommentere de manglende opringninger eller svar på opringninger, og hvad der nu ellers måtte være foregået på dette SV-plan.

Jeg var med til i sin tid at sige ja til, at denne dispensation, altså at de korte lejekontrakter blev indgået, og det var en ufravigelig, klar aftale dengang, at i Borgervænget kunne man ikke fortsætte, så fremt der var behov for noget andet.

Jeg er ked af, at Venstre ligesom slår sig op på, at det er frygteligt og alt muligt andet. Det er altid frygteligt, når unge mennesker ikke har noget tag over hovedet. Det er også frygteligt, når tallet rammer 20.000, selv om vi alle ved, at det måske er 2.000, der mangler boliger. Det er altid væmmeligt, når nogle mangler boliger.

Men i relation til Borgervænget er det noget pladder. Konditionerne har været soleklare, uendeligt klare. Man har også givet tilsagn om, at de vil få hjælp til at finde noget andet. Den hjælp har de også fået.

At så denne retorik kommer i dagbladene mellem overborgmesteren, burde Venstre jo kende. Overborgmesteren kan man få til at sige alt. Der er ikke meget hold i det.

Vi holder os til det, vi har aftalt, og det er, at det ophører nu i Borgervænget, og det er det, det drejer sig om.

Borgmester Søren Pind: Jeg har naturligvis ikke meget at tilføje til den fremragende tale, som min kollega holdt just før, blot dette ene, at vi godt vil genfremsætte det ændringsforslag, som blev stillet på økonomiudvalgsmødet:

»Venstre mener ikke, at der skal foretages en opsigelse af DIS. 1., 2. og 3. sal fastholdes endegyldigt som kollegium. Tiden er ikke til at nedlægge kollegier i København.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 12. juni 2003**

Mikkel Warming (Ø): Blot for at sige, at Martin Geertsen i sin historiske fremlæggelse ligesom glemte forforløbet for, at der var en sag her, nemlig at Venstre sammen med Socialdemokratiet og en række andre slyngler – undskyld – lukkede et plejehjem, lukkede et plejehjem. Derfor var der pludselig noget, der ligesom var ledigt.

Og så var det så, hvad man fornuftigvis, og det er noget, jeg tror, plejehjemslukkerne selv har aftalt indbyrdes, vi var ikke specielt indblandet i det i hvert fald, har sagt, at så kunne man, og Ole Hentzen har fuldstændig ret, midlertidigt udleje til unge, og det er fornuftigt.

Nu er der altså et behov for noget andet. Der sikres genhusning, man overholder de aftaler, der er lavet, og vi får nogle særboliger, og det synes vi faktisk også, der mangler, også der mangler.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke noget, der hedder korte bemærkninger i 1. runde, så Martin Geertsen må tegne sig ind for at komme i 2. runde.

Borgmester **Martin Geertsen**: Jamen det er jo ikke nogen hemmelighed, Mikkel Warming, for nogen, selv om der er nogle, der har forsøgt at skjule sandheden, det er der ingen grund til. Det er jo ikke en hemmelighed for nogen, at der blev lukket plejehjem for nogle år tilbage.

Men jeg skal bare lige vide, hvor i Mikkel Warmings univers, og nu bruger jeg Mikkel Warmings retorik, situationen bliver bedre af, at man så også smider nogle kollegianere ud. Altså hvor er det, situationen bliver bedre? Mikkel Warming var imod plejehjemslukninger, fair nok, men det bruger han nu som argumentation for, at man skal smide de unge ud. Altså hvad er det for en logik, Mikkel Warming?

Ole Hentzen (C): Det kan selvfølgelig Mikkel Warming svare på for sig selv, men jeg bliver lidt stødt, fordi det er en del af det aftalegrundlag, Martin Geertsen. Jeg var med i det aftalegrundlag, der var med til at lukke Borgervænget, jeg var med i det aftalegrundlag, som også saboterede, at vi sådan set fik lukket endnu flere, inden det gik op for nogle, at der var nogle, der sad og svindlede med tallene, og det er forhistorie.

Men jeg har også været en del af det aftalegrundlag, der helt klart sagde, at der ikke var nogen unge, der skulle smides ud af den midlertidige genhusning eller lejlighedsudlejning, som de havde fået i Borgervænget. For det stod klart i de kontrakter, de fik, og det stod klart i det aftalegrundlag, Borgerrepræsentationen vedtog, at der måtte ske en midlertidig udlejning styret gennem DIS på nogle helt so-leklare præmisser, at det skulle høre op en dag. Det gør det i dag.

Så lad være at bruge ordet »smide« ud. De skal flytte ud, fordi de kontraktaftaler, der var, er ophørt, og sådan må det nu engang være.

Mona Heiberg (A): Altså om borgmester Martin Geertsen er sur eller glad, og hvem man ringer til, er jeg sådan set meget ligeglad med, vil jeg sige, og det tror jeg også, der er andre, der er.

Jeg vil bare præcisere, at vi har en aftale med DIS, og vi har endda forlænget den i 1 år, om, at lejemålet ophører uden varsel den 31. august 2003. Det vil vi forholde os til, og den aftale vil vi selvfølgelig holde.

Og genhusning og alt det, som Mikkel Warming nu har stået heroppefra og sagt, kan jeg ikke se er noget problem. Der er jo ikke nogen, der står på gaden med det her.

For øvrigt ved jeg, at Høje Tåstrup Kommune lige har lukket et kollegium, fordi der ikke var nogen, der ville bo i Høje Tåstrup. Det kan man jo mene om, hvad man vil, men det er bare tankevæk-kende, at der er omegnskommuner, der lukker deres kollegier, og at det skal være så præciserende i vores kommune.

Men jeg vil bare understrege og tilkendegive, at jeg er fuldstændig med hr. Ole Hentzen i, at vi har en aftale om det her, og den overholder vi.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 12. juni 2003**

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Der er jo snart ikke meget at tilføje, ud over, at det her altså ikke er et spørgsmål, om man går ind for ungdomsboliger, eller man ikke gør det. Vi har bl.a. været med til at lave en boligaftale, som skaffer flere tusinde nye ungdomsboliger, og det opvejer jo fuldt ud de ungdomsboliger, som ophører her, hvor de unge skal flytte et andet sted hen.

Essensen i denne sag er jo, at vi har brug for ungdomsboliger, og vi har brug for boliger til de svage grupper. Nu er det lykkedes at skaffe satspuljepenge til en række svage grupper, som kan komme ind her. Så vi har altså finansieringen på plads. Og så ejer vi oven i købet selv en bygning, som vi kan bruge til formålet, hvor det på forhånd har ligget klart, at den her lejekontrakt med DIS ophørte nu. Så skal vi da selvfølgelig bruge den ejendom til det.

Borgmester **Søren Pind**: Det er jo rørende at høre borgmester Bo Asmus Kjeldgaard stå her og sige, at vi skal have nogle flere ungdomsboliger, vi skal dit og vi skal dat, når sandheden er, at han i aften stemmer for, at et kollegium i København skal lukkes. Det er sandheden, det er det, SF i aften lægger stemmer til.

Det vidner om nøjagtig det samme som under kommunevalgkampen: Der er masser af ord, der er masser af snak. Man taler om brede alliancer, man siger, man vil føre en politik, og når det så kommer til stykket, så stemmer man lodret imod den politik, man har lovet vælgerne.

Nu har vi efterhånden set det nogle gange, og jeg synes, det ville klæde Bo Asmus Kjeldgaard, hvis han i stedet for fulgte nogle af sine mange ord op med handling og tog og stemte ordentligt i denne sag, nemlig naturligvis at erkende, at her er der nogle unge mennesker, nogle unge kollegianere, som naturligvis ikke skal smides på gaden.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 3. runde.

Borgmester **Martin Geertsen**: Jeg vil starte med at glæde mig over, at Mona Heiberg på vegne af overborgmesteren har kastet sig ind i denne debat. Så derfor vil jeg rette mit spørgsmål til Mona Heiberg, som er substitut for overborgmesteren i denne sag, kan jeg forstå.

Jeg skal blot høre, om Mona Heiberg bakker op om overborgmesterens betragtninger om, at fordi der har været så meget ballade og diskussioner i denne sag, så kan vi ikke have denne type af fleksible løsninger igen. Altså det er sådan et spørgsmål, som man kan svare ja eller nej til.

Så hørte jeg Mona Heiberg sige et eller andet om, at ude i Høje Tåstrup kan man godt lukke kollegier, mens det åbenbart er lidt vanskeligt herinde i København bla-bla-bla. Skal jeg forstå det derhen, eller hvordan skal man i virkeligheden forstå det? Er det sådan argumentationsopbyggende i forhold til, at vi skal til at lukke flere kollegier i København, eller hvad er det, der ligger i det, Mona Heiberg?

Ole Hentzen (C): Hvis det ikke var, fordi jeg lige har spist, så kan man sige, det er lige til at brække sig over at skulle høre en borgmester Søren Pind sige: Og så lukker vi kollegier i København.

Søren Pind, hukommelsen hos unge mennesker plejer ellers at være et af de store aktiver. Jeg er lidt bekymret, fordi beslutningsgrundlaget er så tæt på, at det var en midlertidig boligløsning, der blev født, og vi stod alle og priste hinanden for, at hvor var det dog godt, at vi egentlig var så fleksible og ikke så dogmatiske og åndssvage og sagde, det var plejhjem, og vi kan ikke flytte de unge mennesker derind. Det var jo netop denne fleksibilitet, vi alle sammen stod og priste, da denne ordening kom i orden.

Jeg håber ikke, at Martin Geertsens vrede over fleksibiliteten skal betyde, at fremtidige, midlertidige, fleksible løsninger for unge mennesker bliver bandlyst. Jeg kan kun sige, at fra konservativ side er vi med på en ny ordening, hvis det måtte vise sig, også selv om vi skal stå og høre på sådan noget erindringsforskydning hos en anden Venstreborgmester om, at han ikke kan huske, at det ikke var et kollegium, vi oprettede, men det var en midlertidig boligløsning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Venstre genfremsatte følgende ændringsforslag fra behandlingen i Økonomiudvalget:
"Venstre mener ikke, at der skal foretages en opsigelse af DIS. 1., 2. og 3. sal fastholdes endegyldigt som kollegium. Tiden er ikke til at nedlægge kollegier i København."

**Venstre genfremsatte følgende ændringsforslag fra behandlingen i Økonomiudvalget:
"Venstre mener ikke, at der skal foretages en opsigelse af DIS. 1., 2. og 3. sal fastholdes endegyldigt som kollegium. Tiden er ikke til at nedlægge kollegier i København."**

Ændringsforslaget blev forkastet med 38 stemmer imod 11.
For stemte V og B med undtagelse af 1 medlem (Inger Marie Bruun-Vierø).
Imod stemte A, F, 1 medlem af B (Inger Marie Bruun-Vierø), Ø, C, O og D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 39 stemmer imod 9.
For stemte A, F, B med undtagelse af 1 medlem (Tanwir Ahmad), Ø, C, O og D.
Imod stemte V og 1 medlem af B (Tanwir Ahmad).

Venstre ønskede følgende bemærkning tilført beslutningsprotokollen:
"Tiden er ikke til at nedlægge kollegier i København."

=====

84) BR 282/03. Medlemsforslag om Øksnehallen

(Stillet af Klaus Bondam (B), Jens Kjær Christensen (Ø) samt Hellen Hedemann og Bjarne Fey (begge F):

Det foreslås, at det tidligere besluttede udbud af Øksnehallen aflyses.

Mona Heiberg (A): Selv om jeg ikke er en af forslagsstillerne, så vil jeg i, tror jeg, fuld forståelse gerne foreslå denne sag henvist direkte til Kultur- og Fritidsudvalget.

Socialdemokratiet stillede forslag om direkte udvalgshenvisning af medlemsforslaget til Kultur- og Fritidsudvalget.

Udvalgshenvisningen blev vedtaget med 32 stemmer imod 17.

For stemte A, F, B og Ø.

Imod stemte V, C, O og D.

=====

85) BR 300/03. Medlemsforslag om fleksible åbningstider

(Stillet af Martin Geertsen, V):

Borgerrepræsentationen beslutter, at alle forvaltninger inden 1. oktober 2003 for Borgerrepræsentation fremlægger forslag og visioner til mere fleksible åbningstider på kommunens institutioner på hverdage og i weekender, samt at der i forslag og visioner gøres rede for eventuelle økonomiske konsekvenser af mere fleksible åbningstider.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg går ud fra, at Martin Geertsen gerne vil op og motivere sit forslag ... (*Afbrydelse*). Det vil Martin Geertsen ikke? Vil Martin Geertsen gerne op og motivere sit

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

forslag? Nå, men så er det Jens Kjær Christensen først ... Nå, Martin Geertsen, så værsgo ... (*Afbrydelse*). Ja, men jeg har været meget venlig i denne sag.

Borgmester Martin Geertsen: Tak, fru formand, for fleksibiliteten.

For lidt siden tog København jo et velkomment skridt hen imod nogle friere åbningstider i detailhandelen, hen imod at lade københavnernes købe ind, når det passer dem, og jeg har lidt svært ved at forestille mig, at vores gode erhvervsminister vil være fuldstændig immun over for en indstilling, som har så bred opbakning, som sagen har her i Københavns Borgerrepræsentation.

Frierte åbningstider i detailhandelen har i virkeligheden mest at gøre med at gøre hverdagen lettere for byens egne borgere. Fra forskellige undersøgelser ved vi jo, at familiernes arbejdstid er steget, der er mindre tid tilovers til andre aktiviteter, herunder også selvfølgelig indkøb.

Men ideen om at gøre vores by København mere åben og mere fleksibel i takt med den moderne storbyborgers livsmønster bør ikke stoppe ved, hvad man kan kalde den private handel. Byens mange tilbud og serviceydelser, det er både offentlige og private af slagsen, er selvklart indbyrdes helt afhængige størrelser, som ikke kan ses løsrevet fra den store sammenhæng. Tanken om den åbne by bør efter vores bedste overbevisning hen ad vejen også omfatte alle kommunale serviceydelser. Her drejer det sig om at tilpasse udbuddet, eksempelvis når københavnernes, når borgerne i København har fri fra arbejde.

Mange af vores kommunale tilbud har jo typisk en ekspeditionstid, som strækker sig fra kl. 9 til 13 eller fra kl. 9 til 15. Efter vores opfattelse emmer det jo ikke ligefrem af tilgængelighed over for de borgere, som har et arbejde eller et studie eller andre sysler.

Jeg tror ikke på, at det er alle kontakter med kommunen, som kan klares over telefonen eller via internettet. Selv om der i stadig stigende grad selvfølgelig er mange ting, der kan klares over telefonen og internettet, så er der også i mange tilfælde behov for den direkte kontakt. Den manglende tilgængelighed, som vores åbningstider er udtryk for, sender jo også et helt utilfredsstillende signal til de københavnere, som i virkeligheden er med til at betale gildet for os alle sammen.

Derfor er det vores indstilling, at forvaltningerne, og det gælder alle forvaltninger, skal se sig selv lidt efter i sømmene, fremkomme med nogle ideer, fremkomme med nogle visioner for, hvordan vi kan indrette vores åbningstider, så de passer til den moderne storbyborgers livsmønster.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er jo altid en stor fornøjelse at se, hvad borgmestrene går og sysler med i deres arbejde som øverste administrative chefer. Derfor vil jeg da også sige, det er med glæde, vi har læst dette forslag og hørt, at motiveringen er blevet læst op heroppefra.

Jeg vil godt gøre denne sag rimelig kort. Man kan sige mange ting frem og tilbage, men vi synes egentlig – og vi er jo efterhånden kendt for, at vi elsker pilotprojekter, men det er nu ikke det, der er det afgørende – at borgmesteren kunne have lavet arbejdet selv, der hvor han er borgmester, til en start for dog lige at se, hvad det er, vi snakker om.

Hele pointen handler jo om, at ligesom da vi snakkede om servicecentre tidligere, så kræver det ikke meget universitetsuddannelse at finde ud af, at hvis man skal have faglig behandling fra kommunens side i et meget større tidsrum, så har det sandsynligvis visse konsekvenser på den økonomiske side. Det behøver man ikke at lave en undersøgelse for, det kan jeg love for. Så hvis det er for at finde ud af, om det koster flere penge, er der ingen grund til at spille de ansattes tid.

Men for dog at imødekomme forslagsstilleren vil jeg gerne, og jeg har fundet sådan et papir, hvor man skal stille ændringsforslag på, så det har jeg dermed gjort. Ændringsforslaget lyder, at i det 1. »at« ændres »alle forvaltninger« til »kultur- og fritidsforvaltningen«.

Mona Heiberg (A): Jeg må sige, at man godt kan have sympati for det med åbenhed og åbningstider og behov og alt det der. Men nu da hr. Jens Kjær Christensen er kommet med det forslag, at man starter i én forvaltning, så vil jeg derefter foreslå, at vi så får det i Kultur- og Fritidsudvalget til be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

handling der. Så kan man jo så tale om den enkelte forvaltning, i hvert fald i første omgang, og se, hvordan det spænder af.

Så jeg vil foreslå, at sagen inklusive ændringsforslaget selvfølgelig bliver henvist til Kultur- og Fritidsudvalget.

Hellen Hedemann (F): Nu har Mona Heiberg jo næsten taget ordet ud af munden på mig, fordi det var også, hvad vi i SF ville foreslå, at sagen udvalgshenvises.

Så vil jeg sige, at i øvrigt har vi i SF moret os sådan ganske lidt over, at det er Venstreborgmester Geertsen, der kommer med et forslag til sådan mere fleksible åbningstider, fordi vi er jo nogle, der meget vel husker Venstres modstand mod morgenåbningen på fritidshjemmene. Men sådan sker der jo så meget.

Mogens Lønborg (C): Tankerne i dette forslag er vi meget glade for. Det er helt afgørende, at kommunen er til for borgernes skyld og ikke omvendt. Kigger vi ud i den private sektor, så kan vi jo se, hvordan virksomheder i dag bruger det som et væsentligt konkurrenceparameter, at man er tilgængelig, og det skal vi selvfølgelig også være.

Lige en bemærkning til Hellen Hedemann om morgenåbning. Jamen det er jo lige præcis, fordi der ikke er behov for åbningen, og derfor skal man selvfølgelig fjerne den. Det er sådan set hele pointen, at der skal være åbent, når borgerne har behov for ydelserne, og ikke for at få nogle medarbejderes samlede tid til at gå op. Det er faktisk hele pointen.

Med hensyn til måden at gribe det an på vil vi foreslå, at det her bliver sendt til behandling i Økonomiudvalget, og det vil vi, fordi det er helt afgørende, at når vi taler åbningstider, at vi så får det synkroniseret og sammenarbejdet.

Jeg tror, vi alle har det sådan, når det gælder åbningstider, at vi har det med lidt at glemme, hvornår er det nu, Netto lukker, hvornår er det nu, ISO lukker, og alle de der ting, og hvis det så ændres lidt, bliver vi forvirrede. Det er faktisk ret vigtigt omkring tilgængelighed, at man har en form for ensartethed i det. Derfor bliver vi nødt til ikke bare at lade alle forvaltningerne stritte ud til alle sider, men sørge for, at det bliver koordineret. Så vi vil foreslå, at det bliver sendt til behandling i Økonomiudvalget.

Karin Storgaard (O): Dansk Folkeparti synes, det er et udmærket forslag. Vi synes, det er positivt med fleksible åbningstider. Det er jo det, borgerne råber på rundt omkring i byen. Hvordan det så skal være, er så det, man skal komme frem til ved at se noget nærmere på det.

I forslaget henvises til, at alle forvaltninger skal høres, men det er måske meget rigtigt, som Mogens Lønborg siger, at vi starter med økonomiforvaltningen og tager det op i Økonomiudvalget, fordi det er jo trods alt dér, pengene er.

Jeg mener, at der i dette forslag også ligger noget med overenskomster. Altså man er nødt til at gå ind og se, hvad det betyder, fordi vi kan sagtens holde åbent søndag og søndag aften og alle mulige aftener, men jeg tror nok, at fagforeningerne kommer og siger: Jamen hvad med overenskomsten? Og så skal man have ekstra penge. Det synes jeg lige, man må have klaret af. Det er trods alt økonomien, det drejer sig om.

Men altså i det store og hele synes vi, det er et udmærket forslag. Vi vil gerne støtte De Konservative i, at det kommer i Økonomiudvalget.

Heidi Wang (V): Jeg vil meget gerne kommentere det, som Jens Kjær Christensen har sagt, at fleksible åbningstider betyder, at vi skal ansætte flere medarbejdere. Det mener jeg ikke er sandt. Jeg personligt arbejder for SAS i lufthavnen. Vi arbejder på skift. Flexible åbningstider betyder også fleksibel arbejdstid for medarbejderne. Jeg går ud fra, at der er mange mennesker, der er A-mennesker el-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

ler B-mennesker. Nogle vil meget gerne møde fra kl. 10 til 18, andre vil gerne møde tidligere. Jeg mødte f.eks. i forgårs klokken halv fem om morgenen, og så arbejdede jeg i 12 timer.

Altså det, jeg meget gerne vil gøre folk opmærksom på, er, altså der findes så mange forskellige job. Tag lufthavnen f.eks. Vi har 26.000 medarbejdere, der arbejder i lufthavnen, og der er mange, der arbejder på skift. De kan simpelt hen ikke nå at bruge kommunens ydelser inden for den tidsgrænse. Hvis jeg f.eks. nogle dage har de der 12-timers-vagter eller en tidlig vagt, så er jeg træt, når jeg kommer hjem, jeg orker ikke at ringe, eller hvordan det er.

Men jeg synes, det er nye muligheder, der især vil give enlige mødre en mulighed for at klare indkøb, job og også det, man skal ordne med det offentlige.

Det sidste kan jeg ikke huske, men når jeg kommer i tanker om det, så skal jeg nok komme op.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 2. runde.

Borgmester **Martin Geertsen**: Debatten, som Mona Heiberg nu har startet også i offentligheden, om, at Socialdemokratiet ikke ønsker at se nærmere på fleksible åbningstider andre steder end i kultur- og fritidsforvaltningen, vil jeg godt sige, at den glæder jeg mig til, Mona Heiberg.

Så vil jeg sige til Mona Heiberg, at nu ligger vi lige på grænsen af servicecenteraftalen, Mona Heiberg. Winnie Berndtson var under den forrige debat oppe og give sit positive tilsagn om, at dette forslag nok skulle blive stemt igennem. Nu går Mona Heiberg op og underkender borgmester Winnie Berndtson. Vi er lige på grænsen af servicecenteraftalen, Mona Heiberg, som jo har, og det ved Mona Heiberg udmærket godt, et meget, meget smalt parlamentarisk grundlag. Det synes jeg, Mona Heiberg skal være opmærksom på i denne sammenhæng. Vi er lige på grænsen, Mona Heiberg.

Mona Heiberg (A): Den udvalghenvisning, som jeg tidligere var heroppe og sige, at vi gerne ville have, går alene på Jens Kjær Christensens ændringsforslag selvfølgelig, idet et udvalg jo ikke kan tage beslutning for det tværgående. Det er det kun Økonomiudvalget, der kan, det kan Kultur & Fritid ikke. Så min henvisning går udelukkende på Jens Kjær Christensens ændringsforslag.

Enhedslisten stillede følgende ændringsforslag:

"I medlemsforslagets 1. at ændres "alle forvaltninger" til "Kultur- og Fritidsforvaltningen."

Det Konservative Folkeparti stillede forslag om, at hele sagen blev henvist til Økonomiudvalget.

Socialdemokratiet stillede forslag om, at det ændrede medlemsforslag blev henvist til Kultur- og Fritidsudvalget.

Man stemte først om A's forslag om udvalghenvisning til Kultur- og Fritidsudvalget, som blev vedtaget med 27 stemmer imod 19.

For stemte A, F og Ø.

Imod stemte V, B, C, O og D.

Medlemsforslaget inkl. det fremsatte ændringsforslag var dermed henvist til Kultur- og Fritidsudvalget.

86) BR 331/03. Medlemsforslag om afholdelse af Ungdomspolitikdag

(Stillet af Martin Geertsen (V), Per Bregengaard (Ø) og Winnie Berndtson (A)):

"Afholdelse af Ungdomspolitikdag i Borgerrepræsentationen".

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Medlemsforslaget blev vedtaget med bemærkning om, at Borgerrepræsentationens Sekretariat indgår i arbejdsgruppen.

Borgmester **Martin Geertsen**: Ja, så skal jeg se frem til, om fru Mona Heiberg nu også i denne sag vil underkende borgmester Winnie Berndtson. Det glæder jeg mig til at se.

Forslaget om en Ungdomspolitikdag i Borgerrepræsentationen, som er et forslag, jeg har stillet sammen med Per Bregengaard og Winnie Berndtson, henvender sig jo til elever fra 8., 9. og 10. klasse, ungdomsklubber og Ungdomsskolen i Københavns Kommune.

Jeg tror på, at det her er en af de måder, hvorpå vi som politikere kan få noget mere inspiration og ideer til at udvikle hverdagens demokrati, men også fordi jeg ønsker i virkeligheden at åbne Københavns Rådhus, så flere borgere, i dette tilfælde unge mennesker, får mulighed for at opleve en dag som politiker på Københavns Rådhus.

Skoler og klubber har generelt en meget vigtig funktion i bestræbelserne på at gøre unge mennesker fortrolige med det demokratiske system og de demokratiske værdier. Demokratiet er jo noget, der til stadighed skal villes, ikke bare af sådan nogle som os, nemlig politikere, men af hele befolkningen. Derfor har både skoler og klubber, men i virkeligheden også vi politikere, et særligt ansvar for løbende at lytte til og diskutere med unge mennesker.

Derfor er det vigtigt, at skolerne, klubberne og ungdomsskolen her i forslaget inddrages som aktive medspillere i projektet. Ideen er jo lidt, at processen forud for selve Ungdomspolitikdagen forhåbentlig kommer til at involvere mange, mange flere unge end de 55, som udvælges til selve dagen som idé på Rådhuset.

Derfor er det i hvert fald også min hensigt at udarbejde informationsmateriale, hjemmeside, som fortæller om projektet og også konkret giver eksempler på, hvordan man kan lave et medlemsforslag her i Borgerrepræsentationen.

Det er så min tanke, at der blandt de indkomne forslag udvælges 18-20 beslutningsforslag, sådan at der tilstræbes en spredning på emner, men også på deltagende skoler og ungdomsklubber, grupper og enkeltpersoner.

For at gøre dagen så realistisk som overhovedet muligt, så foreslår vi også, at Borgerrepræsentationssalen med alle de tekniske faciliteter, Snapstinget, bispisning, betjentservice, udvalgsværelser og alt muligt andet stilles til rådighed.

Det er en udfordring at sikre et politisk engagement, også ud over et engagement i sådan det nære og i enkeltsager. En af måderne er dialog med de unge på skolerne, i ungdomsklubberne og på ungdomsskolen.

Men jeg tror også, at vi som politikere kan gå fra sådan en dag med nogle nye forslag til, hvordan vi kan udvikle ungdommens København.

Bjarne Fey (F): Jeg har jo forberedt mig hele aftenen i går og hele dagen i dag, for det er nok det vigtigste tema, vi overhovedet har over de her 2 dage. Jeg kan forvente en eksplosion af taler, når jeg engang er færdig heroppe.

Jeg starter med den første provokerende udtalelse: SF støtter forslaget. Det andet er jo, at jeg synes faktisk godt, det kunne være meget, meget mere ambitiøst. Jeg vil ikke foreslå, at man skal give valget til 16-17-18-årige, det er slet ikke det, 18-årige har det jo. Det er slet ikke det, jeg vil stille forslag om. Men jeg mener godt, man kunne være mere ambitiøs på børn og unges vegne omkring reel medbestemmelse.

I Børnerådets publikation »Et skridt på vejen« om FN's Børnekommission i kommunerne har de en medindflydelsesstige fra 1 til 8, og på de 3 første trin beskriver forskellige grader tilsyneladende medbestemmelse. Dette forslag er heldigvis lidt højere oppe på rangstigen, det er helt oppe på niveau 4, eller er det 5, det er oppe på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Men det, jeg godt kunne tænke mig, at man gjorde, var, man arbejdede måske mere systematisk inden for U & U-området med, hvordan man reelt giver børn indflydelse i skolerne ud over de elevråd, der er, men reelt giver børnene mulighed for indflydelse på toiletforholdene, om der nu skulle være noget der. Så det kan vi godt arbejde med.

Man har gjort det med stor succes i nogle af vores nabolande. Porsgrunn i Norge er nævnt, og jeg tror også, borgmesteren kender til det. Der har man jo haft så stor succes med det, at man rent faktisk kan få indvalgt unge mennesker omkring 18, 19, 20 år i deres kommunalbestyrelse som en effekt af den opmærksomhed, der har været på elevrådenes arbejde i Porsgrunn.

Så jeg synes, nej, jeg synes, jo, det synes jeg, at man over sommeren skal tænke på, om ikke det kunne være lidt mere ambitiøst og udvikle det her og komme videre med forslaget. Jeg vil i hvert fald lægge mig selv i selen og sige, jeg vil godt komme med et udbygningsforslag, måske så ambitiøst så vi kan kalde det Børneplan 2, hvor vi alle sammen kan være med

Borgmester Per Bregengaard: Jeg vil da godt takke for SF's support til dette forslag, og så kommer SF med en række andre ideer, som er udmærkede. Nogle af dem realiseres faktisk i Københavns Kommune, og andre har jo været tidligere realiseret. Jeg kan f.eks. henvise til Ungdomsborgerrepræsentationen, som vi havde et par år. Det kan vi da tage op igen ... (*Afbrydelse*). De mangler penge ude på Jagtvej, mener Mikkel Warming.

Jeg vil også nævne et andet projekt. Der har kørt et biblioteksprojekt ude på Amager, et samarbejde mellem en skole og et folkebiblioteks børne- og ungeafdeling, hvor eleverne var med til at indrette det, hvor klasser på skift har anmeldt bøger og haft indflydelse på indkøb af børne- og ungdomsbøger.

Jeg kan også nævne, at ude på nogle af skolerne har man indført sådan et hærværksbarometer, hvor skolebestyrelsen har afsat et eller andet beløb til reparation efter hærværk, altså det, der foregår inden for skolens mure, og ikke, når nogle kommer udefra og smadrer vinduer, eller hvad de gør.

Man afsætter et beløb, hvor det er sådan, at er der noget at betale, ja, så bliver det trukket på den kasse. Og en gang om året bliver det her beløb opgjort, og så har elevrådet retten til at disponere pengene til aktiviteter til glæde for eleverne på skolen. Det kan være bolde til skolegården, det kan være et spørgsmål om at finansiere skolefester, og det kan være andre spørgsmål.

Så der er en række initiativer allerede i kommunen, hvor man bruger de her ting.

Jeg vil også gerne i den forbindelse nævne arkitektkonkurrencen om det nye gymnasium, som bliver afsløret her på næste torsdag. Der kan man sige, at et forarbejde til det har været »rumforskningsprojekterne«, som de bliver kaldt, hvor gymnasieelever som projektarbejdere i undervisningen har været med til at arbejde med, hvordan det nye gymnasium primært med udgangspunkt i deres eget gymnasium skal se ud.

Det har haft indflydelse på programarbejdet til det nye gymnasium. Der har man taget de ideer i forarbejdet med, dels fra rumforskningsprogrammet, dels de forudgående arbejder, hvor der både har været gymnasiebestyrelser og elever involveret i oplæggene til det.

Jeg kan vende helt tilbage til børnearkitekturkonkurrencen, som blev lavet som, kan man sige, en parallel konkurrence, da vi lavede Utterslev Skole, og hvor resultatet af børnenes arkitekturkonkurrence blev udstillet samtidig med resultatet af arkitekturkonkurrencen for Utterslev Skole.

Der var faktisk et stort sammenfald, fordi det, der gik igen i mange af børnenes oplæg, var de 3 H'er, som jeg kalder det. Det ene var sådan noget med hemse og steder, hvor man ligesom skulle kunne gemme sig og være sammen med måske en god kammerat og ligge og læse, det hemse-huleagtige der. Og så var der det hjemlige element, altså det der med lidt bløde møbler i klasseværelserne og sådan nogle ting, at skolen fik et mere hjemligt udtryk.

Det sidste var så vandet, som af en eller anden årsag så ikke staves med H, men vandelementet fra springvand til badebassiner til vandfald i klasselokalerne, men som er udmøntet på den konkrete skole med sådan et kanalsystem, der løber midt ned gennem skolen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Så der er mange ting i gang på den her front. Det her kan man sige er et ekstra element, et centrum for det, der sker i Borgerrepræsentationen. Men min opfordring til skolerne er selvfølgelig, at de i et forløb forud for det i konkrete undervisningsforløb, i konkrete undervisningsprojekter, arbejder med, hvad det er, Borgerrepræsentationen beslutter, hvilke muligheder kommunen har for at påvirke elevernes vilkår og at udvikle ideer inden for det forum.

Efterfølgende har borgerrepræsentanterne så rig lejlighed til at shoppe i masser af de forslag, der kommer frem, og eleverne har selvfølgelig muligheden for at banke på døren og følge deres forslag op og spørge: Sker der noget med det her? og lave et forløb, der påvirker den konkrete beslutningsproces herinde.

Så det er jeg helt enig med både Bjarne og Martin Geertsen i er et udmærket element i udviklingen af demokratiet til fest- og hverdagsbrug.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Den tid, som borgmester Per Bregengaard har overskredet taletiden med i 1. runde, bliver fratrukket taletiden i 2. runde.

Jesper Christensen (A): Nu sagde borgmester Per Bregengaard meget. Man skulle næsten ikke tro, han kunne glemme nogen.

Men det, der får mig herop, er jo, at der faktisk sker en hel masse på netop dette område, de unge og demokratiet i de her år. Derfor vil jeg bare minde om, at man i flere bydele bl.a. har lavet det, der hedder fælles ungeråd, som dækker både den enkelte skole og de enkelte klubber og de enkelte institutioner, hvor de rent faktisk er gået sammen om at lave noget demokrati, der beslutter mere og gør noget mere end bare deres egen klub og deres egen skole.

Så noget af det udspringer af kvarterløft, noget af det udspringer af andre gode lokale initiativer. Det synes jeg absolut er noget, man skal tage med i det her glimrende forslag.

Så tror jeg ikke, det var der nogle, der sagde, at det, Bjarne Fey mente med de manglende visioner, var, at toiletterne alene var de visioner, Bjarne Fey havde med til skolerne.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke andre har bedt om ordet. Jeg fornemmer det sådan, at der er enighed om dette forslag. Der nævnes i motiveringen nedsættelse af en arbejdsgruppe, og jeg skal bare foreslå, at Borgerrepræsentationens Sekretariat og økonomiforvaltningen deltager i dette arbejdsgruppearbejde, fordi en væsentlig del af det jo handler om, hvordan man kommer til at udvikle et arrangement her i salen.

Medlemsforslaget blev vedtaget med bemærkning om, at Borgerrepræsentationens Sekretariat indgår i arbejdsgruppen.

87) BR 330/03. Medlemsforslag om området Christiania

(Stillet af Bjarne Fey, Frank Hedegaard, Hellen Hedemann, Jens Johansen, Bo Asmus Kjeldgaard, Heinrich Metz, Sven Milthers Trine Schaltz samt Charlotte Wieth-Klitgaard (alle F):

I forbindelse med at Forsvars- og Justitsministeren den 6 maj 2003 har fremlagt en redegørelse om området Christiania, indstiller SF's gruppe

at Borgerrepræsentationen pålægger overborgmesteren at rette henvendelse til forsvars- og justitsministeren med henblik på at ændre beslutningen om et tværministerielt udvalg som forelagt i redegørelsen af den 6 maj 2003.

at der i stedet for det tværministerielle udvalg igangsættes forhandlinger om en ny styregruppe for Christiania, et Christiania Råd, der involverer lokaldemokratiet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

at et Christiania Råd skal bestå af repræsentanter fra Forsvars- og Justitsministeriet, Københavns Kommune, Christiania kontaktgruppe og Christianshavns lokalråd.
at økonomiske midler til byfornyelse på Christiania foreslås anvendt som kvarterløftmidler administreret af den ny styregruppe.

Frank Hedegaard (F): Det er vist ingen hemmelighed, at Christiania længe har været en torn i øjet på højrefløjen. Men det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at SF er enig i, at den del af Christiania, som vi kalder for Pusher Street, opfatter vi også som et problem. Det er så heller ingen hemmelighed, at vi også mener, at det problem kunne vi have undgået, hvis vi havde haft en mere liberal misbrugspolitik i landet, fordi så ville det problem aldrig være opstået.

Men en proces er blevet igangsat for at lovliggøre Christiania, og den skal bygge på de gode kræfter, der er på Christiania, og ikke på de kriminelle og stenkastende aktivister.

Desværre har forsvarsministeren og justitsministeren med deres redegørelse valgt at tilsidesætte de gode kræfter på Christiania, som tidligere med den nuværende rammeaftale har været inddraget i en diskussion om lovliggørelsen. De er nu blevet sat uden for døren. For der er nemlig mange positive kræfter på Christiania, der også mener, at de problemer, som Pusher Street fremkalder, er store og må løses. Men vi mener, at man skal holde diskussionen om Pusher Street og Christianias fremtid adskilt, for Christiania er meget mere end Pusher Street.

Christiania er også en turistattraktion. Det er et sted, hvor der er 66 små virksomheder i dagligdagen, der arbejder. Det dækker alt lige fra restaurationer og cafeer til cykelhandlere og genbrugsbutikker. Det er også et fristed for mange af byens små minoriteter og marginaliserede grupper, som her kan finde et fristed.

Området er ikke mindst også et rekreativt område for christianshavnere og københavnere.

Regeringen ønsker nu, der skal ske en lovliggørelse af området, eller, som man skriver i redegørelsen, en normalisering, hvad det ord så end måtte dække over. Men hvis man ønsker en normalisering, hvorfor forholder man sig så ikke i forhold til, hvad man normalt gør, når man skal ændre de miljøer, hvor folk de bor? Her bliver de nemlig hørt, når noget skal forandres.

Det er ikke det, der er sket i den model, som regeringen har lagt op til og fremlagt for at udarbejde en handleplan for området. Her er det lokale demokrati blevet indskrænket til at bestå af ministerier, embedsfolk og et boligselskab.

I debatten har man heller ikke involveret de problemstillinger, som vil opstå, hvis regeringen vil nedlægge Christiania. Hvad skal der ske med de mange christianitter, som må flytte fra området, hvis det byfornys? Skal de forlænge den boligsociale venteliste, som i forvejen tæller 700 familier? Hvad skal der ske med de socialt svage grupper, som opholder sig på Christiania? Og hvordan vil man administrere en narkopolitik, hvor hashsalget så vil blive spredt ud til hele byen og blande sig med de salgssteder, hvor der i forvejen også forhandles hårde stoffer?

I Lokalnævnet har vi rejst spørgsmålet, og der har politiet ytret en stor bekymring for politiindsatsen på Christiania, og de siger, den er så ressourcekrævende, at det vil påvirke politiets muligheder for at varetage sit arbejde. Nu skal vi jo lige tænke på, at politiet i forvejen i denne sag har oparbejdet 50.000 overarbejdstimer på grund af EU-topmødet i byen.

Derfor mener vi, at der skal ske en demokratisk proces omkring Christiania. Vi ønsker, at de gode kræfter skal være med i udarbejdelsen af en ny plan, og vi ønsker også, at det skal foregå på en fredelig måde. Det er derfor, vi fremsætter dette forslag som en mulighed for at åbne debatten igen, og hvordan vi får igangsat en proces, som kommer til at involvere mere af det lokale demokrati, som vi mener, der skal repræsenteres i København, samt de personer, som det handler om.

Jesper Schou Hansen (V): Må jeg ikke starte med at henlede overborgmesterens opmærksomhed på, at der vist er lidt under halvdelen af medlemmerne til stede i salen i øjeblikket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Forsvarsministeren og justitsministeren er kommet med en plan om endelig at få lavet en varig lovliggørelse af Christiania ved etablering af Ny Christiania. Den proces vil SF nu så gerne stikke en kæp i hjulet på med denne proces, bl.a. ved at kræve en blankocheck på 300 mio. kr. til dem, der i sin tid stjal området. Det har vi i Venstre lidt svært ved at se skyggen af rimelighed i.

Derudover foreslår SF, at man indfører et nyt spor i den demokratiske proces, og så kan man jo passende spørge hvorfor og selv give svaret: Men det er jo, fordi SF kan se, at den demokratiske vind ikke blæser deres vej.

Til Frank Hedegaard og SF i øvrigt må man vel sige, at loven må være farveblind. Vi kan ikke tiltræde, at man opfinder et nyt demokratisk ord uden om den etablerede demokratiske proces, hvor man skal til at afgive kompetence. Sandheden er jo, at Christiania sådan set aldrig selv har ønsket at være en del af det demokratiske system. Man vil være en fristad, men man vil ikke påtage sig de kedelige sider. Næh, man vil nøjes med de sjove. Man vil blæse, og man vil have mel i munden på samme tid; det er lidt svært. Men loven er gudskelov farveblind. Den gælder for mig, den gælder for Frank Hedegaard, og den gælder sådan set også for christianitterne.

Man kan jo lidt retorisk spørge: Hvad er det rimelige i, at en cykelforretning på Christiania betaler nul i husleje, mens en cykelforretning udenfor skal betale? Der er vel ikke nogen i dag, der ved en tur på Christiania vil påstå, at den cykelforretning, der ligger der, på nogen måde måtte minde om noget, der er så unikt, at den adskiller sig voldsomt fra de cykelforretninger, vi kender udenfor.

Eller de værtshuse, der eksisterer på Christiania. Hvorfor er det lige, at når man driver værtshus på Christiania, så skal man slippe for at betale husleje, mens alle andre udenfor skal betale? Eller hvis man driver restaurant. Hvorfor er det lige netop, at Christianias restauranter skal være fritaget, mens alle andre udenfor skal betale? Jamen det er der heller ingen rimelighed i.

Det er derfor, loven er farveblind, så derfor må man sige til Christiania og christianitterne, at de skal rette sig efter loven, lige så vel som Frank Hedegaard skal, og lige så vel som jeg skal.

SF's forslag diskriminerer og øger forskelsbehandlingen, og det vil vi ikke være med til. Christiania skal være for alle og ikke i dag, hvor det er for en lille asocial gruppe christianitter og deres narko-pushere. Derfor stemmer vi nej til SF's forslag i dag.

Ole Hentzen (C): Hvis man sådan skulle tage Frank Hedegaards indlæg i de helt store vendinger, så kunne man egentlig sige: Christiania havde ikke nogen problemer, derved havde byen heller ingen problemer, hvis i øvrigt staten og København endelig fandt ud af, at det, Frank Hedegaard mener er en fornuftig misbrugspolitik, betød fri hash; så var der ingen problemer.

Sådan ser virkeligheden ikke ud, Frank Hedegaard, gudskelov da for det. Og de seneste rapporter om misbruget af hash i folkeskoler og på efterskoleniveau taler jo deres klare tydelige sprog derom.

Klokken er faldet i slag, gudskelov for det. Et folketingsflertal har endelig besluttet, at nu må det være slut med alt det der unormale, der er derude. Nu vil vi ikke acceptere mere det unormale, at man kan få lov til at kalde sig socialt svag, dårligt integreret og i øvrigt drive fri handel med, hvad der nu ligger lige for, på det øvrige samfunds præmisser og til de priser, man selv fastsætter, uden det, alle andre ville kalde kapacitetsomkostninger såsom husleje, skat og moms og lignende.

Nu skal altså området normaliseres. Og når man normaliserer, vil vi gerne fra konservativ side sige: Hvor bliver det dog lækkert, at det med det normale igen bliver underkastet det almindelige samfunds regler om, hvordan man må bete sig, herunder også bygningsmæssigt, også om, hvem der kan komme til det, og hvem der må være i det, og ikke være underlagt nogle kræfter, der er passende bevæbnet med køller og andre slagting, hvis de ikke kan lide dem, der nu besøger fristaden Christiania.

De gode kræfter, som Frank Hedegaard omtaler så varmt, som han mener skal repræsenteres i denne styregruppe, som skal fremlægge fremtiden for hele Christiania, er de samme gode kræfter, som har haft deres sæde i de styregrupper, som har været etableret med de respektive ministerier, men som ikke har ønsket at gå ind på de præmisser, hvor der kunne være en såkaldt rolig tilrettevisning af de ulovligheder, der har været, herunder også de bygningsmæssige nedrivninger og forandringer, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

skulle falde på plads. Herunder også åbent at skulle sige, at Pusher Street ønsker vi nedlagt, og at vi som øvrige normale på Christiania går ind for, at Pusher Street fjernes. Nej, så normal blev man aldrig på Christiania, fordi man havde en anden opfattelse af, hvordan lovgivningen i Folketinget skulle være.

Så vil jeg bare sige stiltørdigt til Frank Hedegaard: Den ret har man, men i demokratiets navn er der gudskelov nogle, der har en legaliseret ret, og den finder sted i Folketinget og med Folketingets flertals beslutning om, at nu skal området normaliseres, som det hedder. Så føler vi, vi er i trygge hænder.

Vi skal selvfølgelig igennem en proces, hvor vi også skal tage vare på dem, som er reelt svage, og som har fundet ly på Christiania.

Denne forsamling har haft en meget stærk overborgmester engang. Han hed Egon Weidekamp, og fra denne talerstol udstedte han det løfte, at hvis staten gav kommunen området, så ville man inden for et halvt år kunne sikre, at de, som hørte til her, altså kort sagt ikke alle udlændingene, men alle dem – jeg kan se, der er en enkelt SF'er, der rynker brynene – på daværende tidspunkt var der op til mange hundrede udlændinge registreret som befindende sig på Christiania, uden at de egentlig havde nogen bopæl der. Men dem, der rent faktisk havde bopæl der, ville man skaffe en bolig, så det var ikke det, der skulle være problemet i relation til Christiania.

Jeg er sikker på, at denne kommune også i dag ville kunne løfte den opgave, hvis Christiania igen kan blive til gavn for byen og byens borgere og ikke bare de dersens, der nu engang har slået sig ned og lever under de lempelige vilkår, hvad enten man er cykelhandler, narkotikahandler eller anden fritidsrytter derude.

Så vi ser frem til, at sådan som lovgivningen nu har fundet sin afslutning ved en beslutning i Folketinget, så bliver området normaliseret. Det kan kun blive til gavn for København, og København er altså den halve million, der bor her, og ikke de der 800-1.000 med 1.200 tilrendende, som nu tilfældigvis i øjeblikket har slået sig ned på Christiania.

Monika Thon (B): Det sjove er, at vi ved jo godt alle sammen, at den varme kartoffel ender lige i skødet på os på et tidspunkt. Så hvis der er nogle, der laver en henvisning til Økonomiudvalget, så vil jeg godt stemme for den af den simple årsag, at så kunne man jo faktisk gå ud og være en lille smule mere proaktiv, end man har været i den sag før.

Vi har hvide pletter i Københavns Kommune, vi har havnen, og vi har Forsvarsministeriet. Hvorfor går vi ikke ud og laver en alternativ plan, som er bedre end den, regeringen kommer med? Jeg er sikker på, at vi kan lave en, der er bedre end den, regeringen kommer med.

Jeg så gerne, at vi var en smule mere aktive i det stykke og også gik ud og planlagde for et område, som rent ud sagt ikke er vores, og det kunne jeg meget vel forestille mig, at vi kunne få mere ud af end bare at sende overborgmesteren op til regeringen, for dem får vi ikke flyttet en tomme.

Rikke Fog-Møller (Ø): Frank Hedegaard kom herop og startede med at sige, at den borgerlige regering aldrig har kunnet lide Christiania. Det ser vi jo tydeligere end nogen sinde. De borgerlige partier kan ikke lide Christiania, for det er unormalt. Føj, vi vil ikke have sådan noget unormalt her i København.

Jeg tror, at mange af de borgerlige bliver nødt til at indse, at de bor i en storby, de bor et sted, hvor der bor er et meget bredt spekter af mennesker, lige fra dem, der bor rigtig godt ikke særlig langt fra Christiania, nogle meget, meget dyre villaer faktisk lige ovre på den anden side af vandet i Graven. Der er nogle, der flytter ind i nogle gigantisk dyre lejligheder eller villaer eller lejligheder ud til operan til 4 mio. kr. stykket. Og så er det jo virkelig uforskammet, at folk bor der, og de ikke ejer det, de bor i. Nej, hvor er det grimt.

Ved I hvad, som Jesper Schou så nydeligt udtalte til Amager Bladet, nu prøver jeg sådan at sige det efter hukommelsen, for jeg har det ikke stående her foran mig, men andre mennesker må bruge en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

million på at få et sted at bo. Jamen Jesper Schou, det er jo det, der er i vejen. Hvorfor skal folk bruge en million på at få et sted at bo? Det er dybt urimeligt. Jeg kan godt forstå, at der er mange mennesker, der søger ud til Christiania for dog at få et sted at bo i København, hvor man ikke skal betale en million for det.

Men nu vil regeringen så gerne bruge 600 mio. kr. af Københavns Kommunes byfornyelsespenge til at lave millionlejligheder, som folk så kan betale flere millioner for at bo i ude på Christiania. Det er yndigt.

Jeg er nok den herinde, der bor tættest på Christiania. Jeg bor i Prinsessegade 60. Mellem mig og Christiania er der én bygning. Det er den gamle Nobel cigarfabrik, som i dag er et anneks til Christianshavns Gymnasium.

Jeg vil godt sige, at naboskabet med Christiania ikke er lutter lagkage. Der er nogle utroligt gode fordele ved det, fordi vi har et kæmpestort grønt område lige om hjørnet. Der er ikke nogen biltrafik inde på Christiania, mine børn kan godt gå der uden at blive kørt over. De kan også træne i at køre på cykelovre på Christiania. Det kan de ikke rigtig nogen andre steder på Christianshavn. Og sådan nogle forskellige andre ting kan Christiania bruges til af christianshavnerne.

Beten er, at en meget, meget stor del af Københavns samlede hashforbrug bliver indkøbt på Christiania, og det er desværre sådan, at mange af de kunder, der er der, har valgt at køre i biler, der kører hurtigt, og som larmer. Sammen med det nye unge jetsæt ude på Holmen udgør de en stor fare i Prinsessegade, fordi de sådan set ikke kan finde ud af, at et firtal og et nul betyder fyre, og det er det, man skal holde sig under, hvis man skal køre ned ad Prinsessegade. Men det er jo så et trafikproblem, vi har, og et problem, vi har med de her kunder.

Enhedslisten synes, det ville være skønt, hvis hashmarkedet på Christiania flyttede ud af Christiania. Det kunne f.eks. flytte til Hellerup, som var det sidste sted, hvor man fandt 300 kg hash liggende. Så kan man så diskutere, om Hellerup skal normaliseres. Det var måske muligt og rimeligt, at de blev det, eftersom man finder store mængder af såkaldt narkotika deroppe. Men det er desværre ikke det, regeringen forestiller sig. Den forestiller sig, at man skal have udryddet denne torn i øjet, disse ejendomsbesættere, og det er lige præcis det, som Jesper Schou snakker så meget om, når han siger, at alle er lige for loven.

Men det handler jo ikke om loven. Jeg tror ikke, der står noget i loven om, at man skal betale husleje, men der er selvfølgelig noget, der hedder ejendomsret, og Jesper Schou føler sig krænket over, at nogle benytter et areal, som forsvaret forlod for 30 år siden.

Jeg vil også sige til Ole Hentzen i øvrigt, at det her jo ikke er noget, der foregik for en uge siden. Det er heller ikke meget tilfældigt, hvem der bor på Christiania og ikke bor der. Folk har boet der i rigtig mange år, rigtig mange af dem, og derfor er det ikke bare et spørgsmål om, nå, nu bor de 3 måneder her, så kan de jo flytte et andet sted hen i 3 måneder. Sådan er det ikke for langt flertallet af dem. Det er rigtigt, at der også bor en del husvilde folk, som ikke har andet sted at bo, eller for den sags skyld hjemløse, der holder til på Christiania. De findes også.

Derfor har regeringen med dette storartede såkaldte kommissorium vedrørende en normalisering af udviklingen på Christiania begået den genistreg at tørre en gigantisk social rævekage af på Københavns Kommune ved at gå ud og lave det her nummer uden at inddrage christianitterne i det.

Det bliver rigtig, rigtig trist at bo på Christianshavn i en lang årrække fra nu af, fordi det bliver et stort slåskampområde. Og hvis ikke det bliver det, så bliver det en lang række politibetjente, som drøner op og ned ad gaden, det er det allerede i dag. Og alle mulige stakkels unge jyske teenagere på besøg fra Vojens eller en anden god by, der er ovre og se det, bliver simpelt hen kropsvisiteret den ene gang efter den anden. Det er en ynk at se, sådan som det foregår i øjeblikket.

Mange af christianitterne har arbejdet i mange år for en lovliggørelse. Det kan godt være, de ikke har arbejdet for en normalisering, men det er altså også et begreb, som den borgerlige regering har indført, og som ikke har været indført før, og som heller ikke har stået i nogen som helst Christianialov før.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Derfor er det her, som regeringen har begået, et stort angreb på, hvad der ellers er foregået før, og derfor kan christianitterne med ret hævde, at det her ikke er noget, der ligger inden for den lovgivning, der lå. Det er et yderligere angreb på det, der var. Det er sådan set en ret voldsom ændring af det, der hed Christianialoven.

Enhedslisten vil gerne støtte SF's forslag, fordi vi står i den situation nu, at der desværre er et folketingsflertal, som formentlig bakker op om denne plan. Nu har der altså ikke været stemt om den eller noget, men man vil formentlig gøre det og forestiller sig formentlig at sætte det her i værk.

Det vil vi godt bakke op om. Men vi vil godt sige, at vi bakker sådan set ikke op om det sidste »at«, der hedder, at »midler til byfornyelse på Christiania foreslås anvendt som kvarterløftmidler«. Det handler simpelt hen om, at vi ikke vil acceptere, at man går ind og på den måde skalter og valter med Københavns Kommunes byfornyelsesmidler, som man har gjort fra regeringens hold, og siger, at de skal gå til et område af København, der huser 1.000 borgere.

Louise Frevert (O): Vi har i årevis agiteret for at få fjernet Christiania. Derfor hilser vi med glæde, at regeringen endelig har fået mandet sig op til at gøre noget ved problemet Christiania.

Der er i dag et flertal i Folketinget bestående af Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Venstre, og de vil jo gennemtrumfe en nedlæggelse af fristaden, og det vil vi gøre, uanset hvilken konklusion Borgerrepræsentationen kommer til her i dag.

Sandheden er jo, at det område, Christiania ligger på, tilhører Forsvarsministeriet. Det er jo den gamle Bådsmadsstrædes Kaserne, og det er jo også derfor, at det i høj grad er op til Folketinget at beslutte, hvad der skal ske med Christiania.

Det eneste, vi kan beklage, er, at der tilsyneladende kommer til at gå et år, der kommer til at gå alt for lang tid, før der kommer til at ske omvæltninger med den såkaldte fristad Christiania.

Christiania har været et problembarn, siden fristaden kom til verden. Åbenlys hashhandel, våbenfund og rockerbander er en del af hverdagen på Christiania, hvor Københavns Politi tilmed ikke kan færdes frit og gøre deres arbejde til gavn for borgerne. Det siger sig selv, at man ikke i et retssamfund kan acceptere og tolerere sådanne tilstande.

For Dansk Folkepartis vedkommende må folk som udgangspunkt leve, som de har lyst til, inden for lovens rammer. Men det er jo netop her, at problemet er. Christiania har på mange måder været et lovløst område i København. Sådant et ligesom wildwestområde kan man selvfølgelig ikke have liggende placeret midt i vores hovedstad.

Og så er jeg sådan set ligeglad med, om turisterne, som nogle har sagt her, flokkes om fristaden Christiania. De turister, der alene kommer til København og til Danmark for at besøge Christiania, kan vi såmænd sagtens undvære. Hashhoveder er der skam nok af her i landet. Vi behøver ikke ligefrem at invitere dem hertil. Og hvad de mere lovlydige turister angår, nægter jeg simpelt hen at tro på, at de kommer til Danmark med det hovedargument kun for at besøge Christiania.

Hvis vi nu nedlagde kongehuset og sendte bulldozere mod Amalienborg, eller hvis Tivoli blev lukket, så ville jeg måske tro på de skrækscenarier, som Enhedslisten og venstrefløjen altid fremsætter, men da ikke fordi Christiania bliver omdannet til et pænt og respektabelt kvarter og dermed bliver en helt naturlig del af København.

Det er selvfølgelig også vigtigt for Dansk Folkeparti, at vi ved, hvad vi vil med Christiania, og derfor håber jeg da også, at den smukke natur, som bl.a. Rikke Fog-Møller har omtalt heroppe, som eksisterer på Holmen, bliver til gavn for alle københavnere. Der er mange, som også godt kunne tænke sig at se det naturskønne område, men jeg vil godt indrømme, at man jo ikke er ligefrem vanvittig populær, hvis sådan en halvkendt DF'er kommer til at bevæge sig ud i området i nærheden af Christiania.

I Dansk Folkeparti mener vi ikke, at der er behov for at lave et Christiania Råd efter Socialistisk Folkepartis skabelon. Der er overhovedet ikke behov for nogen som helst råd, der skal relateres til Christiania. Det er jo fuldstændig pip, fordi Christiania skal jo ikke være en del af København, ligesom man siger Østerbro, Husum eller Vanløse, eller, som Rikke Fog igen sagde, Hellerup.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Så ved jeg godt, at venstrefløjens her i salen begynder at himle op om ligusterhække og nærdemokrati og jeg skal komme efter jer. Men det korte af det lange er, at Christiania i sin tid blev tyvstjålet fra den danske stat, og at det, vi har haft i de mellemliggende 30 år, er en unormal tilstand. At flertallet i Folketinget nu bare tilbagefører situationen til det normale, kan vi kun være ovenud lykkelige for. Det er Dansk Folkepartis Gruppe her i Borgerrepræsentationen ovenud tilfreds med. Derfor kan der overhovedet ikke blive tale om at stemme for SF's forslag.

Og fru Monika Thon, jeg kan godt forstå, det er svært for De Radikale i Folketinget, at de er uden for indflydelse, det håber jeg også, at de forhåbentlig vil være mange år frem i tiden. Men det er så et indspark i debatten. Men der kan jo ikke være tale om, at Det Radikale Venstre skal til at have indflydelse på, hvad der skal ske i fremtiden med Christiania. Det skal bare jævnes med jorden med en bulldozer, og stod det til os, kunne det simpelt hen ikke gå hurtigt nok. Så vi kan overhovedet ikke støtte forslaget om, at det skal i Økonomiudvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak. Jeg har selv, med forlov, et par bemærkninger.

Jeg har været medlem af denne forsamling i 25 år, tror jeg. Jeg sad og tænkte her under indlæggen på, at det er i virkeligheden ikke ret mange gange i den periode, at Christiania har været på dagsordenen her. Det har Christiania været, når der har været tale om nogle sociale problemstillinger. Det har Christiania været, når der har været tale om, at der skulle foretages nogle planlægningsmæssige dispositioner, eller at Københavns Kommune skulle erhverve eller indgå en lejeaftale med staten om anvendelse af dele af arealerne.

Når man sidder og hører, jeg tror, de fleste har det sådan, så kan man jo godt forstå, hvorfor det her ikke har været en central del af debatten i Borgerrepræsentationen. Fordi det viser sig jo, at jo mere, der bliver snakket, jo bredere bliver viften af synspunkter.

Jeg vil godt sige, at jeg forstår en række af de intentioner, der ligger bag det her medlemsforslag. Jeg vil ikke anbefale, at min gruppe stemmer for det.

Jeg vil også godt sige, at i det kommissorium, der er sat i gang, genfinder jeg ikke helt den lyrik, som Louise Frevert har brugt her fra talerstolen. Jeg synes, lyrikken omkring det sådan set lidt mere ligner den lyrik, som Frank Hedegaard bruger i sin argumentation for forslaget.

Jeg synes, der er meget fornuft i at se på dette område som en del af byen. Derfor vil mit bud efterfølgende være, at jeg vil anbefale – ikke fordi Monika Thon har foreslået det, men hvis nogle ville gøre det – jeg ville foreslå, at dette forslag bliver henvist til Økonomiudvalget med henblik på, at vi i Økonomiudvalget får den drøftelse, får den orientering baseret bl.a. på det arbejde, der foregår i det her udvalg, hvor der er repræsentation på embedsmandsplan for Københavns Kommune, om, hvor langt man er i dette arbejde.

Jeg tror ikke på, at løsningen på det her er at sætte 50 bulldozere ved siden af hinanden. Løsningen er heller ikke at sige, at det her er evig godt, alt hvad der foregår. Det er det ikke. Der er et potentiale i dette område, som rækker langt ud over dem, der er daglige brugere af det her.

Jeg er lidt optaget af, om det skulle være muligt, og der har vi jo nogle erfaringer i København, nu blev der nævnt kvarterløft, for, hvordan man kan inddrage folk. Det handler ikke kun om dem, der bor på Christiania. Det handler lige så meget om de mennesker, som bor i nabolaget, hvordan man er i stand til at inddrage dem på en fornuftig vis i udviklingen af dette område.

Altså man kan jo ikke nedlægge noget, der er en del af København, man kan ikke nedlægge denne del af byen, lige så lidt som man kan nedlægge andre dele af byen. Christiania er på godt og på ondt en del af København.

Så mit bud er sådan set, at vi tilbyder regeringen, at vi gerne vil medvirke med al den ekspertise og al den kompetence, vi har fra kvarterløftprojekter i Holmbladsgade og andre steder i byen, og meget gerne vil bruge de ressourcer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Jeg vil godt sige klokkeklart, når nogle taler om byfornyelse, jeg håber ikke, det er det, Frank Hedegaard mener, fordi jeg var bekymret for på et tidspunkt, da der var nogle, der talte om, at nu skulle der bruges byfornyelsesmidler på Christiania. Det behov tror jeg er enormt og langt, langt større end det, der er rammen for byfornyelse i København, der jo er blevet halveret gennem de sidste par år. Det vil slet ikke kunne håndtere det. Derfor vil de penge, der bliver brugt der, være penge, der bliver taget fra den øvrige byfornyelse i København, og det er efter min opfattelse både kortsigtet og ufornuftigt.

Jeg mener klart, at Københavns Kommune skal indgå konstruktivt i det arbejde, som er i gang i det her udvalg. Der er ikke nogen lette løsninger, der er ikke nogen enkle løsninger. Jeg vil ikke stemme for, at jeg bliver bemyndiget til eller pålagt at gå til regeringen med henblik på at ændre den beslutning, som regeringen har truffet. Det forslag har ikke ben at gå på. Det kan godt være, det har det, men man kommer ikke over målstregen. Derfor vil jeg anse det for at være forkert.

Jeg vil meget gerne, at vi giver en redegørelse, kommer tilbage til Borgerrepræsentationen og orienterer om det arbejde, der pågår, også gerne tilkendegiver over for regeringen, på hvilken måde vi kan bidrage med ekspertise og kompetence. Der er bred kompetence på tværs af forvaltningerne i København, som godt kan indgå i det her arbejde med, kald det normalisering eller hvad man nu vil kalde det, af den her del af byen som en del af byen, men som spiller sammen med resten af området.

Ikke flere i 1. omgang, så vi går til 2. runde.

Jesper Schou Hansen (V): Jeg kan følge en del af overborgmesterens tankesæt i forbindelse med debatten omkring Christiania. Men jeg synes, at overborgmesteren begiver sig ud i noget snak, når han taler om at få henvist sagen til Økonomiudvalget med henblik på at opnå en drøftelse. Vi har en drøftelse i øjeblikket her i salen. Jeg synes, det er et ganske glimrende forum at have den drøftelse i.

Og en orientering efterfølgende vil vi nok få fra regeringen under alle omstændigheder, i det øjeblik vi er færdige med det arbejde, der handler om at få analyseret det juridiske og det parlamentariske grundlag i forbindelse med Christiania.

Jeg vil gerne medgive enkelte ting til Rikke Fog-Møller, og det er, at jeg er enig i, at det er vigtigt, at man prøver lige at holde ørerne en anelse spidse, når man vælger sit ordvalg i denne forbindelse.

I mit indlæg talte jeg om en lovliggørelse, faktisk ikke om en normalisering. Jeg er klar over, at der er andre, der har brugt ordet normalisering. Men jeg mener, at det, det i bund og grund dækker over, når de fleste siger en »normalisering«, ikke er, at man ønsker at blande sig i, hvordan folk bygger deres huse, så længe det er inden for lovgivningens rammer, eller hvor folk bor, så længe det er inden for lovgivningens rammer. Men det er et spørgsmål om, at man ønsker, at folk gør nogle ting inden for de demokratiske spilleregler, der er fastsat. Det er præcis det, man ikke gør på Christiania i dag, og det er det, som jeg har det så pokkers svært med.

Jeg tror så til gengæld, at det kan være en anelse svært at få overbevist samme Rikke Fog-Møller fra de her kommunisternes arvtagere i Enhedslisten om lyksalighederne i et frit, demokratisk, kapitalistisk system. Jeg er helt med på, at den køber Rikke Fog-Møller nok ikke.

Men nu er det altså sådan, at det demokratiske system i Danmark har baseret sig på en ejendomsret, og den ejendomsret har Christiania altså ikke til Bådsmadsstræde Kaserne. Det er rent faktisk sådan, at Christiania i sin tid ikke lånte området, nej, de stjal området. Sandt er så også, at Christiania siden har fået en brugsretsaftale med Forsvarsministeriet.

Men med til den sandhed hører altså også, at den historie skal altså genforhandles, når vi når den 30. juni 2004. Det vil sige, at den aftale, Christiania har, om lovlig anvendelse af arealet i dag, udløber. Det betyder altså også, at Christiania må finde sig i, at ejeren af et givent område siger: Nu vælger vi altså at benytte dette område, som vi finder rimeligt, og det er fuldt ud demokratisk, når et flertal i Folketinget vedtager det. Det er staten via Forsvarsministeriet, der rent faktisk ejer området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Derfor har jeg lidt svært ved at følge den her tankegang hos Frank Hedegaard og SF om, at vi nu skal til at etablere et eller andet nyt demokratisk spor, der skal sætte det etablerede system ud af spil. Jeg har svært ved at se, at Frank Hedegaard og SF prøver at gøre andet end at stikke en kæp i hjulet på en demokratisk proces, og det synes jeg i virkeligheden er stærkt bekymrende.

Jeg forstår godt, at Enhedslisten ikke ønsker at støtte den del af S' forslag, der handler om, at nu skal man give Christiania en blankocheck på 300 mio. kr. Jeg synes også, det ville være en højst besynderlig måde at lave en byfornyelse på. Jeg har da heller ikke hørt om andre områder, hvor man vælger at skrive en blankocheck og så siger: Så, nu kan I så i øvrigt gøre med pengene, hvad I vil, når det gælder byfornyelse. Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad det er for et tankesæt, Frank Hedegaard og SF gerne vil ind på her.

Man hører ofte, at Christiania er et meget socialt område, hvor de laver en masse gode sociale tiltag og en masse sociale initiativer. Jeg synes indimellem, man stikker sig selv blå i øjnene, når man påstår, at alt er evig lykke. Jeg husker historien om en norsk kvinde, der vælger at gifte sig med en christianit. 5 år senere dør christianitten, og hvad gør man så på Christiania? Ja, man smider søreme den norske kvinde ud af Christiania. Jeg har meget, meget, meget svært ved at se, at der er noget som helst socialt ved det. Havde den pågældende kvinde boet til leje eller ejet sit hus, så ville hun aldrig være kommet i de problemer. Det gjorde hun på Christiania.

Jeg har meget svært ved at se, at man på Christiania lever op til at være specielt social. Så vidt jeg kan se, så udnytter man på Christiania den mulighed, at man stjal området for lang tid siden, og nu bruger man det til at fremhæve, at man har et specielt sæt levevilkår, som vi andre skal respektere.

Men hvad er det for nogle regler, christianitterne selv respekterer? De respekterer jo netop ikke de demokratiske spilleregler, de viser jo netop ikke socialt ansvar. Tværtimod bliver det en lille, egoistisk, asocial forsamling, der vælger at have sit eget sæt regler, og så har de gud døde mig den frækhed efterfølgende at komme og sige til os, at nu skal vi søreme give dem det ene og det andet.

Jeg forstår godt, at man hyler, hvis man efter 30 år, hvor man har sluppet for at betale, lige pludselig skal til at betale for det, man har nasset på i så mange år. Så forstår jeg godt, at man hyler. Hvem ville da ikke gøre det? Så jeg synes, at de råb og skrig, man hører fra Christiania, er mere end ualmindeligt forståelige; jeg har bare ikke respekt for synspunktet.

Det, vi gerne vil, er i bund og grund – jeg skal nok slutte – at bygge og skabe et nyt Christiania, hvor der er fri og demokratisk adgang på samme vilkår, som vi kender fra det øvrige land.

Vi er i øvrigt ikke tilhængere af at henvise forslaget til Økonomiudvalget.

Frank Hedegaard (F): Jesper Schou taler om demokratiet her eller om ran og tyveri for 30 år siden. Der er immervæk løbet meget vand i aen siden hen, og der er også foregået meget på Christiania siden hen.

Faktisk har regeringen jo igennem alle årene på den måde forhandlet med Christiania, og ikke mindst i forhold til den rammeaftale fra 1989, man har lavet. Den bygger nemlig på en demokratisk proces, hvor man har involveret brugerne. Brugere af Christiania har været involveret i den proces, Jesper Schou, og det er han også godt klar over.

Det er lige nøjagtig det, der sker i den nye aftale her, at regeringen går ind og bruger, som Louise Frevert nævner, sin demokratiske ret til at gå ud og netop fjerne demokratiet, fjerne demokratiet for de brugere, fjerne høringsretten i den her slags sager.

Det er rigtigt, man kan godt kræve, og det kan staten jo også kræve, sin ret til området. Vi synes bare, der er en del fornuft i at forholde sig til Christiania som en del af København.

Der skal ikke heroppefra være nogen misforståelse om, at SF rent faktisk mener, at Christiania bør være en del af København, at området over år må lovliggøres og integrere sig med København.

Jeg kunne godt bruge Jens Kjærs ordbog heroppe fra Politiken i øjeblikket. Så kunne vi jo slå op, hvad ordet »normalisering« betyder. Jeg vil nu lægge det ind over, men en lovliggørelse af området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Det er også SF's mål med det her. Vi mener bare, det er en anden demokratiproces, man går ind og anvender ved at involvere brugerne, end den, der er lagt op til her; den er på ingen måde demokratisk.

Det er heller ikke rigtigt, når Jesper Schou heroppefra siger, at christianitterne ikke betaler for deres boliger. Det tyder på, at man ikke har læst rammeaftalen i forhold til, hvilke krav der er lagt på de boliger, christianitterne bor i. De betaler faktisk selv for deres vedligeholdelse, og på den måde kan man også sige, det er en form for husleje, der bliver lagt ind på her.

Vi har tidligere diskuteret lukkeloven, og da var der jo stor fornuft i at lave økonomiske beregninger, også fra Venstres side. Det mener man så ikke, der er nogen grund til at tage hensyn til her, hvilke konsekvenser en lukning vil have.

Vi hører heller ikke Louise Frevert svare på nogen af alle de problemer, der vil opstå, hvis man lukker Christiania på et tidspunkt. Hvad vil man egentlig gøre med alle christianitterne? Hvor vil man placere dem? Hvem betaler for dem? Er det Københavns Kommune, staten nu pålægger at skulle tage den udgift at skulle genhuse?

Jeg kan heller ikke se de mange boliger, som hr. Ole Hentzen refererer til. Det er rigtigt, det er mange år siden, at overborgmesteren kunne stå herop og sige, vi havde boliger nok. Ole Hentzen ved også godt, at de almennyttige boliger er blevet solgt i mellemtiden, og der er meget få tilbage.

Jeg har fuld sympati for de problemer, hash giver for unge mennesker. Jeg ved så heller ikke, hvilke rapporter der refereres til i forhold til, hvad der er årsager til, at unge mennesker kommer ud i misbrug. Jeg ved i hvert fald, det er andet end lige hash, ungdommen også er påvirket af.

Overborgmesterens indlæg har jeg stor sympati for. Jeg er meget enig i, at i virkeligheden er det, vi bør have her, en debat om, hvad Københavns Kommune vil med området, hvordan Københavns Kommune vil indgå i den dialog også sammen med Christiania om, hvad området skal udvikle sig til. Det er i virkeligheden det, der ligger i vores forslag. Det er at få en dialog om, hvordan vi får lovliggjort området, hvordan vi ad åre får det indlemmet i København.

De fleste herinde sagde, da regeringen jo selv foreslog, at Københavns Kommune skulle overtage området, jo klart og tydeligt nej tak. Københavns Kommune vil overhovedet ikke have Christiania på de nuværende betingelser. Det er helt tydeligt for denne forsamling, samtlige partier har sagt, det vil vi ikke, men vi vil godt i en dialog om, hvad området skal bruges til, og det er den dialog, vi vil opretholde. Derfor støtter vi også forslaget fra De Radikale om at udvalgshenviser det, og vi håber, at overborgmesteren så også vil være ordholdende i forhold til, at vi så videre får den debat her i salen om, på hvilken måde Christiania kan indlemme sig i København ad åre.

(Kort bemærkning).

Jesper Schou Hansen (V): Til Frank Hedegaard: Det er nu altså ikke helt rigtigt, når det blev sagt, at Christiania rent faktisk betaler. Christiania betaler for el, Christiania betaler for vand, Christiania betaler ejendomsskat, og så betaler de til en fælleskasse a la en ejerforening. Men de betaler altså ikke til den store pulje, som er det, vi andre, der f.eks. bor i en ejerbolig, betaler til vores realkreditinstitut. Der slipper christianitterne altså lige præcis med nul kroner, og det var der, tyveriet i sin tid fandt sted.

Så Frank Hedegaard prøver altså at bilde forsamlingen noget ind, der simpelt hen ikke er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Frank Hedegaard (F): Jeg kan fortælle Jesper Schou, at der rent faktisk ligger regnskab for Christiania, hvilke udgifter der bruges, og jeg kan meddele, at Christiania i de sidste 10 år selv har spyttet 19 mio. kr. i kassen i forhold til at skabe aktiviteter på området såsom daginstitutioner, såsom sundhedshuse etc. Det er også en form for betaling, og det er også noget, som sparer Københavns Kommune for omkostninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu udvikler det med de korte bemærkninger sig. Ole Hentzen skal lige erindre sig, at han også har bedt om ordet.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Ja, det er til nøjagtig det der betalings spørgsmål.

Frank Hedegaard, for pokker. Man kan ikke komme på talerstolen og sige, at de betaler alt, hvad alle andre betaler, fordi de betaler indvendig vedligeholdelse af nogle huse, de i øvrigt har stjålet og har gratis. Nu må det holde op.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Den meget alvorlige sygdom, som Ole Hentzen nævnte, må man ikke nævne fra talerstolen på den måde, som Ole Hentzen gjorde.

Monika Thon (B): Jeg synes, at vi skal understrege muligheden for Københavns Kommune for at gå ind i en dialog hurtigst muligt. Vi står og mangler idrætsarealer, vi står og mangler andre ting. Vi ved også godt, at staten er fuldkommen, totalt ligeglad, når den lægger alle mulige mærkelige ting i omegnen af København. Den tager ikke noget hensyn til vores infrastruktur eller andre ting i den sammenhæng. Så hvis vi ikke prøver at gå ind og komme foran og tage nogle initiativer, så kommer vi til at stå med et problem plus det problem, vi så også får fra Christiania i øvrigt.

Normalisering er to ting. Jeg har ikke noget imod, at man går ind og retter sig efter bygningsfredningsloven eller andre ting, der går i den retning. Men altså hvis jeg var christianit, så ville jeg nok synes, at jeg ikke ville bryde mig om at blive normaliseret hverken sådan rent bolig mæssigt eller oppe i hovedet. Jeg ved ikke, hvordan Louise Frevert har det med det, men jeg skal i hvert fald ikke normaliseres. Men altså det er jo, som man har det.

Rikke Fog-Møller (Ø): Men så bliver jeg nødt til at sige i forlængelse af Monika Thons indlæg, at det hedder altså kommissorium vedrørende en »normalisering« af Christianiaområdet. Det er ikke en lovliggørelse, vi snakker om her, Jesper Schou Hansen, Ole Hentzen og Louise Frevert, det er en normalisering, man vil have.

Man vil ikke nøjes med, at det bliver lovligt, fordi det går så vidt, at man vil have asfalt i spandeviss inde på Christiania, man vil have biler derind, og man skal kunne få lov til at køre i bil lige op til sin hoveddør inde på Christiania. Og så har man ødelagt det grønne område, Louise Frevert, som du gerne ville have lige før.

Det fører mig til at snakke om, at det er et spørgsmål om selvfølgelig, hvem man mener der skal bestemme; det handler det jo om. Jesper Schou Hansen mener, at når man ejer noget, så bestemmer man over det, og det er den præmis, der ligger til grund for, at Jesper Schou Hansen synes, det er helt i orden, at regeringen går ind og bestemmer hvad som helst om dette område. Den holdning har Enhedslisten ikke. Det her område er en del af København. De mennesker, der bor der, er københavnere. Derfor har de også ret til at være med til at bestemme, hvad det her område skal bruges til.

Men selvfølgelig, man kan jo have den anden holdning, at de, der ejer jorden, skal bestemme, og det kan vi jo se, hvad vi har fået ud af her i København alle mulige andre steder, bare se havnefronten.

Derfor, når man snakker demokrati også, jeg ved godt, at Christiania har masser af fejl, der er også masser af ting på Christiania, som jeg ikke bryder mig om, men vi har faktisk også meget at lære af Christiania, tror jeg. Og når man snakker demokrati, så er der i hvert fald en ting, der er helt sikker: I Christiania snakker man om tingene, man snakker meget længe og meget om tingene og har nogle erfaringer med de metoder at bruge. Dem er der blevet spredt meget ud af rundt omkring i det ganske land. Der er flere christianitter, der tager rundt og holder foredrag om de særlige metoder, man forsøger at udvikle for at finde frem til enighed og finde frem til, hvordan man gør tingene. Det er faktisk noget, som man godt kunne lære noget af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Men Christiania er ikke perfekt, der kan ske en udvikling på Christiania. Men rammerne for, at den udvikling kan ske, er jo, at man også selv er med i det, og det er det, som denne regeringsaftale afskaffer fuldstændig. Derfor duer den ikke som afsæt for noget som helst, og derfor er vi også nødt til at gå ind og sige stop til regeringen.

(Kort bemærkning).

Jesper Schou Hansen (V): Parkeringsproblematikken omkring Christiania er jo altså også bare den, at christianitterne har langt flere biler, end der er parkeringspladser til på selve Christiania. Selv om de har etableret flere parkeringspladser, så er det jo stadig væk sådan, at christianitterne vælger at løse deres problem ved at parkere bilen ovre hos naboen. Det er ikke en hensigtsmæssig måde at løse problemer på.

Hvis Enhedslisten er bekymret over, at man vil tage det tidligere kaserneareal og omdanne det til én stor parkeringsplads, så vil jeg bare gøre opmærksom på, at det lykkedes da at omdanne Østerbrogades Kaserne fortsat med Kanonhal, uden at man etablerede parkeringspladser tværs hen over det hele. Så jeg synes godt nok, man maner skræmmebilleder frem, der på ingen måde er rimelige.

(Kort bemærkning).

Rikke Fog-Møller (Ø): Jeg synes, Jesper Schou skulle tage og gå en tur rundt i Indre By her om lidt eller bare prøve at gå ud på Christianshavn og se, hvor mange mennesker der ikke parkerer nede foran deres egen gadedør. Det er temmelig mange mennesker. Dette parkeringsproblem er også affødt af, at christianshavnerne rundt om har mange biler. Vi har mange biler, og vi har ikke ret meget plads til dem.

Men dertil skal siges, at der er vi jo netop gået ind i en lang dialogproces lokalt, hvor Christianshavns Lokalforsamling og christianitterne er ved at finde frem til, hvad pokker man gør ved de her problemer, og hvor christianitterne sådan set også har været villige til at afgive areal og selv er kommet med forslag på dette punkt. Det er ikke sikkert, at vi er hundrede procent enige i de forslag, de kommer med, men de kommer faktisk med noget, og de forsøger at løse problemerne.

Ole Hentzen (C): Jeg kan jo blive helt opløftet, når jeg hører det sidste indlæg fra Rikke Fog-Møller, der kommer med afgørende nyt vedrørende parkeringsproblematikken omkring Christiania. Så slutter hun godt nok af med, at det måske er en lang proces. Ja, Christiania har jo været én lang proces startende fra forsøgsområdet, og Christiania har i hvert fald også haft en meget lang proces vedrørende forsøgsparkering på naboernes område, som de mener skal gøres rimelig permanent, fordi de ikke vil have dem ind i deres eget område.

Jeg er ikke så fortrøstningsfuld, det tror jeg heller ikke, forsamlingen skal være, for det kan ikke løses, undtagen området om jeg så må sige normaliseres, og det betyder, at man må underkaste sig de regler, som resten af verden, og verden er i dette tilfælde Danmark, ligesom er underlagt.

Men det er rørende at høre, at bilerne ødelægger det smukke naturområde Christiania. Jeg kan kun sige, at naboområdet, og det er de tilstødende veje op til det fredede område, og herunder også de fredede vejarealer, som støder op til Christiania, lider under, at christianitterne ikke vil have deres egne biler ind i det helt vidunderlige område. Rikke Fog-Møller, resten af københavnerne vil gerne have adgang til dette helt vidunderlige område og få det helt normaliseret.

Jeg synes naturligvis, at det her med, at man sætter nogle demokratiske processer ud af spil, det gør man meget ud af i de her indlæg, og det gør Rikke Fog også. Jeg har svært ved at finde ud af, hvad det er. Fordi jeg mener ikke, at de er frataget stemmeret, jeg har aldrig hørt om det. Jeg får nogle enkelte inde på Rådhuset, hvor jeg nu er valgstyrelse, af dem, der er helt subsistensløse og hører til i Folkeregisterets særlige afdeling derfor.

Men alle de andre, der har bopæl på Christiania og hører til på nogle andre valgsteder og er registreret der, kan afgive stemme mindst hver fjerde år, og hvert fjerde år er der altså kommunalvalg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Derudover er det, når regeringschefen udskriver valg til Folketinget. Så har de også stemmeret, altså hvis de ikke lige er udlændinge, men så har de jo igen nogle rettigheder inden for det rent lokale.

Så den demokratiske ret, som altså resten af Danmark er tillagt, har Christiania også i forvejen. Men jeg forstår, at de partier ønsker, at der skal være udvidet bestemmelsesret for de selvbestaltede jordtyve, som i dag er på Christiania. Der er vi uenige. De skal ikke have nogen udvidede rettigheder. De skal selvfølgelig høres, og de skal snakkes med, nøjagtig ligesom der er blevet det i 30 år, og så kan enhver bedømme, hvad der er kommet ud af det.

Så vil jeg vende mig til overborgmesteren, som anbefaler Den Socialdemokratiske Gruppe, at den stemmer for en henvisning til Økonomiudvalget. Så stopper det ligesom op, for så begynder overborgmesteren at tale måske lidt om substansen i det, der står, der skulle henvises.

Der var det, at jeg kom meget i tvivl, fordi jeg hørte faktisk overborgmesteren sige, at der var intet i det, som var indeholdt i forslaget her, som overborgmesteren var enig i. Han var derimod interesseret i det, alle vi andre har givet udtryk for, at Københavns Kommune selvfølgelig kommer til at præge, på hvilke betingelser vi skal have Christiania ind i København.

Der kan jeg kun sige, at det behøver man ikke at henvise det her møg til Økonomiudvalget for, fordi nu er det så heldigt, at formanden for forsamlingen er formand for Økonomiudvalget og derved har den helt udfarende kraft til at sætte Christianiadiskussionen på dagsordenen i Økonomiudvalget med de relevante ting, der nu skal drøftes om det, og ikke tage afsæt i noget, som man fundamentalt fra talerstolen her har sagt, man er uenig i.

Hvis jeg helt har misforstået overborgmesteren, så vil jeg meget gerne korrigeres, men jeg hører ham sige, at der ikke skal bruges de byfornyelsesmidler, som her er omtalt, at der ikke skal laves nogen nye styregrupper udelukkende bestående af de dersens mennesker på denne led.

Det er jo hele det, der er bærende i det her, mens alle vi andre har sagt: Jamen selvfølgelig skal vi diskutere, under hvilke former vi nu får normaliseret, lovliggjort eller hvad vi gør, området, så det kan blive til gavn for resten af København, herunder nybyggeri, herunder istandsættelse af de fredede bygninger, herunder selvfølgelig også, at adgangen bliver fri for om jeg så må sige den almindelige borger til at kunne spadserere i Christiania.

Finn Rudaizky (A): I sit første indlæg nævnte Frank Hedegaard, at Christiania er en torn i øjet på højrefløjen. Jeg tror sådan set godt, at jeg kan udvide det. Jeg vil sige, at på Christianshavn og på Holmen i Christiania også en torn i øjet på mange både højre- og venstreorienterede og formentlig også nogle andre beboere af en helt anden observans.

Så har jeg som Christianshavner lyttet meget til, hvad Rikke Fog-Møller siger, og jeg må sige, at jeg har faktisk nogle ganske andre oplevelser end Rikke Fog-Møller, og det til trods for at vi jo faktisk bor næsten lige ved siden af hinanden.

Jeg er ikke som Rikke Fog-Møller fortørnet over, at man vil have biler ind på Christiania. Forholdet er jo det, at Christiania er et erklæret bilfrit område – det har de nemlig erklæret selv – og alligevel er der 200 af beboerne, som har bil, og det er faktisk et problem, som det også er blevet nævnt tidligere i dag, at de biler ikke kan stå på Christiania og blive parkeret der, men skal belaste det øvrige område. Det har trafikgrupper og andre diskuteret i årevis, og det er ikke rigtigt, at man er på vej til nogen løsning, jeg vil gerne have lov til at sige tværtimod.

Naboskabet er ikke lutter lagkage, sagde Rikke Fog-Møller, og det tror jeg nok er rigtigt. Rikke Fog-Møllers børn kan gå på hele området. Jeg synes bare lige, man skal nævne, at desværre er der en del børn, som allerede har startet med hash i 12-års-alderen, og jeg er helt sikker på, at det skal Rikke Fog-Møller nok forhindre sine børn i. Men det, der er det alvorlige ved det her, er måske ikke udelukkende hashen, men det er, at mange af disse børn efterfølgende er blevet hængende i miljøet som pushere.

Det er formentlig mest sandsynligt, at Christiania i en eller anden form skal bevares, men det er i hvert fald meget indlysende, at der bør ske væsentlige ændringer, også i relation til et langt bedre na-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

boskab og langt mere tolerance fra Christianias beboere i relation til hele bydelens andre beboere. Det er ligesom om den tolerance, vi taler om, betyder, at det udelukkende er os andre, som skal tolerere alt, hvad der foregår på Christiania. Hvis der skal være et naboskab, så mener jeg, at tolerancen skal gå begge veje.

Så er det formentlig ikke overraskende, at jeg støtter overborgmesterens forslag om, at det henvises til Økonomiudvalget, men jeg vil gerne alligevel give nogle ganske få bemærkninger til SF's forslag.

For det lyder jo umiddelbart meget sympatisk, at SF foreslår, at der skal tages hensyn til nærdemokratiet på Christianshavn, og at Christianshavn skal have indflydelse på udformningen af handleplanen for Christiania. SF vil nemlig bringe det lokale demokrati tættere på de politiske beslutninger. Jamen hvem kan egentlig have noget imod det?

SF's forslag er i realiteten, undskyld udtrykket, hykleri, for SF vil nemlig diktere, hvem der fra lokalområdet skal være med til at præge fremtidens beslutninger omkring Christiania. SF ønsker, og de peger på et Christiania Råd udelukkende bestående af lokale ukritiske Christianiatilhængere. Derfor peger SF på Christianshavns Lokalråd samt på Christianias Kontaktgruppe. At disse to grupper på ingen måde er repræsentative for holdningen til Christiania blandt lokalbefolkningen på Christianshavn og Holmen, påvirker overhovedet ikke SF's demokratiopfattelse.

Men SF er slet ikke interesseret i en bred repræsentativ sammensætning af et Christiania Råd. Hvis man har et reelt ønske om at få alle lokale holdninger repræsenteret i et Christiania Råd, så skal et sådant råd have en ganske anden sammensætning. Sammensætningen skal afspejle områdets forskellige holdninger og ikke kun tilgodese synspunkter hos SF's Christianiavenner.

Det er derfor helt oplagt, at foruden lokalrådet og Christianias Kontaktgruppe skal der være direkte lokalrepræsentation af bl.a. områdets to kirker, de to lokale skoler, de øvrige institutioner, de omkringliggende boligforeninger ikke mindst, og eventuelt en repræsentant for den lokale idræt samt naturligvis områdets utrolig dygtige trafikgruppe. Kun en repræsentativ sammensætning vil kunne lave holdbare løsninger omkring Christiania og dets naboer.

Til sidst vil jeg nævne, at holdbare løsninger blandt alle beboerne på Holmen og Christianshavn inklusive Christiania faktisk er noget, som vi hos Socialdemokraterne lægger utrolig meget vægt på.

Louise Frevert (O): Det er jo en interessant diskussion. Hvad er det egentlig, Enhedslisten tror, at Enhedslisten kan gå ind og bestemme? Man kan jo ikke gå ind og bestemme på et område, som man egentlig har tyvstjålet, og man ikke har noget at skulle have sagt. Man har tiltaget sig en ret, man har tiltaget sig et område, som man overhovedet ikke havde nogen berettigelse til. Så det er jo en gang vås det der.

Der er flere, der har været inde på emnerne biler og Christiania som bilfrit område. Jeg har altid haft et indtryk af, at både for SF's vedkommende og for Enhedslistens vedkommende var biler et symbol på kapitalisme. Det må ligesom være en torn i øjet alligevel for SF og for Enhedslisten, at det hele står og falder med, at diskussionen egentlig har noget at gøre med et bilfrit Christiania og parkeringspladser.

Det vil altså sige, med de forklaringer, der er kommet også her undervejs, at Christiania jo egentlig er sådan en lille imperialistisk landsby i København, som faktisk har bosiddende en hel del velhavere. Vi ved jo også godt, at der er en hel del af dem derude, der egentlig er i stand til at kunne klare sig selv på andre markedsvilkår, end de egentlig gør ude på Christiania.

Der var nogle, der spurgte mig før, hvor de skal flytte hen. Hvis de er i stand til at have bil og kunne klare sig ganske rimeligt og udmærket, så er der adskillige områder i Danmark, hvor man kan få en hel del for pengene, hvis man flytter over på Fyn, Jylland, Nordjylland, Vestjylland og andre steder, Lolland-Falster eksempelvis. Der får man en hel del for sine skattepenge.

Men altså hvis man absolut vil bo i midten af byen eller på Christiania, så er det klart, så koster det lidt mere, men så må man altså også have pengene op af lommen og betale for, hvor man vil bo.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Det må vi andre, og det har vi gjort i alle de år, vi har boet i København. Det koster at bo i en storby, men det vælger man jo også selv. Derfor mener jeg, det er fuldstændig uholdbart med den argumentation. Man bliver nødt til at betale for, hvor man bor, enten som ejer eller som lejer.

Så vil jeg gerne have en forklaring. Det virker, som om hr. Frank Hedegaard er meget inde i problemstillingen også økonomisk. Altså 19 mio. kr. synes jeg da immervæk er en slat penge, man bruger til børnepasning og andet derude. Men jeg har et indtryk af, at en hel del af de pushere, der bor derude, der bor en del pushere derude, og de betaler så åbenbart, hvad jeg kan forstå, til fælleskassen.

Så jeg har da et indtryk af, kan jeg forstå, at de her pushere jo indirekte egentlig er med til at finansiere Christianias fælleskasse og boliger via narkopenge. Det vil jeg faktisk gerne have en forklaring på, fordi det jo er det, man kalder sorte penge. Det synes jeg er uholdbart. Alene det er et argument for, at det der skal ryddes.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 3. runde.

Frank Hedegaard (F): Jeg tror desværre, at Louise Frevert nok skal få ret i sin filosofi, forstået på den måde, at når man vælger den politikføring, som Dansk Folkeparti åbenbart lægger sig op på, så er i hvert fald noget, der vil flytte til Fyn, til Jylland og til Øerne, det hashmarked, der i øjeblikket befinder sig på Christiania. Så den garanti kan man godt give Louise Frevert. Der er noget, der vil sprede sig ud i landet. Man får problemerne andre steder.

I forhold til hr. Finn Rudaizkys indlæg om hykleri og hvad man ellers kan bruge af udtryk for det her, så synes jeg, at det er store ord at tage i munden, især når han selv i læserbreve på Christianshavn er kommet med de samme forslag for senest 4-5 måneder siden. Nu trækker han altså i land. Dengang skældte Finn Rudaizky mig ud for at sige, at Københavns Kommune skulle gå i forhandlinger med staten omkring Christiania, og Finn Rudaizkys svar var: Hvorfor involverede man dog ikke Christianshavns Lokalråd og nærmiljø? Men man kan jo nå at ændre holdning mange gange inden da.

Derfor synes jeg ikke, vores forslag er hyklerisk. Jeg har nu samme holdning, som jeg hele tiden har haft.

Jeg vil lige sige i forhold til alle de her tal om trafik, der optræder, at pr. 100.000 indbyggere i landet har christianitterne langt færre biler end andre. Der er 88 køretøjer indregistreret på Christiania i øjeblikket, og de fleste af dem tilhører en forretningsvirksomhed. Det synes jeg nu er rimeligt nok.

Alle de her problemer, vi faktisk har, nu fremgår det jo ikke, men jeg bor jo så også ved siden af Christiania ligesom de to andre, Rikke og Finn Rudaizky. Noget af det, vi oplever som nogle af de store trafikale problemer, er jo alle de besøgende, som kommer til området. Men vi har jo mange andre faciliteter og seværdigheder på Christianshavn, som folk også kører til. Der ligger store restauranter omkring, og det er faktisk noget af det, der belaster trafikken i vores gader.

Den her tale om, at man bevarer et grønt område, mener jeg er en illusion, hvis man også bevarer den holdning, at der skal have lov til at drøne biler rundt derinde. Der er lavet nye parkeringspladser inden for den seneste måned, også på Christiania, til det her problem, og det vil der også blive mulighed for at få løst på anden måde. Men det kræver dialogen, og det er den dialog, som vi søger, det er den dialog, vi mener, man skærer sig af fra på den måde, som man handler på i Folketinget i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Finn Rudaizky (A): Vi fik jo ikke noget svar fra Frank Hedegaard på, hvorfor man kun har peget på Christianias Kontaktgruppe og Christianshavns Lokalråd.

Men jeg kan kun bekræfte, at Frank Hedegaard husker rigtig godt. Det er klart, at Christianshavns Lokalråd skal da selvfølgelig være en del af den repræsentative gruppe fra hele området, som skal være med i sådanne drøftelser. Men det udelukker jo ikke, som vi siger, at der også skal være kirkerne og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

skolerne og alle mulige andre, der repræsenterer andre synspunkter end f.eks. dem, som Frank Hedegaard og SF lige har.

Det bør da være således, at der bør være en bred repræsentation. Det kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre, om Frank Hedegaard ikke egentlig også synes, om det måske ikke bare er en fejl i indstillingen her, at man udelukkende peger på sine venner.

(Kort bemærkning).

Frank Hedegaard (F): Det er til Finn Rudaizky. Jeg kan sige, at SF på ingen måde vil stille på tværs af, at den lokale repræsentation sagtens kan udvides og blive langt bredere. Så Socialdemokraterne skal selvfølgelig være velkomne til at komme med et ændringsforslag, hvem de mener også bør sidde med i en styregruppe.

(Kort bemærkning).

Finn Rudaizky (A): Det glæder mig da meget, at SF er kommet til den erkendelse, at hvis man vil have brede, holdbare løsninger, så peger man ikke udelukkende på sine venner. Så det var da en positiv tilkendegivelse fra SF's side. Det vil jeg godt sige tak for.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Rikke Fog-Møller, men Rikke Fog-Møller har kun et halvt minut tilbage af sin taletid.

Rikke Fog-Møller (Ø): Det her er jo yderst interessant, fordi det må jo være Socialdemokratiets nye retningslinjer for, hvordan vi udbreder lokaldemokratiet til hele København, så vi kan jo så forventer nogle nye spændende konstellationer med rigtig meget lokalt borgerdemokrati. Det er jeg virkelig glad for.

Kort fortalt, Frank fortalte lige om, hvordan det går med at få gjort noget ved biltrafikken og sådan nogle ting. Christianitterne er også meget åbne over for deres naboer. Nogle af de grupper, som Finn Rudaizky omtalte her, er med og har masser af nabomøder med de her folk.

Kort vil jeg lige sige, det er jo spørgsmålet om, hvad det er for et udgangspunkt, man vil have. Vil man have folk, der er truet på livet og har pistolen for panden at forhandle med, eller vil man sige, at de får en chance på nogle ordentlige betingelser?

Ole Hentzen (C): Man kan vel også sige det modsatte, og det blev bekræftet af det seneste indlæg fra Frank Hedegaard, der siger: Inden for den seneste måned er der blevet etableret parkeringspladser inde på Christiania. Rikke Fog, det betyder jo, at de først går til forhandlingsbordet, når de har pistolen for brystet – eller også for panden, og så må de selv vælge, hvor det er.

Det løb er bare kørt, fordi der har ikke været den forhandlingsvilje og -evne undervejs, og derfor er man jo havnet der, hvor man er.

Jeg skal så bare sige, da jeg forstår, at overborgmesteren ikke går på talerstolen og svarer på, om han er enig i indholdet her, siden det skal henvises til Økonomiudvalget, at vi af principielle grunde selvfølgelig stemmer imod det. Fordi vi mener, man tager stilling til indholdet i det her, og hvis Socialdemokratiet vil stemme for det, så er det selvfølgelig en cadeau til venstrefløjen a la det, som Rikke Fog-Møller siger. Det er jo meget spændende initiativer, der kommer vedrørende lokale demokrati-grupper og bydelsgrupper.

Nogle kunne sådan set kalde det, at der kommer helt nye ... (*Afbrydelse*). Ja, skal vi til at have en afstemning også, en løsrivelse på Christianshavn, autonomi i beslutningsprocessen på Christianshavn om, hvordan Christiania skal benyttes kun af christianshavnerne? Det er helt spændende tanker, som jeg er sikker på nok vil vække genlyd i andre dele af byen, hr. Finn Rudaizky, hvis der vel at mærke er fodslag i Socialdemokratiet om de tanker, der her bliver udtrykt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Jeg vover den påstand og vil gerne indgå væddemål uden for talerstolen med Finn Rudaizky om, at det bliver der ikke tale om, og gudskelov for det for københavnere.

Jesper Schou Hansen (V): Louise Frevert nævnte, at narkopenge var en del af det, som Christiania var finansieret med. Jeg kan da tilføje, at da jeg sidst var inviteret til et dialogmøde på Christiania, fortalte de, at bagmændene var rockere og indvandrergrupper. De fortalte, at nogle af narkopusherne boede på Christiania, og at disse mennesker også betalte til Christianias fælleskasse. Vi kan altså konstatere, at en del af det økonomiske bidrag, som Christiania finansierer sig selv på, stammer fra ulovlig handel med narko.

Christiania har haft årevis til at overholde loven, det har man ikke gjort. Nu vil SF så gerne belønne Christiania for det. Jeg synes, det er ærgerligt, at Jens Kramer ikke tør sige fra. Det tør han så åbenbart ikke. Jeg ved ikke, om man må kalde ham »tøsedreng« her fra talerstolen, men jeg synes i hvert fald, at det er en sløj oplevelse at konstatere, at Socialdemokratiet gerne vil udvalghenvisse denne sag. Hvad er det for nogle punkter i indstillingen, som Socialdemokratiet går ind for, om nogen overhovedet? Og hvis ingen af dem, hvad i alverden skal den sag så i Økonomiudvalget.

Jeg har meget svært ved at se, hvorfor Jens Kramer Mikkelsen bevæger Socialdemokratiet ud på denne slingrekurs. Der er jo intet, der forhindrer ham i at tage sagen op i Økonomiudvalget på et rimeligt grundlag, i stedet for at tage det her gøgl fra SF med.

Det korte af det lange er, at loven er farveblind, og den gælder for alle, og den gælder også for christianitter. Jeg synes bare, det er ærgerligt, at SF ikke vil indse det med det forslag, de har stillet.

Heidi Wang (V): Jeg har ikke været politiker ret længe, men jeg har lært, at der er tre aspekter i en sag, især i denne sag. Der er loven, der er fornuft, og der er følelser.

Jeg har hørt fra Louise Frevert, som jeg har enorm respekt for, om lovens side, også fra Jesper Schou Hansen og fra De Radikale, fra fornuftens side.

Jeg har kun følelser at sige. Derfor vil jeg fortælle, hvordan jeg har oplevet Christiania, dengang jeg først kom til Danmark, i 1981.

Jeg studerede i USA, i Texas. Jeg kommer fra et land, Taiwan, hvor der stadig væk var martial law, hvad hedder det på dansk? undtagelsestilstand. Så da jeg så Christiania, var det første, der randt mig i hu: Nej, hvis det var i Texas, jamen så kom der bulldozere. Hvis det var i Taiwan, så blev folk skudt. Altså man må ikke handle med narko.

Så bagefter kiggede jeg på det og snakkede med nogle folk: Hvad er det det her? Jeg er meget imponeret over, at de i sådan et samfund lader turister tage billeder af det her sted. Altså i andre lande, også i Kina og i Østen, Thailand, Malaysia, i Singapore, hvor jeg kommer fra, er det noget med at skjule den her skævhed i samfundet, med at skjule ulovligheder.

Der synes jeg er stærkt, at det er et åbent samfund, og det har været en meget afgørende faktor. Selvfølgelig har jeg lavet den fejl, at jeg sagde ja til at blive gift med en dansk journalist og kom til Danmark.

Til det der med følelser er Christiania for mig ligesom en frigørende (*uhørligt ord*) for igennem frit initiativ at finde et fællesskab, og Christiania har et (*uhørligt ord*). Men Christiania har også sin ideologiske uskyld, og den forsvinder i det her narko, den forsvinder i vold, rockere, og den forsvinder i mange ting i mange henseender. Det synes jeg er synd.

Jeg synes, Danmark er et foregangsland i mange henseender, og hvis vi går sammen, i hvert fald fra min side, jeg ville give det endnu en gang en chance og finde den uskyld. Hvis ikke den er der, og så kan jeg (*uhørligt ord*) politiker også stemme nej, men i aften vil jeg sige: Stem ja til SF's forslag.

Så vil jeg så sige, at Venstre er et liberalt parti, og der er meget højt til loftet, og jeg betragter virkeligt (*uhørligt ord*) i Christiania (*uhørligt ord*).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 12. juni 2003

Finn Rudaizky (A): Jeg er ikke sikker på, hr. Ole Hentzen, at vi kan løse problemerne ved bare at lave et væddemål, men vi kan selvfølgelig altid snakke om tingene.

Jeg vil godt lige understrege, at jeg heroppe fra talerstolen i dag ikke, som Ole Hentzen udlægger det, har lovet nogen nedsættelse af noget udvalg. Det, jeg har gjort, er, at jeg har påpeget, at hvis man skal have lokal indflydelse, og man vil have et råd, således som det fremgår af SF's forslag i dag, så har jeg udtrykkelig sagt, at så er det ikke med sådan en lille og en forkert, skæv repræsentativ holdning af dem, som SF har peget på. Jeg har understreget, at det i hvert fald ikke er repræsentativt for området, og det står jeg helt fast ved.

Hvordan det så bliver løst, hvordan Økonomiudvalget løser det, eller man løser det lokalt, kan jeg naturligvis ikke vide noget om. Men jeg vil gerne også understrege som svar på, hvorfor den nu skal til Økonomiudvalget, det har overborgmesteren faktisk allerede sagt, men hvis jeg nu skal gentage det til allersidst, at den bliver altså foreslået henvist til Økonomiudvalget, fordi der dermed vil være mulighed for en grundigere drøftelse af, hvad der tjener kommunens og Christianias interesser.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Jeg er utrolig glad for, at Socialdemokratiets ordfører i denne sag fik sat tingene på plads. Der er altså ikke tale om nogen ny kurs hos Socialdemokratiet i, at der skal være autonomt selvstyre på Christianshavn, som ville være ligesom en pendant til andre oprørsgrupper andre steder. Tak for det.

Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen stillede forslag om, at medlemsforslaget blev henvist til Økonomiudvalget.

Forslaget om udvalgshenvisning blev vedtaget med 30 stemmer imod 16. 1 undlod.

For stemte A, F, B og Ø.

Imod stemte V, C og O.

D undlod.

=====

88) BR 306/03. Indkaldelse af stedfortræder

Godkendelse i henhold til lov om kommunernes styrelse § 15, stk. 2 af formandens indkaldelse af stedfortræder for Bente Møller (Ø), som af arbejdsmæssige årsager vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra 22. juni 2003 og indtil 19. oktober 2003. 1. stedfortræder Morten Kabell indkaldes.

Indstillingen blev godkendt.

=====

89) BR 314/03. Meddelelse om midlertidige valg

Meddelelse fra den store valggruppe om, at Morten Kabell (Ø) indtræder som midlertidigt medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, bestyrelsen for Hovedstadens Sygehusfællesskab og Kontaktudvalget på sundhedsområdet, samt at han indtræder som midlertidig suppleant i bestyrelsen for Københavns Kommunes Ungdomsskole, i forbindelse med Bente Møllers fravær i perioden fra den 22. juni 2003 til den 19. oktober 2003

Meddelelsen blev taget til efterretning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 12. juni 2003**

90) BR 332/03. Meddelelse om midlertidige valg

Meddelelse fra den store valggruppe om, at Kim Christenen (A) indtræder som midlertidigt medlem af Miljø- og Forsyningsudvalget og Integrationsudvalget i perioden fra den 1. juni 2003 til 1. juli 2003, i forbindelse med Taner Yilmaz's fravær.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

91) BR 339/03. Meddelelse om midlertidige valg

Meddelelse fra den store valggruppe om, at Hanne Nielsen (A) indtræder som midlertidigt medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Integrationsudvalget i perioden fra den 11. juni 2003 og indtil videre, i forbindelse med Thor Buch Grønlykkes fravær.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er der ikke flere sager til behandling for åbne døre i dette møde, men vi har jo et ekstraordinært møde efter behandlingen af sagerne for lukkede døre.

Det næste ordinære møde afholdes torsdag den 14. august kl. 16.00, hvor kommunens budget for 2004 forelægges. Denne 1. behandling af budgettet fortsættes mandag den 18. august, også kl. 16.00.

Dørene blev lukket kl. 19.57

Disse sager blev behandlet for lukkede døre:

92) BR 263/03. Ligningsplan

93) BR 266/03. Salg af ejendom

94) BR 297/03. Valg af leverandør

95) BR 302/03. Aftale

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 12. juni 2003**

96) BR 303/03. Foranstaltninger
=====**97) BR 252/02. Ny aftale**
=====**98) BR 277/03. Stiftelse**
=====**99) BR 257/03. Status for forhandlinger**
=====**100) BR 278/03. Nyt domicil**
=====**101) BR 336/03. Personalesag**

Mødet sluttede kl. 20.04